

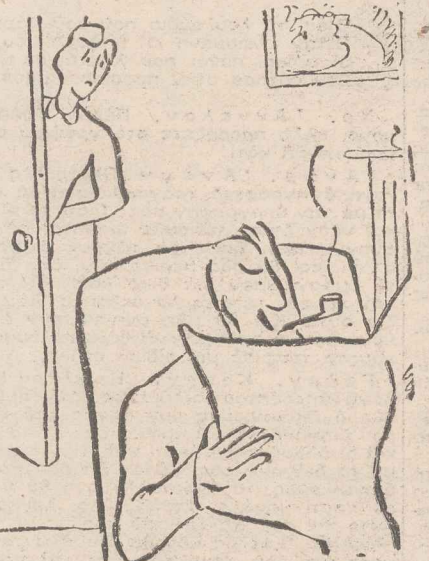
ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Συζυγικόν

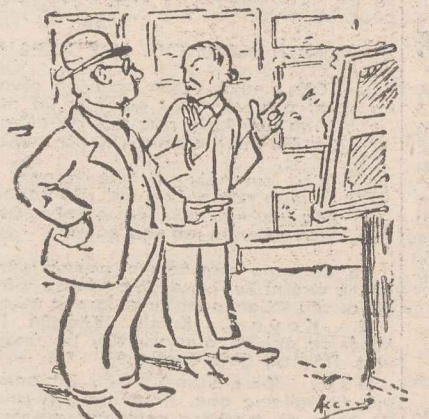
— Είδα αυτό το καπελάκι σε μία βιβλινά και το αγόρασα. Για πόσο λές ;
— Το πολύ-πολύ για μία βδομάδα.

Προληπτικόν

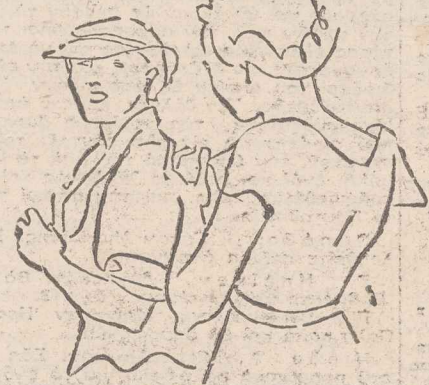
— Έχεις ένα λεπτό καιρό για να μιλήσουμε
— Ναι, αλλά σε προειδοποιώ, ότι δεν έχω πεντάρα.

Απάντησις πληρωμένη

— Θα ήθελα τη γνώμη σας γι' αυτόν τον πίνακα μου.
— Δεν αξίζει μία πεντάρα.
— Το ξέρω, αλλά σας την ζητώ έτσι από περιέργεια.

Έξυπνος άνθρωπος

— Είμαι δυστυχισμένη. Είμαι βεβαία, τι ο σύζυγός μου με παντρεύθηκε μόνο για την προίκα μου.
— Όστε δεν είναι τόσο βλάκας όσο φαίνεται.

Ποσοτική καλλονή

Η γερμανίς Μίτσι Ράινερ που θεωρείται σήμερα η παχύτερη γυναίκα του κόσμου αν και είναι μόνον δέκα οκτώ ετών

Κακεντρέχεις

— Είπε απάισια αυτή η φωτογραφία σου ;
— Σου υιιάζει τόσο !

Άνεφαρμοστον

— 'Ο σύζυγός σας, κυρία μου, δεν παύει να εργάζεται πολύ. Έχει ανάγκη ανασπύσεως.
— Μα, γιατρέ μου, τριάντα χρόνια κάνει αυτή τη διαίτα.

Και χειρότερα

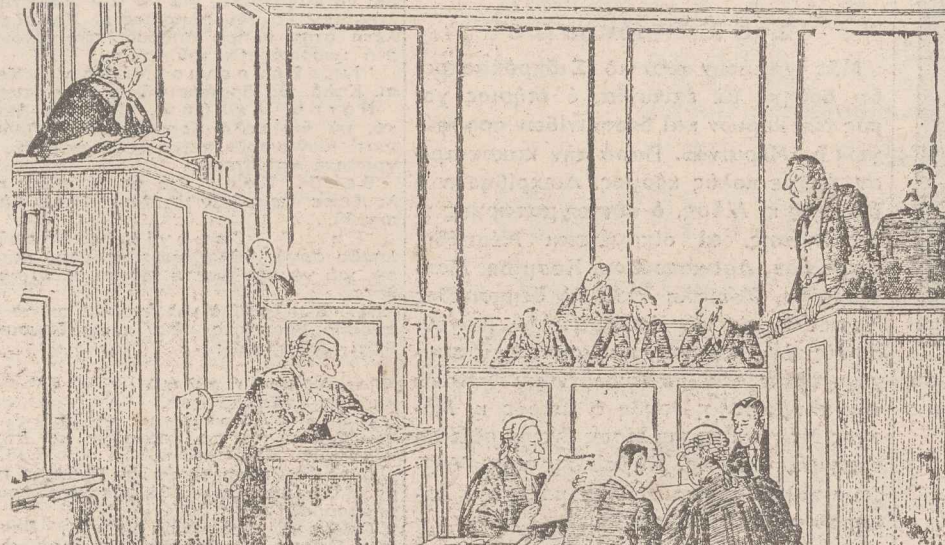
— Μόνο μία πεντάρα. Τι να την κάμω κύριε ;
— Να την δώσης σε κανένα πιο φτωχό.

Έφευρετικότης

— 'Η κυρία του απέναντί σπιτιού μας καλεί να πάμε μαζί της περίπατο με το αυτοκίνητο.
— Μα έχει αυτοκίνητο ;
— Είπε το δικό μας.

Ανωτέρα βία

Ο πρόεδρος. — Έχουμε πλέον καιρό να σε δούμε.
Ο κατηγορούμενος. — Δεν φταίω ενώ, κύριε Πρόεδρε, Σεις με είχατε στείλει πέντε χρόνια φυλακή.

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ 6 Ιανουαρίου 1937

32 ΣΕΛΙΔΕΣ — 2 ΔΡΑΧΜΑΙ

‘Ασθενέειαι τής εποχής
ΚΡΥΟΛΟΓΗΜΑ

Τού Ιατρού κ. ‘Ηλ. Πέτρου

Τό κρυολόγημα, άσχετα με την εποχή και τον τόπο (πράγμα άλλως τε πού συμβαίνει μ’ όλες σχεδόν τις διαδόσεις) δεν είναι άνωμαλία πού πρέπει νά έμπνεύη άνησυχία. Τό συνάκι είναι ή πιά άδεια, κι’ επιθεώρησην άν θέλετε, καθαρτήριο ένέργεια τού οργανισμού. Τό κρυολόγημα ποτέ δεν θάβανι σε σημείο άνωμαλικού, έκτός άν ούτε ό άρρωστος, ούτε ό θεράπων, δεν ζέσουν τί νά κάμουν. Καί στήν περίπτωση αυτή ή παράτασις τού κρυολογήματος, άν όχι ή άναγκαστική και θεσπισμένη εξέλιξις τού σε άλλα νοσήματα, δεν όφείλεται στήν ίδια τη φύσιν τού κρυολογήματος, αλλά στήν ακατάλληλη κύραση. ‘Ετσι βλέπομεν έναν κρυολογημένο νά διατηρή τό συνάκι τού έπί εβδομάδες—χωρίς ν’ άναφέρουμε τούς...μονίμως συναχωμένους, πού έχουν ως μόνο σκοπό στή ζωή τις βεντούζες και τά ζεστά—ένώ όταν κανείς ζέρει τί νά εαυρωζή, τό κρυολόγημα ύποχωρεί όμαλά σε λίγες μέρες.

ΠΟΥ ΟΦΕΙΛΕΤΑΙ ΤΟ ΚΡΥΟΛΟΓΗΜΑ ;
‘Οχι βέβαια μόνο στό κρύο ή τήν ύγρασία. Ούτε πάλι είναι άποκλειστική δουλειά κανενός μικροβίου. Τό κρυολόγημα, όπως κι’ οι περισσότερες παθολογικές άνωμαλίες τού οργανισμού, είναι ζήτημα άνοσίας, δηλαδή άνθεκτικότητας τού σώματος κατά των διαφόρων προσβολών. Βάσις δέ τής έμφωτης αυτής άνθεκτικότητας, δηλαδή τής φυσικής και σωματικής σε κάθε ζωντανόν οργανισμό άμυντικής δύναμεις, είναι ή αλκαλικότης τού αίματος.

Γιά νά εξασφαλισή ή αλκαλικότης τού αίματος, δηλαδή ή ύγεια, πρέπει νά συμμορφώνεται ό άνθρωπος με τις διάφορες φυσικές υγιεινές συνθήκες, δηλαδή με τό σύνολο των όρων πού αποτελούν τη φυσική ‘Υγιεινή. ‘Ο ήλιος, ό άέρας, τό νερό, ή κίνηση, ή αίσιοδόξη σκέψης και, κυρίως, ή λιπή, φυσική διατροφή είναι οι θεμελιώδεις προϋποθέσεις τής αλκαλικότητας τού αίματος, τής ύγειας. ‘Η ήλιοθεραπεία, οι εκδρομές και οι ώμες προφές—φρούτα και άδραστα λαχανικά—παρέχουν στό σώμα τ’ απαραίτητα για τήν συντήρησι και τήν ανάπτυξιν στοιχεία, και συγκοινωνία εξασφαλίζουν τή δυνατότητα τής κανονικής κυκλοώσεως και άφομώσεως, δηλαδή τής κατάλληλης χρησιμοποίησης των καλών αυτών στοιχείων. ‘Η σωματική άσκησις έντεινεί τήν κυκλοφορία, δυναμώνει τούς μύς, άπορρίπτει τά νοσήρα πάθη, δίδει χάρη και γραμμή στό κορμί. ‘Ο ήλιος, βοηθεί τήν άφομώσι. ‘Η άποφυγή των άλμυρών και καρυκευμένων φαγητών, καθώς έπίσης και ή άποφυγή όλων των άφυσικών και άνωμαλίων τροφών, όπως είναι τά κρέατα, οι φαρμακωμένοις, και συνεπώς μετουσιωμένες τροφές, οι κονσερβές κ. ά., άποκλείουν τήν είσοδον δηλητηριωδών και ξένων προς τήν φύσιν του στοιχείων στόν οργανισμό. ‘Ετσι τό καθαρό κι’ αλκαλικό αίμα δεν έχει ν’ άγωνισθή για τήν εξουδετέρωσι κι’ άπόρριψιν επιβλαβών συστατικών. ‘Οταν δέ τό αίμα είναι άπληθυνμένο από τόν άγωνα αυτόν, καθώς και από τόν φορτό τής πολυφαγίας, μπορεί άνευόκλητα νά επιδοθί στήν έπουλοία τυχόν έσωτερικών ή άλλων ξένων προσβολών, κι’ έτσι ή ύγεια δεν κλονίζεται ποτέ. Δηλαδή άν ό άνθρωπος ζώσε άπόλυτα συμφιλωμένος με τούς φυσικούς υγιεινούς παράγοντας, όχι μόνο τό κρυολόγημα, αλλά ούτε καμμία άλλη υσιολογική ένόχλησις δεν θά τον πειράξει.

‘Από τήν μακροία όμως αυτή κατάσταση τού παραδείσιου άνθρώπου άς τήν σήμερινή πραγματικότητα με τις παντοειδείς άνθυγιεινές συνθήκες ζωής, είναι τερραστία άπόστασις, χάσμα πού ό σήμερινος άνθρωπος, άν δεν μπορεί νά τό γεφυρώσιν πλήρως, πάντως μπορεί νά τό μικραίνει για τό καλό τής ύγείας του. ‘Οπωσδήποτε, είτε γιατί οι ζέεις, οι άδυναμίες ή κάποια άλλη άνάγκη δεν μας άφίνουν ν’ άπορνήθωμε τελείως τή σήμερινή διατροφή και τόν όλο τρόπο ζωής, είτε γιατί οι καλοφαγάδες νοσήσι, πάποι και προπάποι μας—ιστορία πολλών αιώνων—μιάς εκπληροδοήσαν οργανισμό άπρόοδωτο, οι σήμερινοι άνθρωποι κρυολογούν συχνά ή σπάνια, άνωμαλίες προσβάλλονται κι’ από άλλες άδιόθεσις. Τί πρέπει νά κάμη κανείς όταν κρυολογήσιν.

Πρώτα-πρώτα νά όλιγοστεύη στό ελάχιστο τή τροφή, άν δεν μπορεί νά νηστεύη άπόλυτως, όμως διεξοδικώς άνα-

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ
ΗΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΦΙΛΟΙ ;

Στό σήμερινό φύλλο τού ‘‘Εσπέρου’’ άπαντούν στό έρώτημα μας, οι κ.κ. Καμπούρογλου, Λαυράγκας, Σιγούρος, Φύροτ και Γ. Πώπ.

έθαισι ότι μπορούμε νά μεταδύουμε και στους άναγνώστας μας τήν χαρά μας για τήν έπιτυχία τού ερωτήματός μας ‘‘άν μπορεί νά υπάρξή άγνή φίλια μεταξύ δύο νέων άνθρώπων’’, συνεχίζομεν και σ’ αυτό τόν έρευνά μας πάνω σ’ αυτό τό πρόβλημα.

Είς τό σήμερινό φύλλο δύνουμε, αρχίζοντας άμέσως από τούς παρακάτω, τις καινούργιες μας άπαντήσεις, άνάμεσα στις γραμμές των όποιων οι φίλοι άναγνώστες τού ‘‘Εσπέρου’’ θά έρουν τις σφεδές παρατηρήσεις και δικαιολογίες των έξελγόντων πού μας άπαντούν, τόσο στις θετικές, όσο και στις άρνητικές των άπαντήσεις.

‘Υστερα λοιπόν από τούς όμιλητάς τού προηγούμενου Πρωτοχρονιάτικου φύλλου μας (και ήσαν οι κ.κ. Ξενοπούλος, Νηρέας, Φιλadelphεύς, Δοξιάδης, Συναδινός, Καμπάνης, Ζερβός, Μαλακάσης, Χόρν, Μητρόπουλος και Βουτυράς), τόν λόγο δύνουμε σήμερα σ’ άλλους διαπρεπείς έπίσης συνάδελφους των, όπως οι κ.κ. Καμπούρογλου, Λαυράγκας, Σιγούρος, Φύροτ, Πώπ κλπ.

Και αρχίζομε άπ’ τό σεβαστό μας φίλο ‘Ακοδημαϊκό και συγγραφέα κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟ ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ. ‘Ο έξοχος και μοναδικός Ιστορικός συγγραφέας των ‘Αθηνών και γράφικος των φιλοσοφικών ψηγγμάτων, τών ‘Ερωτημάτων, νά τί μας άπαντά, καθισμένος άπέναντί μας, σε μία πλατεία και χαμηλή πολυθρόνα τού γραφείου του, ντυμένη μέσα στό άσπρο τής κουστούμι πού εξ άφομής των λευκοτήτων τής θαλεράς και μεγάλης του ήλικίας μας τόν εξασφινίζει και μάς τόν εξοκλήνει πολλές στιγμές κατά τή συνομιλία μας.

—Διαμαρτυρόμαι, μάς άπαντά ζοηρά ό σεβάσιμος πρεσβύτες, άτενίζοντας μας με τό γαλήνιο πρόσωπό του. Φίλια, λέτε, ρωτάτε δηλαδή άν μπορεί νά υπάρξή μεταξύ άνδρος και γυναίκας ; ‘Οχι ποτέ, ποτέ. ‘Η όχι μόνον όταν είνε αυτοί νέοι, αλλά και όταν είνε ακόμα περιμένης ήλικίας. Κάνει παρτίδα ποτέ ή φωτιά με τό πετρέλαιο ; ‘Οχι, βέβαια, παρτί μόνον όταν τ’ άναγκάσει ό άνθρωπος. Τό ίδιο οι δύο νέοι —άλλά εδώ είνε άλλη ή περίπτωση ;— υποκύπτουν. Και υποκύπτουν στό πάθος. Λοιπόν ; όχι. Δεν ή μπορεί νά κρατήσιν φίλια καθαρά. Και ή δικαιολογία ; Δεν θά σας άναφέρω έπιχειρήματα όμοια με τόν άλλων συνο-

θέρομεν στό βιβλίο μας ‘‘Φυσική ‘Υγιεινή’’. ‘Ο κρυολογημένος νά ντυνείται ζεστά, νά σ.επάζεται καλά, αλλά πάντα τό παράθυρό του νά είναι άνοιχτό. ‘Οταν κανείς δεν είνε, πολύ κρυολογημένος, ώστε νά μήν είναι κρεβάτιμένος, και ή είναι νά περιπατήσιν γρήγορα, έπι μισή ώρα—στούς ‘Αθηνάσιους θά συνιστούσα νά κάμουν, νωπικοί τό πρωί, τόν γύρο τής ‘Ακροπόλεως ή ν’ άνεβοκατεβούν τόν Λυκαβήττο. ‘Η κίνηση αυτή θ’ άνοίξη τή μύτη σας, δηλαδή θά βοηθήσιν τήν έκκρισι των υγρών, πού δεν είνε τίποτε άλλο παρά τοξίνες κι’ άκαθαρσίες τού οργανισμού, από τις όποιες πρέπει ό καθένας ν’ άπαλλαγί τό ταχύτερο.

Τό θράδύ ό κρυολογημένος δεν πρέπει νά τρώη τίποτε σκεδόν. ‘Η νά πινι μόνο ένα ποτήρι χυμό πορτοκαλλών. Πρό τού ύπνου νά πινι, αντί άλλου ζεστού, μισό ποτήρι ζεστού νερού με ένα λεμόνι σπυμμένο μέσα. Στό ζεστό αυτό μπορείτε νά προσθέσετε και δύο κουταλιές άγνό μελι. ‘Αν τά πόδια σας κρυώλουν, πρέπει νά βάξετε θερμόφορο ή ζεστό μπουκάλα στό πόδι σας.

‘Η παρπάνω τακτική βοηθεί και έπιταχύνει τήν άνώρθωσι. Δηλαδή δεν είνε άν άπαράσιτη ή άστυρά διατα, γιατί τό κρυολόγημα δεν διαρκεί παρά λίγες μέρες, όσος άρκούν για ν’ άποστείνωθί ό οργανισμός με τό συνάκι, έκτός άν κανείς από όμάθια κοινωνιοποίηση μέσας άκατάλληλα πού παραμένουν, έπιμείνει τήν κατάσταση. ‘Η τακτική αυτή είνεαι τακτική ένω βάσις είναι ή υγιεινή ζωή.

ΗΛΙΑΣ ΠΕΤΡΟΥ
Φυσιοθεραπευτής

ΑΠΟ ΤΕΤΑΡΤΗΣ
ΕΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗΝ

‘Υποσχεθήκαμε στούς άναγνώστας τού ‘‘Εσπέρου’’ μία έκπληξι. Τούς τήν δίδουμε. ‘Από σήμερον προκηρύσσομεν διαγωνισμόν διά τήν συγγραφήν τού καλλιτέρου έλληνικού ποιήματος και τού καλλιτέρου έλληνικού ποιήματος, από λογογράφους νέους, μη άνεγνωρισμένους—χωρίς φίρμα. ‘Ολοι οι άναγνώσται τού ‘‘Εσπέρου’’ έχουν δικαίωμα νά συμμετάσχουν στόν διαγωνισμό αυτόν, χωρίς νά δώσουν τίποτε για κριτήρα, αλλά και χωρίς νά περιμένουν και άλλο από μία ήθικη άμοιβή. ‘Ο ‘‘Εσπερος’’, περιοδικό, πού στήρίζεται έπάνω στους νέους, θέλει νά τούς ώθήσιν σε μία δημιουργία, θέλει νά άναδείξη τούς καλλιτέρους από αυτούς, γιατί άρκετά στήριχθηκε ή φιλολογία στα πολλά πνεύματα—σεβάσται και άξια βέβαια, αλλά πού ανα-σινά γίνουν. Οι νέοι πρέπει νά τούς διαδεχθούν. ‘Αλλά, διά νά φανούν, οι νέοι πρέπει νά έχουν μία ύποστήριξι. Και ό ‘‘Εσπερος’’ τούς τήν δίδει. ‘Από τά διηγήματα θά βραβευθούν τρία κατά σειράν. ‘Η ήθικη άμοιβή των νέων συγγραφέων θά είναι ότι τά τρία αυτά διηγήματα, με τις φωτογραφίες των έκλεκτών μας, θά δημοσιευθούν στόν ‘‘Εσπερο’’. Τό ίδιο και για τά ποιήματα. Τρία θά ξεχωριστούν : τά καλλίτερα. ‘Η έπιτροπή, πού θά κρίνη τά διηγήματα και τά τραγούδια, θά άποτελεσθή από τούς καλλίτερους λογιους και ποιητάς μας. Τά όνόματα των συγγραφέων πρέπει νά είνε σκεπασμένα και έντός έπιπέρου σφάκελλου νά ύπάρχη τό όνομα και τό ψευδώνυμο τού γράφοντος, με τό ψευδώνυμο δέ θά ύπογράφεται και τό χειρόγραφο. Διηγήματα και ποιήματα θά γίνυνται δεκτά μέχρι τέλους Φεβρουαρίου 1937.

‘Ολα τά άποσπελόμενα πρέπει νά είνε δακτυλογραφημένα—είς όσους είνε δυνατόν—και ό σφάκελλος νά διευθύνεται προς τόν Γραμματέα τής Συντάξεως τού ‘‘Εσπέρου’’, Σταδίου 23, ‘Αθήνας. ‘Ελπίζομεν σ’ αυτό τόν διαγωνισμό νά συγκεντρώσουμε όλους τούς νέους λογογράφους μας, γιατί έχουμε ήδη πρότασεις από ένα έκδοτικό σίκι, νά άνορση τή βραβευόμενα έργα και νά εκδώσιν σε βιβλίον, έκτός τού ότι θά δημοσιευθούν και τά έργα των και οι ει-κόνες των σ’ ένα μεγάλο περιοδικό, όπως ό ‘‘Εσπερος’’.

‘Ετσι οι γιορτές έτελείωσαν. Μαζί και οι σκετούρες. Τά έξοδα, ή έκλογή δύρων, ή ύποδοχη των από εκείνους, πού τά προσφέρουμε. Τώρα θά αρχίσιν ή περιουλλον. Γιατί, χωρίς νά τό θέλωμε, ζοδεψάμε περισσότερα, άναίτητα. Αυτός ό μύθος, ό ‘Ιανουάριος, στερή μύθος περιουλλοντός. Μήνας... στερή μύθος. ‘Αλλά καμμία εύχρηστίσις δεν είνε χωρίς τά δυσάρεστα τής ‘Ετσι και οι γιορτές καλές, με τά δώρα, τά καρτιά (για τό καλό τό χρόνιον) και τά παρεπόμενά τους.

‘Ετσι οι γιορτές έτελείωσαν. Μαζί και οι σκετούρες. Τά έξοδα, ή έκλογή δύρων, ή ύποδοχη των από εκείνους, πού τά προσφέρουμε. Τώρα θά αρχίσιν ή περιουλλον. Γιατί, χωρίς νά τό θέλωμε, ζοδεψάμε περισσότερα, άναίτητα. Αυτός ό μύθος, ό ‘Ιανουάριος, στερή μύθος περιουλλοντός. Μήνας... στερή μύθος. ‘Αλλά καμμία εύχρηστίσις δεν είνε χωρίς τά δυσάρεστα τής ‘Ετσι και οι γιορτές καλές, με τά δώρα, τά καρτιά (για τό καλό τό χρόνιον) και τά παρεπόμενά τους.

Τό θέσται σε όρισμένες περιστάσεις, πού για τόν άλλα ή τόν ήγη λόγον, ό έρωτας δεν ήμποτε νά συνεχιστή και νά παραμείνη — ή νά καταλήξη τελικά σ’ ένα γάμο...

‘Ο γνωστός νομοθέτης, πρώην ύπουργός και συγγραφέας κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΩΠ, έχοντας πάντοτε γνώμη στά... τοιαύτα, γιατί δεν πρόκειται μόνο για τή γνώμη του, αλλά και για τόν τρόπο και τά έκφραστικά μέσα πού θά τήν δώση—άπαντά παρακάτω και δίχως μεγάλο κέφι, ως άκολουθώ :

—Δέν ήμπορώ νά πιστώσω ότι μπορεί νά κρατήσιν έίς τό έπίπεδο τής φίλιας μία γνωριμία δύο νέων ανθρώπων. ‘Αν μισό έκάμινε τό έρώτημα για τή γνωριμία μόνον, θά ήμπορούσα νά σας άπαντήσω ναι. ‘Αλλά γνωριμία, μόνον κατ’ άρχήν, θά ήμπορούσε νά κρατήσιν. Είνε, έλέπετε, ή διαφορά τού φύλου. ‘Ο έθεός έπλησε τήν Εύα, ως φίλη και έρωμένη τού ‘Αδάμ, ως ένα άπόσπασμα από τήν ύπερήν του και τού τήν προσέφερε σε συμπλήρωμά του. Πώς λοιπόν, τήν στιγμήν πού αυτοί οι πρόγονοί μας δεν ήμπορούσαν νά παραμείνουν μόνον οι δύο νέοι μονάχα... φίλοι. ‘Εγώ φρονώ ότι ή φίλια, μάλλον έρχεται μετά τόν έρωτα και μένει τότε παγιωμένη. Λύ-

ΕΣΠΕΡΟΣ

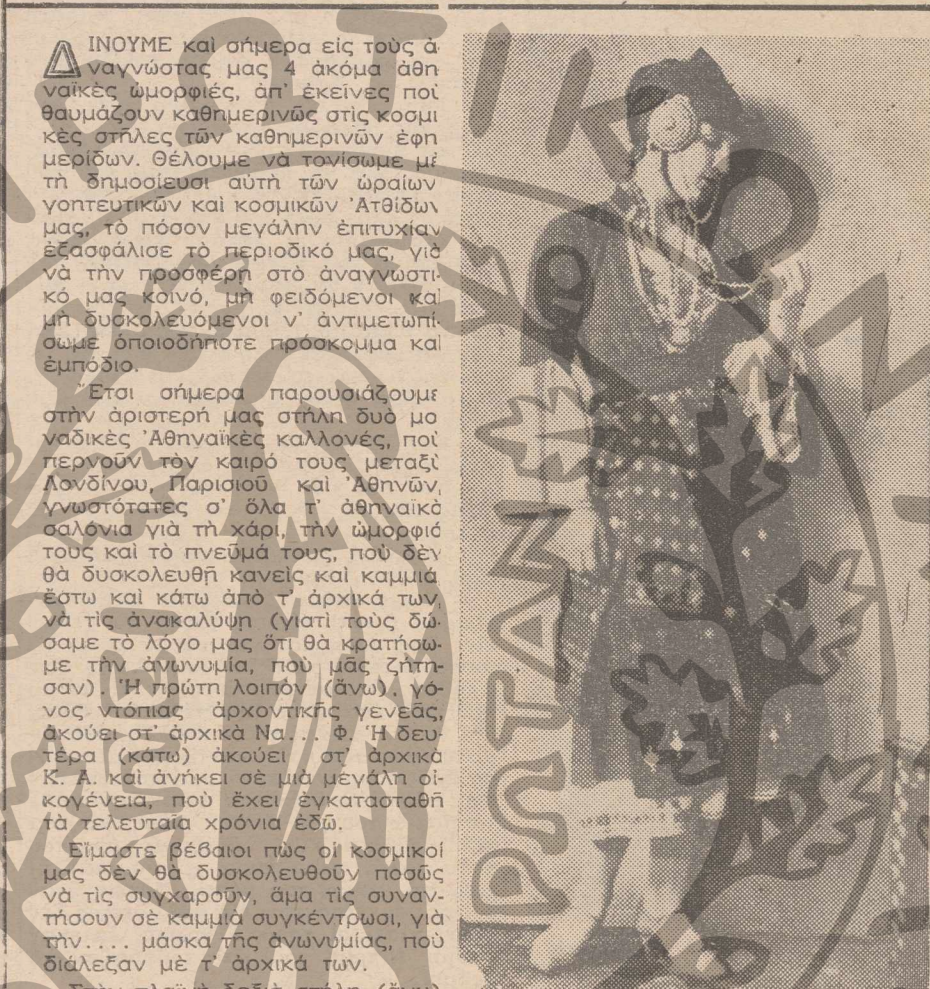
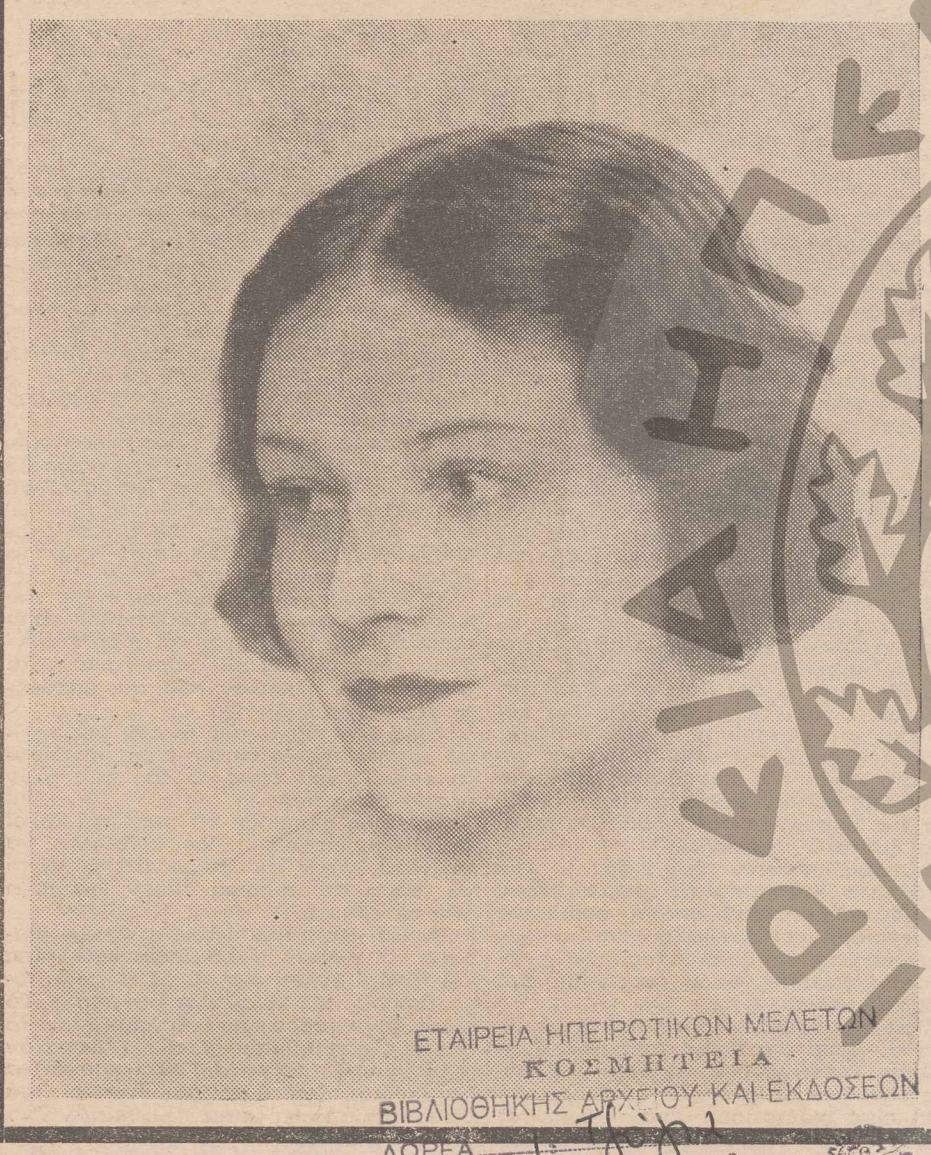
3

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Οι ωραιότεροι ΕΛΛΗΝΕΣ

ΑΝΤ. ΜΙΤΤΑΚΗΣ

2α ΣΕΙΡΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΩΝ ΤΩΝ ΠΙΟ ΚΟΣΜΙΚΩΝ ΚΑΙ ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ ΠΟΥ ΜΙΛΟΥΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΟΥΣ Σ' ΟΛΑ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ...
ΗΜΕΡΟΜ...
ΑΡΙΘ...

Τήν δημοσιεύουμε, γιατί τήν θεωρούμε μαζί με τούς άλλους Εύρωπαικούς, πού άφομώσαν, τότε, με τήν έκλογή τής ‘Ηλίας Εύρώπης, τόσα και τόσα όμοια, ως σύμβολο τής έλληνικής κλασσικής ύποστάσεως. Συνέχεια πάλιν στό προσεχές φύλλον μας.

ΤΖΕΣΣΥ ΜΑΤΘΙΟΥΣ

ΕΙΝΑΙ αλήθεια παράξενη ή τύχη μερικών κοριτσιών του λαού που απ' τη φτωχικιά και σκεπτική συνοικία όπου έχουν γεννηθεί, έρχονται τον δρόμο που οδηγεί προς τον πλούτο και τις φωτισμένες σκηνές των θεάτρων, όπου γίνονται το αντικείμενο μιας φανατικής εκδηλώσεως θαυμασμού απ' το κοινό!

Ενα από αυτά τα κορίτσια είναι η Τζέσσυ Μάτθιους, που γεννήθηκε στο Λονδίνο, στις 11 Μαρτίου του 1907 σε μία συνοικία του Σόχο όπου οι φλύαρες γειτονίσιες όταν την έβλεπαν να τρέχει στο σχολείο, έλεγαν: «Για κοττάζε το άγριοκατάικο. Μοιάζει σαν μία αληθινή μικρή χορεύτρια!...».

Με το ν' άκουσαν τους γείτονους να έπαινούν την κόρη τους για τη χάρι και την εύλογισία της, οι φτωχοί γονείς της Τζέσσυ, άπεφάσισαν να κάνουν τις αναγκαίες θυσίες για να μπορέσουν να της μάθουν χορό. Ο κ. Μάτθιους εργαζόταν όλη την ημέρα κι' η κ. Μάτθιους άποσχολημένη με το σπίτι δεν εύκαιρούσε να παρακολουθήσει την καριέρα της Τζέσσυ. Έτσι η μεγαλύτερη άδελφή της ανέλαβε να την πηγαίνει στα μαθήματα του χορού, να τη μαθαίνει, να την ενθαρρύνει και να τη βοηθά με τις συμβουλές της. Υπήρξε, σά να πούμε, ο «μάντζερ» της. Επίσης ήταν εκείνη που από φιλοτιμία στην οικογένειά της, θέλοντας να βλέπει τη μικρή Τζέσσυ, παντού πρώτη, την συνήθισε στην έντατική προπόνηση και ανέπτυξε τις φιλοδοξίες της.

Η Τζέσσυ έκανε το ντεμπούτο της στη σκηνή σε ρόλους μικρού κοριτσιού, και στο 1923 ο Άντρέ Σαρλό την αγάασε για να παίξει στην επιθεώρηση: «Μιούζικ Μπός Ρέβιους». Κατόπιν έπαιξε σε διάφορα έργα και κωμωδίες του Κόγραν, χωρίς να πάψει να προσδίδει στους χορούς και να τελειοποιεί το στυλ της. Και το 1935 είχε την τιμή να χορέψει μπρός στον Άγγλο Βασιλέα και την Αδελή του.

Το φιλμ-παράλιν που επέτρεψε στα μεγάλα θινικά σινεμά να αναπαράγουν την πιθανότητα να συναγωνισθούν το σινεμά του Χόλλυγουντ, έπρεπε να κάνει «άστερα» αυτή την όμορφη νέα, την τόσο εύθυμη και χαριτωμένη, καλή «κωμειτιέν» και την πιο λαοφιλή χορεύτρια της Άγγλίας.

Από τα ένδεκα φιλμ που γύρισε, παίχθηκαν τα τρία στην Γαλλία. Στο εύθυμο «Έδερ-γκριν» (πάντοτε 20 χρονών), μπόρεσε κανείς να θαυμάσει το παιδικό και χαριτωμένο πρόσωπο της Τζέσσυ και την όμορφη οικουέτα της. Σ' αυτό το φιλμ καθώς στο «Παρασκευή 13» και στο «Γις λάβ' έγκεν» (Είνε η άγγελη έκκληση) έχει για συμπαικτητή τον άνδρα της, τον κομικό και φανταζίστα ήθοισιά Σόννι Χέιλ που είχε τώρα ο σκηνοθέτης της.

Είπε μερικές μήνες που ο άνδρας της άρχισε το γύρισμα της νέας της ταινίας «Χέντ όδερ Χίλς» (το κεφάλι πάνω απ' τους τροχούς) κι' έλπιζε να τελειώσει γρήγορα αυτή τη κωμωδία που είχε διαλαμένη απ' τον Πέτρος ή 'Ιακώβος» του Φρανκ ντε Κρου ασσε».

Σ' ένα δημοσιογράφο που την έπεσκέφθη τελευταία, είπε τα εξής: «Ενθαρρυνόμενη απ' τις επιτυχίες, σκέλεα των θριάμβων μου, εργάστηκα πολύ. Το δυστύχημα να πάθουν τα νεύρα μου από την υπερκόπωση θα μου χρησιμεύσει για μάθημα» θα ξέρω στο εξής πως δεν μπορεί να τα κάνει όλα κανείς, και πως δεν πρέπει να ζητούμε απ' τη ζωή περισσότερα απ' ό,τι μπορεί να μας δώσει. Έλπίζω παρ' όλα αυτά, να έχω την ευχαρίστηση να γίνω σε λίγο η συμπαικτηρία του άσπρητού μου συμπαικτητή Φρέντ Άσταιν...».

»Πολύ καλά... πολύ καλά ! Μην άνυπομονήτε Τζέσσυ... Τα νεύρα μου θα χαλαρώσουν κάποια μέρα και θα έχετε θεσι...».

Δυστυχισμένοι και δοξασμένοι κατάδικοι των καταναγκαστικών έργων!

ΡΟΝΑΛΤ ΚΟΛΜΑΝ

Το 1922. Στη σκηνή ενός θεάτρου του Μπρόντγουαι παίζετα η «Τριφερότης». Στη διανομή των ρόλων υπήρχαν πρόσωπα που τα ονόματά τους άγνωστα τότε στην όδση, σήμερα είναι διάσημα. Στην αίθουσα, στα μπροστινά καθίσματα έρισκόταν ο γνωστός σκηνοθέτης του Χόλλυγουντ Χένρυ Κίνγκ, που άγαπούσε πολύ τα θέατρα της Νέας Υόρκης κι' είχε έρθει ν' άπολασσει αυτή την καλλιτεχνική βραδυά, πριν φύγει για ταξίδι στην Ευρώπη.

Το έργον ίσως του άρεσε, μά περισσότερο ήταν εύχαριστημένος που έκανε μία σπουδαία ανακάλυψη: ενώ πριν ήταν άπογορευμένος και δεν ήλπιζε πια να έρθει το καταλλήλο πρόσωπο για ένα φιλμ του, έρχηκε τον νέο που γύρισε τόσο καιρό. Ήταν δε βέβαιος πως ο νεαρός ήθοισιά θα γινόταν ο ήρωας της «Λευκής Άδελφής» που είχε σκοπό να γυρίσει στην 'Ιταλία με την Αίλιαν Γκός. Κι' αυτός ο νέος δεν ήταν άλλος από τον Ρόναντ Κόλμαν, που μαζί με τη συμπαικτηρία του Ρουθ Σάττερτον, έκανε το ντεμπούτο του στην Άμερική. Δεν ήταν από τις «Πολιτείες» μά βρετανός ήθοισιάς. Άπό καιρό επιθυμούσε να γίνει ήθοισιάς, δυο φορές είχε πληρωθεί στον πόλεμο, κατόπιν γύρισε στο Λονδίνο και άλλάσσοντας τη ζωή που έκανε πριν το 1914, ρίχθηκε στις περιπέτειες. Με τα λίγα χρήματα που είχε στην τσέπη, πήρε μιά η-μέρα το άσπρη κι' έφυγε για την Άμερική.

Κι' όταν χαρούμενος δέχτηκε την πρόταση του Χένρυ Κίνγκ, δεν ήξερε ποιά λαμπρά καριέρα τον περίμενε σ' αυτό το Χόλλυγουντ που άγνοούσε ακόμη.

Γιατί ο Ρόναντ Κόλμαν, διάσημος στον καιρό του θεαδού κινηματογράφου, δεν είχε τότε τίποτε απ' την δημοτικότητα του με τον έργο του «Παράλιν», θυμάται κανείς ακόμη, τις κωμωδίες του με την Νόρμα Τάμπατζ και τα δράματα με την Βίλμα Μπάνκ. Ο Κόλμαν με την όμορφη Ούγγαρεζα, ήταν τότε «το άραιότερο ζευγάρι της όδσης» και το πιο άγαπητό.

Απ' αυτά τα φιλμ, τον «Άγγελο του σκότους» ως την «Πέτινη μάσκα» και τη «Νύχτα έρωτος» είχε που έκαναν τον Κόλμαν άστερα πρώτου μεγέθους. Κι' η τέλεια δημιουργία του στα φιλμ «Ράφλ» και «Διαρρήκτης τζέντλεμαν» συμπλήρωσαν την φήμη του.

Το «Παράλιν» που είχε την καταστροφή τσών καλών ήθοισιών που θεαδός, έπεκυρώσε την επιτυχία του Ρόναντ. Γύρισε πολλά φιλμ, μεταξύ τους τα καλύτερα είνε: «Άρρουνισμ» του Σίνκλαϊρ Λούις, «Μπολντοκ Ντράμοντ» καθώς και το «Ράφλ» που γυρίζει σε νέα βερσιόν.

Αυτών το τελευταίο καιρό γυρίζει στο Χόλλυγουντ για τρίτη φορά, το «Υπό δύο σημεία» όπου ξαναέρηκε ένα πρόσωπο πολύ γνωστό του. Άλλα μήπως δεν είχε δημιουργήσει ένα σπουδαίο ρόλο στην «Έρσια χειρονομία» που δεν παύθηκε στη Γαλλία; Έπειτα ένασπρόκειν απ' τα ρομάντσ του Ντίκενς «Μύθος των δυο πόλεων» που το όνόμασαν —γιατί!— «ο Μαρκίσος του Σαιντ-Έθρεμόντ» τον δικηγόρο Σύνδεν Κάρτον, ένα πρόσωπο γενναίου μπερή.

Τέλος γύρισε με σκηνοθέτη τον Φράνκ Κάρπρα τον «Χωμένο ορίζοντα», ένα παρόξενο φιλμ, διαλαμένο απ' το επίσης παρόξενο μυθιστόρημα του Τζέιμς Χίλτον. Ή υπόθεσις ξετυλίγεται στην άπρηστη κι' άγρια κοιλάδα του Θιβέτ.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΨΥΧΙΚΟΥ ΤΟΥ κ. ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Νίκος Μολοκάνθης θέλει να γίνει πρόσωπο της ημέρας. Κι' εμφανίζεται στην αστυνομία ως ο δράστης ενός εγκλήματος, π' αναστάτως την Άθηνά, ως δολοφόνος μιας νέας, που βρέθηκε σκοτωμένη στο Νυκτερά Μπαρ στην φυλακή νιέται θύρυσος. Ή Άθηνά Άρεάνη, κορίτσι της άριστοκρατίας, τον έρωτεύεται και ήδρκει τον Σουλζον της Άλβας (μολοκάνθης), με όλην το κόκκινο άνθος της. Μα τότε αρχίζουν να διαδίδονται στα σολόνια κάτι σκανδαλάκια, γύρω από το φων, εις βάρος του Μολοκάνθης. Μία μέρα ή Άθηνά πηγαίνει στην κ. Μπακίρτζόγλου—σέ μια ζούρ-φις—καθυστερημένη και δικαιολογείται, λέγοντας πως άρνησε, γιατί είχε πάει στη φυλακή. Αυτό εκνευρίζει τη Άθηνά, που πάει πάλι στη φυλακή, ζητώντας διευκρινίσεις από το Νίκο, που δεν άπαντά και τα καλά, Άπελπισμένος ο Μολοκάνθης άποφασίζει με τους συγκατηγορουμένους του να δραπέτευση.

11ον

—Δεν γράφεις ο' έκεινη την άριστοκράτσια, τη φιλενάδα σου ; τού είπε σε λίγο ο Άγαλόπουλος.

— Τώρα πιά ; αναστήθηκε ο Μολοκάνθης. Δεν είδες που ούτε ζαναπάτσειε το πόδι της ;

— Τέλος πάντων, τί χάνεις ; Γράψε. Μπότε να σε λυπηθώ. Πές της, πως ύποφέρεις μέσα στη φυλακή, πως πεινάς, πως έχεις ανάγκη να φωνήσης απόζω καμμία μερίδα φαί της προκοπής... Όσο και νάναι, θα σε λυπηθώ.

— Δεν θα με λυπηθώ, κύριε Άγαλόπουλε ;

— Άμ' τί σουφέρνε τότε τα παντεσάνια ; Άπό το παντεσάμι στην κουράμνα ο' έρριξε ;

— Έρταίξω κι' εγώ... μουρμούρισε ο Μολοκάνθης.

Άπελπισία, λοιπόν, από παντού ; τόν ρώτησε ο Άγαλόπουλος. Ο Μολοκάνθης κούνησε το κεφάλι του. Όστερ' από όλα αυτά, περίμενε, πως ο Άγαλόπουλος θα τον έστειλε, στο διάβολο, κι' αυτός, και πως το σκέδιο θα ναυαγούσε άριστικά. Μήπως δεν τού είχε πη πρώτα, ότι χρειάζονται έργα, λεία, έξοδα, χρήματα ; Ο Άγαλόπουλος όμως, που από το Μολοκάνθη δε ζητούσε πραγματικά, παρ'ά μόνο την εκμετάλλειά του, για να βάλει ο' ενεργεια ένα σκέδιο, που είχε προετοιμάσει από καιρό με τους συντρόφους του, δε φάνηκε πολύ άπογορευμένος από τα λόγια του Μολοκάνθη.

— Άς είνε ! είπε. Δε θα ο' άφισουμε να χαθής.

Σ' αυτά τα πράματα όμως χρειάζετα μεγάλη εκμετάλλει. Δε θα βγαλεις τομιοδιά από το στόμα σου, ό,τι και να τήναι. Τίμια πράματα.

— Έχεις το λόγο μου.

— Όστερα, θα δουλέψης κι' εσύ. Δε θα δουλεύουν οι άλλοι για σένα.

— Θα δουλέψω, κύριε Άγαλόπουλε. Γι-νεται να μη δουλέψω ;

— Μα είναι κάπως ζωρική η δουλειά, ξερίεις.....

— Ό,τι δουλειά είναι θα την κάνω.

— Και είνε δουλειά της νύχτας, θα δουλεύουμε με βάρδια. Ένας θα δουλεύη κι' οι άλλοι θα κοιμούνται. Και θα συναλλάζουμε βάρδια. Γιατί, βλέπεις, δεν μπορούν να εργαστούν περισσότεροι από ένας στη δουλειά αυτή.

— Ό,τι μου πείτε θα κάνω.

— Για πές μου τώρα ένα λόγο. Ματζάρεσαι από λιμά ;

Ο Μολοκάνθης, που φανταζότανε κάποιο άλλο μέσο σωτηρίας, απλούστερο και ταχύτερο από το λιμάρισμα του παρθένου της φυλακής, δοκίμασε κάποια άπογοίτευση.

— Τι χρειάζετα ή λιμά ; είνε.

— Άμ' πως θα λιμάρουμε, παιδί μου, τα άτμα τα σιδερα ; τού είπε με θυμό για την κουταμάρα του ο Άγαλόπουλος. Αυτά τα σιδερα είναι ή φυλακή. Άν λείπανε τα σιδερα, νίψου κι' άποφάγαμε. Πιός θα στεκότανε, μία στιγμή, εδω μέσα ; Και μου λες τί χρειάζεται ή λιμά ;

— Είπα...έκανε ντροπιασμένος ο Μολοκάνθης. Άφού είνε έτσι θα δουλέψω και στη λιμά. Πού θα ή θρούμε όμως τη λιμά ;

Ο Άγαλόπουλος έκανε ένα κίνημα έμπιστευτικά καθισκουαστικό.

Τώρα είσαι δικός μας...είπε. Δεν έχουμε πιά μυστικά μεταξύ μας.

Σπώθηκε, τράβηξε στη γωνιά του κελλιά, άνασχεσε κάποιο όσπιό σανίδι και φώναζε το Μολοκάνθη να ιδί.

— Έδω, βλέπεις, είναι όλα τα χρειάζομενα. Όταν πρωτοήρθκαμε κι' έμεις εδω μέσα, στενωχωρήθαμε κι' είπαμε να το σκάσουμε. Προμηθευθήκαμε, λοιπόν, όλα τα εργαλεία. Το πιάς, θα το μάθης πιο ύστερα. Όστερα συνήθισαμε στη σκαλιά και τα παρτίσσιμα. Τώρα όμως, που παρουσιάστηκε ή ανάγκη για ένα φίλο, θα κινυνέψουμε όλοι.

— Εύχαριστώ, παιδιά...μουρμούρισε μ' ευγνωμοσύνη ο Μολοκάνθης.

Και, σκύβοντας στη μυστική κρυψώνα, παρατήρησε μία μεγάλη λιμά, μία δευτερότερη, μία φιλή, έναν ζυλοφάγο κι' ένα μπουκαλάκι με λάδι.

— Όλα εν τάξει, βλέπεις...

Ο Άγαλόπουλος έθαλε πάλι το σάπιο σανίδι στην θέση του, σκέπασε την κρυψώνα, έφριξε ένα τρύλι άποπάνα και ζανακαθίσανε πάλι όλοι, σταυρώσαν, άπάνω στα στρωσιδιά τους. Άρχισε τώρα σασαρά το συμβούλιο.

— Σύμφωνα, παιδιά, να σάσουμε το καλόπαιδο άποδω ; είνε ο Άγαλόπουλος στους συντρόφους του.

Οι άλλοι δυο, παλποί χασισοπότες, άποδλακωμένοι από το «μιαρό», δεν είχαν πολλά λόγια. Άπό τον καιρό, που μπήκε ο Μολοκάνθης στη φυλακή, είναι ζήτημα αν άλλαξαν τρεις κουδέντες μαζί του. Έπειτα δεν τον χώνευαν κιόλα, γιατί ή παρουσία του τούς είχε χαλάσει το σκέδιο για την άπόδραση, που έτοιμάσαν. Ο ένας μάλιστα απ' αυτούς, ο Ποντικομαρής—παλάτι του παρτίσσιμου, άποζωμμένο στο άστυνομικό δελτίο—είχε πάρει άφοψη να τον ξεκάνη με τρόπο, και είχαν εκμυστηρευθεί το σκέδιο του στον άλλο, τον Πατριάρχη—τον όνομα αυτό του είχε κολλήσει απ' τον καιρό που έκλεψε τα Ιερά άμφια από κάποια εκκλησία και τού το φάσανε στο Τμήμα οι χωροφύλακες—που άδρήθηκε σύμφωνα να γίνει το μυστήριο. Μονάχα ο Άγαλόπουλος τον είχε συμπαιθήσει κάπως, από μιάς άρχης, γιατί ένοιωσε, πως κάτι μπορούσε να όνη, με τον καιρό από το «ψήμαρι». Τώρα όμως τα πράγματα είχαν άλλαξει. Ο Μολοκάνθης δεν ήταν πια ο ένοχλητικός ένας. Ήτανε για όλους ένας καλός συντροφός κι' ένας συνεργάτης.

— Να τί σάσουμε το παιδί! είναν κι' οι δύο μ' ένα στόμα.

Άρχισανε να καταστρώνουνε τώρα το σκέδιο. Θα δουλεύανε τη νύχτα, αλλάζοντας βάρδια, με τη λιμά στα σιδερα του παρθένου. Άμα κόβανε τα κάγκελα σε τέσσερες μεριές, θα τα ανασηκώσαν με τρόπο και θα ανόιγαν τόπο να περάσουν ένας-ένας. Το παρθένον ήτανε λυγρό φιλά και θα ήτανε έμπικνυονα να πηδίσουν. Έπειτα και με το πηδίσμα, σιδερή μπροστά του, το γρηγορότερο, είχε σκοπό να μην κρύψη τίποτε, έστω και με τον κινδύνο να γίνει γελοίος, πέριμενε, με άγωνία, τρεις μερες την άπάντησή του Άνακρητι. Καμμία άπάντησή, Ένα πρωί, έπί τέλους, παρουσιάσθηκε ένας χωροφύλακας, σταλμένος σκαρφιάσσουν ένα τοίχο, να περά από τον Άνακρητι και τού είπεν ότι ή ύσσουν στα κεραμειδιά ενός γεγονικού πόρτου που έφυγε πιά απ' την Άνά-

σπιού, να κατεβούν από το λούκι του νερού στην αύλη του σπιού, που έδναίεν ο' ένα δρομολάκι και να το σκάσουν. Όλα αυτά τα είκανε μελετήσει από πριν και είχαν καταστρώσει τον τοπογραφικό χάρτη, με όλες τις λεπτομέρειες.

Ο Μολοκάνθης άκουσε με θουμασμό το λαμπρό σκέδιο. Ή νέα αυτή περίπεια άρχισε μάλιστα να τον ένθουσιάζη. Ξέχασε τώρα όλες τις άνησιχίες, ξεχασε και την καρμηνιόλα άκόμα και άρχισε να όνειρεύεται το νέο ένδοξο κεφάλαιο της ζωής του.

— Σύμφωνα παιδιά.....είπε ένθουσιασμένος. Άς δώσουμε τα κέρια.

— Τόκα !

Την ώρα που δίνανε άδερφικά τα κέρια, οι λαμπροί συνήμιοι, άκούστηκε στην πόρτα το τριέμο των κλειδών.

Ο δευσοφύλακας μπήκε μέσα.

— Μολοκάνθη—είπε—έτοιμαζε τα μπαγάκια σου.

— Τι τρέχει ; ρώτησε άνισυχα ο Μολοκάνθης.

— Τρέχει...πως σε χάνουμε. Διαιταγή να μεταφερθής σε άλλες φυλακές. Και συχαρήκα και για τη δική σου. Βγήκε το παραρημπτικό βουλευμά και στίς εις κοπιότερες δικασείας.

Ο Μολοκάνθης κέρωσε. Και ή τελευταία του έλπίδα είχε χαθή. Τον πήρε το παράπονο και άρχισε να κλαίη....

Κλαίγοντας, μάζεψε τα ρούχα του, τάκανε μπάνο και έτοιμάστηκε ν' άκούσει τον δευσοφύλακα. Καθώς πέρασε σιμά από τον Άγαλόπουλο, έκείνος τού μουρμούρισε στο ύπτι :

— Κρύβε λόγια, κύριε Νίκο. Κ' έμεις πάλι εδω είμαστε. Άν πετύχη το σκέδιο, δε θα ο' άφισουμε να χαθής κι' εσένα.

Όστερα, καθώς έδβαινε από την πόρτα, τού φώναζε δυνατώτερα :

— Ο θεός μαζί σου, συνάδελφε. Και καλή άθωωση !

Με το κεφάλι σκυφτό, ο Μολοκάνθης άκολούθησε το δευσοφύλακα.

XII

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΠΡΟΫΠΑΘΕΙΣ ΤΟΥ ΜΟΛΟΚΑΝΘΗ

Βλέποντας ο Μολοκάνθης, πως ή ημέρα της δικής του πηλοιάζει, με τις χειρότερες προϋποθέσεις, που μπορούσε να βάλει νους άνθρώπου, άποφάσισε να φανερώνη όλες τις λεπτομέρειες της τραγικής του φάρας. Έπιασε κι' έγραψε μία άναφορά στον Άνακρητι, λέγοντας του ότι έχει άποφάσισα πράγματα ν' άποκαλύψη και παρ'ά καλή ήταν ν' άν τον καλώς ή να πηδίσουν, σιδερή μπροστά του, το γρηγορότερο, είχε σκοπό να μην κρύψη τίποτε, έστω και με τον κινδύνο να γίνει γελοίος, πέριμενε, με άγωνία, τρεις μερες την άπάντησή του Άνακρητι. Καμμία άπάντησή, Ένα πρωί, έπί τέλους, παρουσιάσθηκε ένας χωροφύλακας, σταλμένος σκαρφιάσσουν ένα τοίχο, να περά από τον Άνακρητι και τού είπεν ότι ή ύσσουν στα κεραμειδιά ενός γεγονικού πόρτου που έφυγε πιά απ' την Άνά-

Καλλιτεχνικά έργα

Ο χειμώνας

κρησι και ό,τι έχει ν' άποκαλύψη μπορεί να το ηρή στη δική του. Όλες οι άτυχίες έφταναν άπάντως για το δυστυχισμένο το Μολοκάνθη. Άν είχε, τουλάχιστο, ένα καλό δικηγόρο να τού έμπιστευη την ύπόθεσή του ! Άλλα με τί λειψά να πληρώσει το δικηγόρο ; Δεν τού είχε μείνει πενήταρα. Και δεν τού έμενε παρ'ά να στρίξη όλες τις έλπίδες του στον άυτεπάγγελτο συνήγορο, που θα τού διωριζε την τελευταία στιγμή το Δικαστήριο.

Έξφανα, ένα μεσημέρι, κάποιος δικηγοράκος, που γύριζε στις φυλακές να όρη πελατεία, ήρτισε να τον όη. Τόν δέχτηκε σά σταλμένο από το θεό. Ο δικηγοράκος τον ρώτησε αν είχε συνήγορο.

— Πού να τον βρω, κύριε δικηγόρε ; είνε παραπονεμένα ο Μολοκάνθης. Άς είναι καλά αυτός, που μουσάγε τα χρήματά μου. Δεν έχω πενήταρα.

— Δεν πειράξω...τού είπε έκείνος. Έγώ θα σε ύπερσπιστώ και όποτε μπόρεσης που πληρώσεις τον κόπο μου.

Ο δικηγοράκος, που είχε παρακοιουθήσει στις έφημερίδες την ύπόθεσή του Μολοκάνθη, είχε ύπολογισει στο ήθικό κέρσος, που θα τού έβρισφάλε μια πολύκροτη ποινική δική σαν κι' αύτην.

— Δεν είμαι φτωχός, κύριε δικηγόρε...τού ξαναείπε ο Μολοκάνθης. Έχω περιουσία. Ένας παλάνθρωπος, που τον έχωμα πληρεξούσιο, όταν ήπικα στη φυλακή, μουδούλε την περιουσία στο χέρι και χάθηκε. Και τον βρούμε και τού πάρουμε τα λεφτά πίσω, τα ισά είνα δικά σου.

— Θα το ιδούμε κι' αυτό...είπε ο δικηγοράκος και κράτσε σημειώσεις.. Τώρα λέγε μου όλη την αλήθεια που την ύπόθεσή σου. Στο δικηγόρο τού δεν κρύβει κανένας τίποτε.

Ο Μολοκάνθης άρχισε να διηγείται με τό νύ και με το σιγμα όλη την τρακική του φάρα. Ο δικηγοράκος τον άκούει με τό σόκα άνοητό.

— Άκούσε να σου πω, φίλε μου...τού είπε, όταν τελείωσε. Νομίζεις, πως θα θρούμε τίποτα κούτους να τους κοροϊδεύουμε ; Αυτά δεν περνάνε. Όραία τα σούρισις, μά έχασες άδικα τον κόπο σου. Καλλίτερα να ήης την αλήθεια να ιδούμε τί άδερφυντικό θα θρούμε.

Ο Μολοκάνθης άρχισε να όρκίζεται με τα δάκρυα στα μάτια, ότι αυτή ήταν ή καθαρή αλήθεια.

— Είσαι τραλλός λοιπόν ; τού είπε ο δικηγόρος.

— Μπορεί και να είμαι...μουρμούρισε ντροπιασμένος ο Μολοκάνθης.

Και άρχισε να διηγείται, πως τού πέρασε στην άρχή ή εξωρηντική αυτή ιδέα και πως τον παρακίνησε ο φίλος και με τον κινδύνο να γίνει γελοίος, πέριμενε, με άγωνία, τρεις μερες την άπάντησή του Άνακρητι. Καμμία άπάντησή, Ένα πρωί, έπί τέλους, παρουσιάσθηκε ένας χωροφύλακας, σταλμένος σκαρφιάσσουν ένα τοίχο, να περά από τον Άνακρητι και τού είπεν ότι ή ύσσουν στα κεραμειδιά ενός γεγονικού πόρτου που έφυγε πιά απ' την Άνά-

— Άν είν' έτσι, φίλε μου...τού είπεν όπισς να λές, είσαι για όσπιό.

— Είμαι, κύριε δικηγόρε. Το άναγναρίζω.

Έχεις τουλάχιστον κανένα μάρτυρα να δεσβαίσης, πως έτσι είναι τα πράματα ;

— Σαν τί μάρτυρα ;

— Θελα να σου πω, είκεις πη σε κανέ να το περιφύγω σκέδιο σου ;

— Τό είκα πη στο Στέφανο. Αυτός τ' άφέρει όσα.

— Αυτόν, όπλαδ, που σουφάγε τα χρήματά ;

— Αυτόν.

— Όραίο μάρτυρα έχεις.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΙΟΜΕΝΟ : Η συνέχεια.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΙ...

=== ΤΟΥ ΤΖΙΝΟ ΝΟΒΕΛΛΙ

Το περιόημου Βιντάλ

ΟΛΑΙ ΑΙ ΝΟΣΟΙ
ΓΙΑΤΡΕΥΟΝΤΑΙ

Με μιὰ... έπαφή!

ένθους... έπαφή... έπαφή...

Τοῦ περιφθίμου Βιντάλ

**ΟΛΑΙ ΑΙ ΝΟΣΟΙ
ΓΙΑΤΡΕΥΟΝΤΑΙ**

Μὲ μιὰ... ἐπαφὴ

ἄλλοι κύριοι. ΤΟ ΤΕΛΟΣ : Στὸ προσεχ

Τὰ δανεικά εἶνε χρήματα ποὺ ἐξοδεύ-
ται δύο φορές.

Ὁ γρηγορώτερος τρόπος, νάβγῃς ἀπὸ
τὴ δυσκολία, εἶνε καὶ ὁ χειρότερος.

Όταν στὰ χιονισμένα βουνά ξεσπούν οι

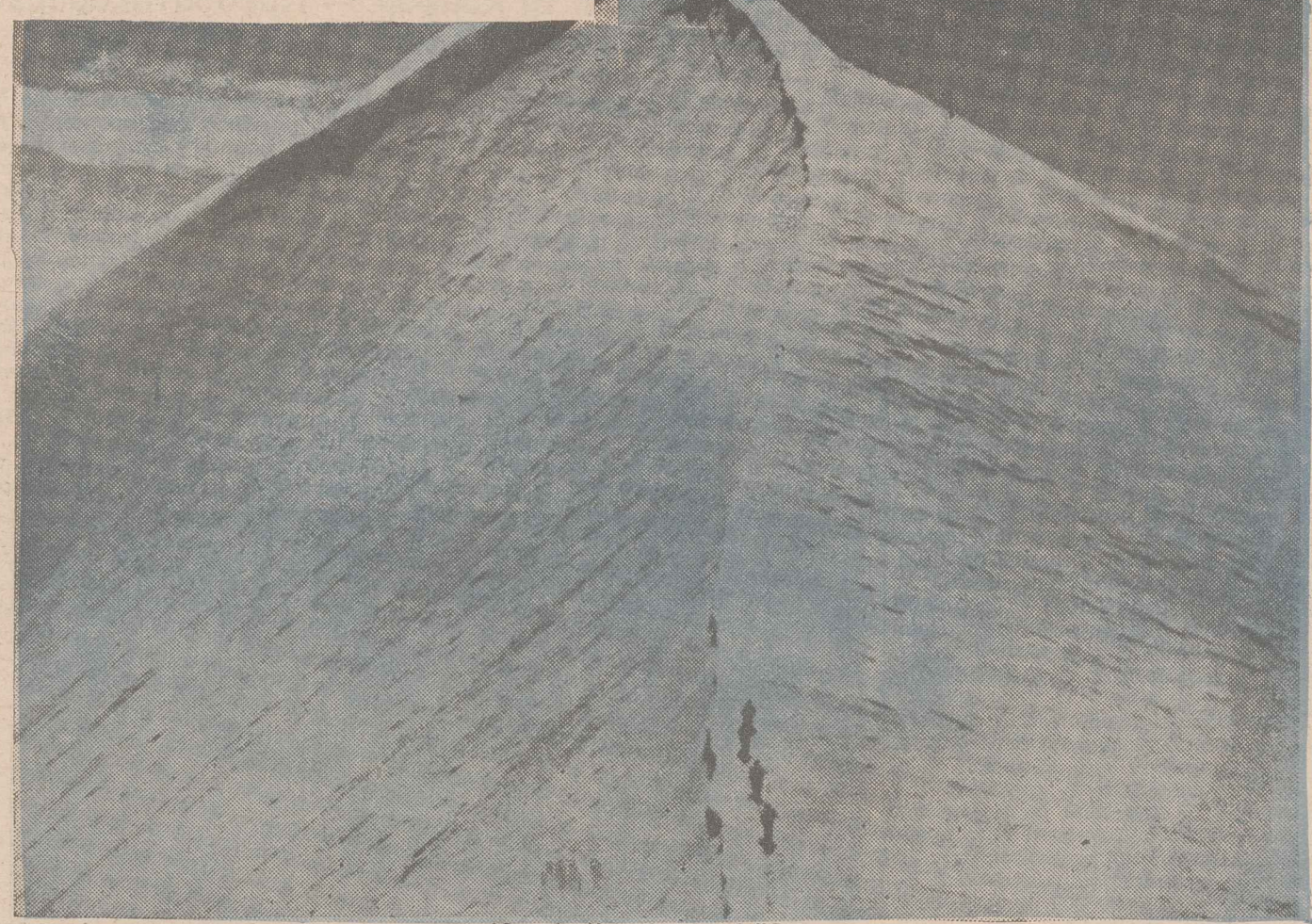
ΧΙΟΝΟΘΥΕΛΛΕΣ

Τὸ δύσκολο καὶ ἐπικίνδυνο σπόρ, ποὺ τόσα ἀριθμεῖ θύματα στὴν Εὐρώπῃ καὶ ποὺ προχθὲς λίγο ἐξέλιξε νὰ κοστῇ τὴ ζωὴ πέντε μαθητῶν ἀπὸ τὸν Πειραιά.

Ἡ περιπέτεια τῶν πέντε νέων ὀρειωτῶν στὴν Πάρνηθα, ποὺ κόντεψε νὰ ἐκτῇ τραγικὸ γι' αὐτοὺς τέλος, ἄρθε στὴν ὥρα τῆς γιὰ νὰ μᾶς υπενθυμίσῃ, ὅτι ἡ ὀρειβάσει, μπορεῖ νὰ εἶναι ἕνα εὐχάριστο καὶ προσιτὸ σὲ μεγάλο σκεπτικὸς ὁρμηθὺ ἀνθρώπων σπόρ, δὲν πούει, ὅμως, νὰ εἶναι ἕνα ἀγώνισμα, ἕνα ἀθλημα, ποὺ ἀπαιτεῖ, συγχρόνως, μεγάλη προσοχὴ, ἐκ μέρους ἐκείνων, ποὺ ἐπιδοιοῦνται σ' αὐτὸ—ἀκριβῶς, γιὰ νὰ μὴ μεταβληθῇ ἀπὸ εὐχάριστο ἀγώνισμα εἰς ἐπικίνδυνον περιπέτεια, μὲ τραγικὰ πολλὰς φορὲς ἀποτελέσματα.

Ἰδιῶς τὸν χειμῶνα, ποὺ τὰ βουνὰ εἶνε ὀκεπασμένα ἀπὸ χιόνια καὶ ἡ κατάσπασι τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος ν' ἀλλάξῃ ἐξαιρετικὰ ἀπὸ τὴ μὴ στιγμὴ στὴν ἄλλη, χρειάζεται μεγάλη προσοχὴ καὶ γνώση, γιὰ νὰ κἀμ κανεὶς ὀρειβάσει. Καὶ ἀνάλογον προπαρασκευὴ «ψυχῆς τε καὶ σώματος», ὥστε νὰ μπορῇ ὁ ὀρειβάτης καὶ τὴ σωματικὴ κόπωση νὰ ὑποφέρει καὶ νὰ ἐκτῇ ἀρκετὴ ψυχικὴ δύναμις, ὥστε νὰ ἀντιδρᾷ στὴς διάφορες ἀναποδιάς καὶ στὰ πολλὰ ἐμπόδια, ποὺ εἶναι δυνατόν, ἐντελὲς ἀπόρρητα, νὰ τοῦ παρουσιαθοῦν.

Παράδειγμα, οἱ πέντε ἀπροπαρασκευαστοὶ ὀρειβάτες τῆς Πάρνηθας, καθὼς καὶ οἱ χιλιάδες ἄλλων ὀρειωτῶν, σ' ὅλο τὸν Κόσμο, ποὺ ἐπληρώσαν πολλὰκις μὲ τὴ ζωὴ τους μὴ μικρὰ ἀπορροπία ἢ μὴ ἀσημαντὴ, φαινομενικὰ, ἀπροσεξία τους. Κατὰ τὴν ἐκείνη, ὅμως, κοινότητα, μὴ σήμερ, ποὺ ὑπάρχουν σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα χιλιάδες ὀρειωτῶν, νὰ μὴ κανεὶς γιὰ τοὺς κινδύνους τῆς συνθηματικῆς ὀρειβάσεως καὶ τὴν προσοχὴ, ποὺ ἀπαιτεῖ—ἀν καὶ ποτὲ, μερικὰ ἀπλοῦστα πράγματα δὲν φαίνεται νὰ ἔχουν ἐντυπωθῇ καὶ γραφὴ ἀρκετὰς φορὲς καὶ νὰ ἔχουν κατανοηθῇ ἀπὸ ὅλους τοὺς καλά, ὥστε νὰ ἀποφεύγουν τὰ δυστυχήματα. Ἀλλὰ, πᾶς νὰ μὴ φανοῖν ὡς ἀόληστα πρόγραμμα οἱ κινδύνους τῆς ὀρειβάσεως, ὅταν ποτὲ συγκρίνῃ κανεὶς μὲ τοὺς πραγματικὸς τοὺς αὐτοσχεδιασμοὺς καὶ ἀναποδοκίμους κινδύνους, ποὺ παρουσιάζει ἕνα ἄλλο σπόρ, συγκεκριμένο μὲ τὴν ὀρειβάσει, ἄγουν, ἡ ἀναρρι

Ὁ κορυφὴ τοῦ Λευκοῦ Ὄρους

χοι σὲ ἀπάτητες καὶ κἀθετες ἐντελὼς κορυφὰς βουνῶν :

Παλινότερα, ὅλους αὐτοὺς, ποὺ ἀνερπιδῶντο στὴς κορυφὰς τῶν βουνῶν τοὺς λέγαμε Ἑλληνικὰ ἀλpinιστὰς—γιατὶ ἀναρριχθῆσαι, ἰδίως τότε, μόνον στὴς ἄλπεις γινότανε. Σήμερ, ὅμως, ἀναρριχθῆσαι γίνονται σ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ Κόσμου, ὅπου ὑπάρχουν ψηλὰ καὶ ἀπείρητα βουνὰ καὶ μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων ὀρειωτῶν ὑπάρχουν ὀρειοὶ καὶ ἀποσπασματικὰ νῆσι, ποὺ ἐπιδοιοῦνται σ' αὐτὸ τὸ ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνον σπόρ.

Παρὰ τὴν ἀσφάλειαν, δὲν ὑπάρχει σπόρ, ποὺ νὰ παρουσιάζῃ μεγαλύτερους κινδύνους γιὰ τοὺς πιστοὺς τοῦ σποῦ ἀπὸ τὸν ἀλpinισμὸ. Εἶναι τέτοιοι οἱ κινδύνους, ὥστε ἐμεῖς οἱ κοινοὶ θνητοὶ νὰ θεωροῦμε ὡς καθαρὴ τρέλλα καὶ τὴν ἰδέαν ἀκόμη τοῦ ἀλpinισμοῦ.

Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί εὐχάριστοι εἶναι δυνατόν νὰ νοιώσω, σκαρφαλώνοντας σὲ μὴ κἀθετὴ κορυφὴ βουνοῦ καὶ διατρέχοντας, ἀπὸ στιγμῆς ἐν στιγμῇ, τὸν κίνδυνον νὰ γκρεμιστοῦμαι σὲ τὸ ὄρθρο, ποὺ εἶναι κἀτὰ ἀπὸ τὰ πόδια μου... Λέμε ὅλοι ἐμεῖς, ποὺ δὲν κἀνουμε καμμιὰ ἰκανότητα γιὰ νὰ κάνουμε ἀναρριχθῆσαι εἰς ἀπότομες καὶ ἀπάτητες κορυφὰς βουνῶν.

Ὅσοις, ὅμως, ὀρεῖσθαι καὶ πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι, γιὰ νὰ ὑπάρξουν ἀνθρώποι, ποὺ διακινδυνεύουν τὴ ζωὴ τους κἀνοντας ἕνα τέτοιο σπόρ, θὰ πῇ ὅτι τὸ σπόρ αὐτὸ τοὺς παρέχει χάρες καὶ θέληματα, ποὺ οὐτε κἀν ὑποπτευόμεθα ἐμεῖς οἱ ἄλλοι.

Ἐμῖς οὖν, οὖν, πολλοὶ, γιὰ τὸ λευκὸ ὄραμα τῶν χιονισμένων βουνῶν, γιὰ τὴν θαυμάσιαν οὐρανὴν τῶν λευκῶν κοιλάδων, γιὰ τὸ τρομακτικὸ αἶσθημα τοῦ ἀνθρώπου ἐκμυστηρίου μὲρὸς στὴν πύλη προσκαίρει καὶ φερτὴ ὕλη τοῦ κινεῖν καὶ τὸν πάγο, γιὰ τὸ αἰσθημα ἀπολυτρώσεως καὶ πνευματικῆς χαρᾶς, ποὺ νοιώθῃ ὁ ἀνθρώπος ἐπικινδυνεύοντας μὲ τὴν ὀρειβάσει φέρνῃ τῶν ψηλῶν βουνῶν καὶ ὑπερβατικῶν φυσικὰ ἐμπόδια. Ἀκόμα καὶ συμβολικὴ σημασία θὰ μπορούσε νὰ ἐκτῇ γιὰ ἕνα ἰδεολογικὸ τὸ κομποσκόπι καὶ ἐπικίνδυνον αὐτὸ ἀνέσθαι πρὸς τὸν οὐρανόν... Ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ δὲ κανεὶς καὶ νὰ τὰ νοιώθῃ μόνος του. Γιατὶ τότε καὶ μόνον τότε τὰ πράγματα αὐτὰ ἔχουν ἀξία—τόση, ὥστε, ὅταν τὰ δὲ κανεὶς μὴ φορὰ, ἐξαγορεύει τακτικὰ ἐπιπλοὶ γιὰ νὰ τὰ ξαναῖθῃ καὶ νὰ τὰ ξανανοιώθῃ, διακινδυνεύοντας κἀθε φορὰ καὶ περισσότερο τὴ ζωὴ του.

Ὅλοι θυμοῖντο τὸν τραγικὸ θάνατον, ποὺ ἔβριχε πρὸς μερικῶν ἐτῶν, σὲ μὴ ἀνεπίκριτον τοῦ ὀρειωτῆ τοῦ Θεοφάνους Ἀλβέρτος ὁ 1ος. Ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἄλλοι ὀρειβάτες καὶ ἀλpinιστὰς, ποὺ δὲν κατεῖχαν ἐπισημὲς θέσεις, ὄρθαν τὸ θάνατον αὐτὸν ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

Μὴ φορὰ δὲ, σὲ παλινότερα χρόνια, αὐτὸ συνέβαινε, σκεδόν πάντα. Σήμερ, ὅμως, εἶναι ὁργανωμένες σ' ὅλα τὰ μεγάλα βουνὰ, καὶ ἰδιαίτερα στὴς ἄλπεις, εἰδικὲς ὑπηρεσίαι σωτηρίας τῶν ὀρειωτῶν, ποὺ ἀποτελοῦνται ἀπὸ εἰδικὰ τὰ τραγικὰ δυστυχήματα, ποὺ πρέπει νὰ ποῦμε, ὅτι εἶναι ἀναποδοκίμαστα : Γιατὶ, ὅπως ἐπὶ ἀνοικτῇ θαλάσσῃ ὁ κωπηλάτης, ὅπως ἐπὶ ἀνοικτῇ θαλάσσῃ ὁ ναυτὸς καὶ τοῦ στέλνει, ἔσθαι, μὴ ἀνεπίκριτον καὶ ἐπικίνδυνον θαλασσοπαρακλῆ, ἐπὶ καὶ στὴς κορυφὰς τῶν ψηλῶν βουνῶν, τὴν ἀνέγχεσθαι λαοκράτεια διαδεχόμενα ἀπὸ μὴ φρικτὰ χιονοθύελλα—τόσο ἐξαιρετικὰ καὶ δυνατὰ, ποὺ λῆς, ὅτι σπῆναι μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ πνίξῃ τοὺς πτωχοὺς ὀρειβάτες, ποὺ κἀνουν σὲ τὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ καὶ νὰ προσταθῇ τὴ λευκὴ αἰωνιότητα τῆς ἀπὸ τὴν βέλγη ἐπιτομῇ τους.

Οἱ πέντε ὀρειβάται τῆς Πάρνηθας ἦσαν, φανταί, ἐντελὲς ἀπροετοίμαστοι γιὰ ν' ἀνέβουν σὲ χιονισμένα βουνὰ. Ὅσοις, ἔχουν ὡς δικαιολογία γιὰ τὴν τραγικὴν περιπέτειάν τους, ὅτι ποτὲ ἔβριχε μὴ μικρὴ ἀλλαγὴ, σὲ χειρότερον, τοῦ καιροῦ. Ἀπὸ τὸ μικρὸ, ὅμως, αὐτὸ δυσάρεστο ὅσο καὶ ἀπρόσμετον γεγονός, ποὺ παρὰ λίγο νὰ ἐκτῇ τόσο τραγικὴ συνέπεια, μπορεῖ κανεὶς νὰ καταλάβῃ τί εἶναι οἱ τρομερὲς χιονοθύελλες, ποὺ ξεσποῦν στὴς κορυφὰς τῶν ἄλπειν καὶ ἄλλων μεγάλων καὶ ἀπείρητων βουνῶν. Λένε, ὅτι ἡ δύναμις τοῦ αἵματος, ὅταν τὸν πάγο, ὥστε νὰ μὴ τοῖμαρ ὁ ἀνθρώπος, ἀπὸ τὸ φόβον ἡμῶν, παρασυρῇ, νὰ σπῇ ὀρθῶς. Κι' ὅτι ἡ πυκνότητα τοῦ χιονοῦ, ποὺ πέφτει, ἐμποδίζει τὸν ὀρειβάτη νὰ δὲ μακρύτερα ἀπὸ δύο, τρία μέτρα.

Ἐκεῖνο, ὅμως, ποὺ ἀποτελεῖ γι' αὐτὸν τὸν μεγαλύτερον κίνδυνον εἶναι οἱ λεγόμενοι «καβαλάν», δηλαδὴ, τὸ κατακλῆμα ἀπὸ τὴς κορυφὰς τῶν βουνῶν μεγάλων ὀρειῶν παγνυμένων χιονοῦ. Φαντασθῆτε, λοιπόν, σὲ τὴν τραγικὴν, κυριολεκτικὰ, θέσιν ὁρειωτῆ ὁ ὀρειβάτης τῶν βουνῶν αὐτῶν, ὅταν τὸν πιάσῃ ἡ χιονοθύελλα. Δὲν μπορεῖ νὰ κἀμ οὔτε ἕνα βῆμα, ἀνεμίζεται ἀπὸ τὴν γιὰ νὰ μὴ παρασυρῇ ἀπὸ τὸν αἶρα, τοῦ κινεῖν τὸν δένει ἀλύττητα καὶ ἔξεραι, ὅτι ἂν ἐλθῇ ἀπὸ πᾶν μὴ «καβαλάν» χιονοῦ, δὲν γλυτώνει. Ἀκούει, ὅλως, τὸν τρομακτικὸν κρότον τῶν «καβαλάν», ποὺ κατακλῆται λίγον μακρύτερα του.

Ἀλλὰ, πολλὰς φορὲς, εἶναι περὶ τὴν γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ ὀρειωτῆ, ἡ «καβαλάν». Οἱ χιονοθύελλες στὴς ἄλπεις καὶ σ' ὅλα τὰ μεγάλα βουνὰ ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ἐπὶ μέρους ἀνέμους. Εἶναι λοιπόν, ἐξαιρετικὰ δύσκολο σ' ἕνα, καὶ τὸν γρηγορὸν ἀκόμη ἀνθρώπον, ν' ἀνέξῃ ἐπὶ δύο καὶ τρία μερόνυχτα μὲσα σὲ μὴ τε

τοια χιονοθύελλα, χωρὶς νὰ παύσῃ. Μία φορὰ δὲ, σὲ παλινότερα χρόνια, αὐτὸ συνέβαινε, σκεδόν πάντα. Σήμερ, ὅμως, εἶναι ὁργανωμένες σ' ὅλα τὰ μεγάλα βουνὰ, καὶ ἰδιαίτερα στὴς ἄλπεις, εἰδικὲς ὑπηρεσίαι σωτηρίας τῶν ὀρειωτῶν, ποὺ ἀποτελοῦνται ἀπὸ εἰδικὰ τὰ τραγικὰ δυστυχήματα, ποὺ πρέπει νὰ ποῦμε, ὅτι εἶναι ἀναποδοκίμαστα : Γιατὶ, ὅπως ἐπὶ ἀνοικτῇ θαλάσσῃ ὁ κωπηλάτης, ὅπως ἐπὶ ἀνοικτῇ θαλάσσῃ ὁ ναυτὸς καὶ τοῦ στέλνει, ἔσθαι, μὴ ἀνεπίκριτον καὶ ἐπικίνδυνον θαλασσοπαρακλῆ, ἐπὶ καὶ στὴς κορυφὰς τῶν ψηλῶν βουνῶν, τὴν ἀνέγχεσθαι λαοκράτεια διαδεχόμενα ἀπὸ μὴ φρικτὰ χιονοθύελλα—τόσο ἐξαιρετικὰ καὶ δυνατὰ, ποὺ λῆς, ὅτι σπῆναι μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ πνίξῃ τοὺς πτωχοὺς ὀρειβάτες, ποὺ κἀνουν σὲ τὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ καὶ νὰ προσταθῇ τὴ λευκὴ αἰωνιότητα τῆς ἀπὸ τὴν βέλγη ἐπιτομῇ τους.

Οἱ πέντε ὀρειβάται τῆς Πάρνηθας ἦσαν, φανταί, ἐντελὲς ἀπροετοίμαστοι γιὰ ν' ἀνέβουν σὲ χιονισμένα βουνὰ. Ὅσοις, ἔχουν ὡς δικαιολογία γιὰ τὴν τραγικὴν περιπέτειάν τους, ὅτι ποτὲ ἔβριχε μὴ μικρὴ ἀλλαγὴ, σὲ χειρότερον, τοῦ καιροῦ. Ἀπὸ τὸ μικρὸ, ὅμως, αὐτὸ δυσάρεστο ὅσο καὶ ἀπρόσμετον γεγονός, ποὺ παρὰ λίγο νὰ ἐκτῇ τόσο τραγικὴ συνέπεια, μπορεῖ κανεὶς νὰ καταλάβῃ τί εἶναι οἱ τρομερὲς χιονοθύελλες, ποὺ ξεσποῦν στὴς κορυφὰς τῶν ἄλπειν καὶ ἄλλων μεγάλων καὶ ἀπείρητων βουνῶν. Λένε, ὅτι ἡ δύναμις τοῦ αἵματος, ὅταν τὸν πάγο, ὥστε νὰ μὴ τοῖμαρ ὁ ἀνθρώπος, ἀπὸ τὸ φόβον ἡμῶν, παρασυρῇ, νὰ σπῇ ὀρθῶς. Κι' ὅτι ἡ πυκνότητα τοῦ χιονοῦ, ποὺ πέφτει, ἐμποδίζει τὸν ὀρειβάτη νὰ δὲ μακρύτερα ἀπὸ δύο, τρία μέτρα.

Ἐκεῖνο, ὅμως, ποὺ ἀποτελεῖ γι' αὐτὸν τὸν μεγαλύτερον κίνδυνον εἶναι οἱ λεγόμενοι «καβαλάν», δηλαδὴ, τὸ κατακλῆμα ἀπὸ τὴς κορυφὰς τῶν βουνῶν μεγάλων ὀρειῶν παγνυμένων χιονοῦ. Φαντασθῆτε, λοιπόν, σὲ τὴν τραγικὴν, κυριολεκτικὰ, θέσιν ὁρειωτῆ ὁ ὀρειβάτης τῶν βουνῶν αὐτῶν, ὅταν τὸν πιάσῃ ἡ χιονοθύελλα. Δὲν μπορεῖ νὰ κἀμ οὔτε ἕνα βῆμα, ἀνεμίζεται ἀπὸ τὴν γιὰ νὰ μὴ παρασυρῇ ἀπὸ τὸν αἶρα, τοῦ κινεῖν τὸν δένει ἀλύττητα καὶ ἔξεραι, ὅτι ἂν ἐλθῇ ἀπὸ πᾶν μὴ «καβαλάν» χιονοῦ, δὲν γλυτώνει. Ἀκούει, ὅλως, τὸν τρομακτικὸν κρότον τῶν «καβαλάν», ποὺ κατακλῆται λίγον μακρύτερα του.

Ἀλλὰ, πολλὰς φορὲς, εἶναι περὶ τὴν γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ ὀρειωτῆ, ἡ «καβαλάν». Οἱ χιονοθύελλες στὴς ἄλπεις καὶ σ' ὅλα τὰ μεγάλα βουνὰ ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ἐπὶ μέρους ἀνέμους. Εἶναι λοιπόν, ἐξαιρετικὰ δύσκολο σ' ἕνα, καὶ τὸν γρηγορὸν ἀκόμη ἀνθρώπον, ν' ἀνέξῃ ἐπὶ δύο καὶ τρία μερόνυχτα μὲσα σὲ μὴ τε

τοια χιονοθύελλα, χωρὶς νὰ παύσῃ. Μία φορὰ δὲ, σὲ παλινότερα χρόνια, αὐτὸ συνέβαινε, σκεδόν πάντα. Σήμερ, ὅμως, εἶναι ὁργανωμένες σ' ὅλα τὰ μεγάλα βουνὰ, καὶ ἰδιαίτερα στὴς ἄλπεις, εἰδικὲς ὑπηρεσίαι σωτηρίας τῶν ὀρειωτῶν, ποὺ ἀποτελοῦνται ἀπὸ εἰδικὰ τὰ τραγικὰ δυστυχήματα, ποὺ πρέπει νὰ ποῦμε, ὅτι εἶναι ἀναποδοκίμαστα : Γιατὶ, ὅπως ἐπὶ ἀνοικτῇ θαλάσσῃ ὁ κωπηλάτης, ὅπως ἐπὶ ἀνοικτῇ θαλάσσῃ ὁ ναυτὸς καὶ τοῦ στέλνει, ἔσθαι, μὴ ἀνεπίκριτον καὶ ἐπικίνδυνον θαλασσοπαρακλῆ, ἐπὶ καὶ στὴς κορυφὰς τῶν ψηλῶν βουνῶν, τὴν ἀνέγχεσθαι λαοκράτεια διαδεχόμενα ἀπὸ μὴ φρικτὰ χιονοθύελλα—τόσο ἐξαιρετικὰ καὶ δυνατὰ, ποὺ λῆς, ὅτι σπῆναι μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ πνίξῃ τοὺς πτωχοὺς ὀρειβάτες, ποὺ κἀνουν σὲ τὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ καὶ νὰ προσταθῇ τὴ λευκὴ αἰωνιότητα τῆς ἀπὸ τὴν βέλγη ἐπιτομῇ τους.

Οἱ πέντε ὀρειβάται τῆς Πάρνηθας ἦσαν, φανταί, ἐντελὲς ἀπροετοίμαστοι γιὰ ν' ἀνέβουν σὲ χιονισμένα βουνὰ. Ὅσοις, ἔχουν ὡς δικαιολογία γιὰ τὴν τραγικὴν περιπέτειάν τους, ὅτι ποτὲ ἔβριχε μὴ μικρὴ ἀλλαγὴ, σὲ χειρότερον, τοῦ καιροῦ. Ἀπὸ τὸ μικρὸ, ὅμως, αὐτὸ δυσάρεστο ὅσο καὶ ἀπρόσμετον γεγονός, ποὺ παρὰ λίγο νὰ ἐκτῇ τόσο τραγικὴ συνέπεια, μπορεῖ κανεὶς νὰ καταλάβῃ τί εἶναι οἱ τρομερὲς χιονοθύελλες, ποὺ ξεσποῦν στὴς κορυφὰς τῶν ἄλπειν καὶ ἄλλων μεγάλων καὶ ἀπείρητων βουνῶν. Λένε, ὅτι ἡ δύναμις τοῦ αἵματος, ὅταν τὸν πάγο, ὥστε νὰ μὴ τοῖμαρ ὁ ἀνθρώπος, ἀπὸ τὸ φόβον ἡμῶν, παρασυρῇ, νὰ σπῇ ὀρθῶς. Κι' ὅτι ἡ πυκνότητα τοῦ χιονοῦ, ποὺ πέφτει, ἐμποδίζει τὸν ὀρειβάτη νὰ δὲ μακρύτερα ἀπὸ δύο, τρία μέτρα.

Ἐκεῖνο, ὅμως, ποὺ ἀποτελεῖ γι' αὐτὸν τὸν μεγαλύτερον κίνδυνον εἶναι οἱ λεγόμενοι «καβαλάν», δηλαδὴ, τὸ κατακλῆμα ἀπὸ τὴς κορυφὰς τῶν βουνῶν μεγάλων ὀρειῶν παγνυμένων χιονοῦ. Φαντασθῆτε, λοιπόν, σὲ τὴν τραγικὴν, κυριολεκτικὰ, θέσιν ὁρειωτῆ ὁ ὀρειβάτης τῶν βουνῶν αὐτῶν, ὅταν τὸν πιάσῃ ἡ χιονοθύελλα. Δὲν μπορεῖ νὰ κἀμ οὔτε ἕνα βῆμα, ἀνεμίζεται ἀπὸ τὴν γιὰ νὰ μὴ παρασυρῇ ἀπὸ τὸν αἶρα, τοῦ κινεῖν τὸν δένει ἀλύττητα καὶ ἔξεραι, ὅτι ἂν ἐλθῇ ἀπὸ πᾶν μὴ «καβαλάν» χιονοῦ, δὲν γλυτώνει. Ἀκούει, ὅλως, τὸν τρομακτικὸν κρότον τῶν «καβαλάν», ποὺ κατακλῆται λίγον μακρύτερα του.

Ἀλλὰ, πολλὰς φορὲς, εἶναι περὶ τὴν γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ ὀρειωτῆ, ἡ «καβαλάν». Οἱ χιονοθύελλες στὴς ἄλπεις καὶ σ' ὅλα τὰ μεγάλα βουνὰ ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ἐπὶ μέρους ἀνέμους. Εἶναι λοιπόν, ἐξαιρετικὰ δύσκολο σ' ἕνα, καὶ τὸν γρηγορὸν ἀκόμη ἀνθρώπον, ν' ἀνέξῃ ἐπὶ δύο καὶ τρία μερόνυχτα μὲσα σὲ μὴ τε

τοια χιονοθύελλα, χωρὶς νὰ παύσῃ. Μία φορὰ δὲ, σὲ παλινότερα χρόνια, αὐτὸ συνέβαινε, σκεδόν πάντα. Σήμερ, ὅμως, εἶναι ὁργανωμένες σ' ὅλα τὰ μεγάλα βουνὰ, καὶ ἰδιαίτερα στὴς ἄλπεις, εἰδικὲς ὑπηρεσίαι σωτηρίας τῶν ὀρειωτῶν, ποὺ ἀποτελοῦνται ἀπὸ εἰδικὰ τὰ τραγικὰ δυστυχήματα, ποὺ πρέπει νὰ ποῦμε, ὅτι εἶναι ἀναποδοκίμαστα : Γιατὶ, ὅπως ἐπὶ ἀνοικτῇ θαλάσσῃ ὁ κωπηλάτης, ὅπως ἐπὶ ἀνοικτῇ θαλάσσῃ ὁ ναυτὸς καὶ τοῦ στέλνει, ἔσθαι, μὴ ἀνεπίκριτον καὶ ἐπικίνδυνον θαλασσοπαρακλῆ, ἐπὶ καὶ στὴς κορυφὰς τῶν ψηλῶν βουνῶν, τὴν ἀνέγχεσθαι λαοκράτεια διαδεχόμενα ἀπὸ μὴ φρικτὰ χιονοθύελλα—τόσο ἐξαιρετικὰ καὶ δυνατὰ, ποὺ λῆς, ὅτι σπῆναι μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ πνίξῃ τοὺς πτωχοὺς ὀρειβάτες, ποὺ κἀνουν σὲ τὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ καὶ νὰ προσταθῇ τὴ λευκὴ αἰωνιότητα τῆς ἀπὸ τὴν βέλγη ἐπιτομῇ τους.

Οἱ πέντε ὀρειβάται τῆς Πάρνηθας ἦσαν, φανταί, ἐντελὲς ἀπροετοίμαστοι γιὰ ν' ἀνέβουν σὲ χιονισμένα βουνὰ. Ὅσοις, ἔχουν ὡς δικαιολογία γιὰ τὴν τραγικὴν περιπέτειάν τους, ὅτι ποτὲ ἔβριχε μὴ μικρὴ ἀλλαγὴ, σὲ χειρότερον, τοῦ καιροῦ. Ἀπὸ τὸ μικρὸ, ὅμως, αὐτὸ δυσάρεστο ὅσο καὶ ἀπρόσμετον γεγονός, ποὺ παρὰ λίγο νὰ ἐκτῇ τόσο τραγικὴ συνέπεια, μπορεῖ κανεὶς νὰ καταλάβῃ τί εἶναι οἱ τρομερὲς χιονοθύελλες, ποὺ ξεσποῦν στὴς κορυφὰς τῶν ἄλπειν καὶ ἄλλων μεγάλων καὶ ἀπείρητων βουνῶν. Λένε, ὅτι ἡ δύναμις τοῦ αἵματος, ὅταν τὸν πάγο, ὥστε νὰ μὴ τοῖμαρ ὁ ἀνθρώπος, ἀπὸ τὸ φόβον ἡμῶν, παρασυρῇ, νὰ σπῇ ὀρθῶς. Κι' ὅτι ἡ πυκνότητα τοῦ χιονοῦ, ποὺ πέφτει, ἐμποδίζει τὸν ὀρειβάτη νὰ δὲ μακρύτερα ἀπὸ δύο, τρία μέτρα.

Ἐκεῖνο, ὅμως, ποὺ ἀποτελεῖ γι' αὐτὸν τὸν μεγαλύτερον κίνδυνον εἶναι οἱ λεγόμενοι «καβαλάν», δηλαδὴ, τὸ κατακλῆμα ἀπὸ τὴς κορυφὰς τῶν βουνῶν μεγάλων ὀρειῶν παγνυμένων χιονοῦ. Φαντασθῆτε, λοιπόν, σὲ τὴν τραγικὴν, κυριολεκτικὰ, θέσιν ὁρειωτῆ ὁ ὀρειβάτης τῶν βουνῶν αὐτῶν, ὅταν τὸν πιάσῃ ἡ χιονοθύελλα. Δὲν μπορεῖ νὰ κἀμ οὔτε ἕνα βῆμα, ἀνεμίζεται ἀπὸ τὴν γιὰ νὰ μὴ παρασυρῇ ἀπὸ τὸν αἶρα, τοῦ κινεῖν τὸν δένει ἀλύττητα καὶ ἔξεραι, ὅτι ἂν ἐλθῇ ἀπὸ πᾶν μὴ «καβαλάν» χιονοῦ, δὲν γλυτώνει. Ἀκούει, ὅλως, τὸν τρομακτικὸν κρότον τῶν «καβαλάν», ποὺ κατακλῆται λίγον μακρύτερα του.

Ἀλλὰ, πολλὰς φορὲς, εἶναι περὶ τὴν γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ ὀρειωτῆ, ἡ «καβαλάν». Οἱ χιονοθύελλες στὴς ἄλπεις καὶ σ' ὅλα τὰ μεγάλα βουνὰ ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ἐπὶ μέρους ἀνέμους. Εἶναι λοιπόν, ἐξαιρετικὰ δύσκολο σ' ἕνα, καὶ τὸν γρηγορὸν ἀκόμη ἀνθρώπον, ν' ἀνέξῃ ἐπὶ δύο καὶ τρία μερόνυχτα μὲσα σὲ μὴ τε

τοια χιονοθύελλα, χωρὶς νὰ παύσῃ. Μία φορὰ δὲ, σὲ παλινότερα χρόνια, αὐτὸ συνέβαινε, σκεδόν πάντα. Σήμερ, ὅμως, εἶναι ὁργανωμένες σ' ὅλα τὰ μεγάλα βουνὰ, καὶ ἰδιαίτερα στὴς ἄλπεις, εἰδικὲς ὑπηρεσίαι σωτηρίας τῶν ὀρειωτῶν, ποὺ ἀποτελοῦνται ἀπὸ εἰδικὰ τὰ τραγικὰ δυστυχήματα, ποὺ πρέπει νὰ ποῦμε, ὅτι εἶναι ἀναποδοκίμαστα : Γιατὶ, ὅπως ἐπὶ ἀνοικτῇ θαλάσσῃ ὁ κωπηλάτης, ὅπως ἐπὶ ἀνοικτῇ θαλάσσῃ ὁ ναυτὸς καὶ τοῦ στέλνει, ἔσθαι, μὴ ἀνεπίκριτον καὶ ἐπικίνδυνον θαλασσοπαρακλῆ, ἐπὶ καὶ στὴς κορυφὰς τῶν ψηλῶν βουνῶν, τὴν ἀνέγχεσθαι λαοκράτεια διαδεχόμενα ἀπὸ μὴ φρικτὰ χιονοθύελλα—τόσο ἐξαιρετικὰ καὶ δυνατὰ, ποὺ λῆς, ὅτι σπῆναι μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ πνίξῃ τοὺς πτωχοὺς ὀρειβάτες, ποὺ κἀνουν σὲ τὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ καὶ νὰ προσταθῇ τὴ λευκὴ αἰωνιότητα τῆς ἀπὸ τὴν βέλγη ἐπιτομῇ τους.

Οἱ πέντε ὀρειβάται τῆς Πάρνηθας ἦσαν, φανταί, ἐντελὲς ἀπροετοίμαστοι γιὰ ν' ἀνέβουν σὲ χιονισμένα βουνὰ. Ὅσοις, ἔχουν ὡς δικαιολογία γιὰ τὴν τραγικὴν περιπέτειάν τους, ὅτι ποτὲ ἔβριχε μὴ μικρὴ ἀλλαγὴ, σὲ χειρότερον, τοῦ καιροῦ. Ἀπὸ τὸ μικρὸ, ὅμως, αὐτὸ δυσάρεστο ὅσο καὶ ἀπρόσμετον γεγονός, ποὺ παρὰ λίγο νὰ ἐκτῇ τόσο τραγικὴ συνέπεια, μπορεῖ κανεὶς νὰ καταλάβῃ τί εἶναι οἱ τρομερὲς χιονοθύελλες, ποὺ ξεσποῦν στὴς κορυφὰς τῶν ἄλπειν καὶ ἄλλων μεγάλων καὶ ἀπείρητων βουνῶν. Λένε, ὅτι ἡ δύναμις τοῦ αἵματος, ὅταν τὸν πάγο, ὥστε νὰ μὴ τοῖμαρ ὁ ἀνθρώπος, ἀπὸ τὸ φόβον ἡμῶν, παρασυρῇ, νὰ σπῇ ὀρθῶς. Κι' ὅτι ἡ πυκνότητα τοῦ χιονοῦ, ποὺ πέφτει, ἐμποδίζει τὸν ὀρειβάτη νὰ δὲ μακρύτερα ἀπὸ δύο, τρία μέτρα.

Ἐκεῖνο, ὅμως, ποὺ ἀποτελεῖ γι' αὐτὸν τὸν μεγαλύτερον κίνδυνον εἶναι οἱ λεγόμενοι «καβαλάν», δηλαδὴ, τὸ κατακλῆμα ἀπὸ τὴς κορυφὰς τῶν βουνῶν μεγάλων ὀρειῶν παγνυμένων χιονοῦ. Φαντασθῆτε, λοιπόν, σὲ τὴν τραγικὴν, κυριολεκτικὰ, θέσιν ὁρειωτῆ ὁ ὀρειβάτης τῶν βουνῶν αὐτῶν, ὅταν τὸν πιάσῃ ἡ χιονοθύελλα. Δὲν μπορεῖ νὰ κἀμ οὔτε ἕνα βῆμα, ἀνεμίζεται ἀπὸ τὴν γιὰ νὰ μὴ παρασυρῇ ἀπὸ τὸν αἶρα, τοῦ κινεῖν τὸν δένει ἀλύττητα καὶ ἔξεραι, ὅτι ἂν ἐλθῇ ἀπὸ πᾶν μὴ «καβαλάν» χιονοῦ, δὲν γλυτώνει. Ἀκούει, ὅλως, τὸν τρομακτικὸν κρότον τῶν «καβαλάν», ποὺ κατακλῆται λίγον μακρύτερα του.

Ἀλλὰ, πολλὰς φορὲς, εἶναι περὶ τὴν γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ ὀρειωτῆ, ἡ «καβαλάν». Οἱ χιονοθύελλες στὴς ἄλπεις καὶ σ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΑΠΗΧΗΣΕΙΣ...

Η χαρά της μικρούλας για τα παιγνίδια της.

Ο πόλιςμαν αποζημιώνεται για τη κούρασή του.

ΤΡΙΑ ΦΡΑΓΙΑ ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΟΡΤΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ.

Ο ΑΥΣΤΡΙΑΚΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ

ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΟΜΠΕ

ΟΜΙΛΕΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η πρωτεύουσα φιλοξενεί ήδη από λίγων μηνών έναν ξεχωριστόν Αυστριακόν καλλιτέχνην και φιλέλληνα, τόν ζωγράφον κ. Ιούλιον Κομπέ, του οποίου πην έργασιν εκλήθησαν από την περασμένη έβδομάδα να γνωρίσουν και να θαυμάσουν εις μίαν έκθεσιν, πού του ώργάνωσαν διάφοροι φίλοι του τών 'Αθηνών και συμπατριώται του και πού έθεσαν υπό την προστασίαν τους ο υπουργός του Τύπου και Τουρισμού κ. Θ. Νικολούδης και ο πρεσβευτής της Αυστρίας βαρόνος Βίμμερ.

Η έκθεσις αυτή, πού άνοιξε από λίγων ημερών και θα κρατήσει μέχρι τής 31 τρέκ., στεγάζεται ήδη σε μία από τας αίθουσας του ξενοδοχείου 'Ηλέν 'Αγγλίας' και παρουσιάζει ένα μοναδικόν ενδιαφέρον θέμα. Γιατί ο κ. Κομπέ, ένας περασμένης ηλικίας καλλιτέχνης, εκθέτει ανάμεσα στους 100 περίπου πίνακές του, τους σκορπισμένους μέσα σε τρείς αιθουσας, καλλιτεχνήματα εξαιρετικώς άξια λόγου, βγαλμένα κυρίως από τὰ διάφορά του ταξίδια σε όσους τόπους ενύρισε. Καί τί τόπους, αλήθεια, έπεσκέφθη!... Τί έργα ζωγραφίσε απ' αυτούς!... Έδωσε στους πίνακας αυτούς τη ζωή του μαζί με τὰ χαρακτηριστικώτερα της πράγματα. Η Δαλματία, τὸ Μαρόκο, ἡ 'Ισπανία—καί τελευταία απ' όλα ἡ 'Ελλάδα—τούδωσαν άρσμη νά δημιουργήσῃ πίνακες, από τους οποίους ξεπηδούν δυνατές τέχνες προσόντα, σκυρότατες αποδείξεις ότι είναι ένας ζωγράφος από τους λιγιστούς, πού περρασαν απ' τόν τόπο μας.

Οι ξένες κριτικές, πού εἰν' ἐγκατεσπαρμένες στα διάφορα ξένα περιοδικά τέχνης, πού φαίνονται ἀπλωμένα πάνω στο τραπέζι τής έκθέσεως, τόν παρουσιάζουν ως ένα ξεχωριστόν πορτραίτιστα καί ζωγράφον ζώων. Μά αυτό δέν εἶν' άρκετό, νομίζω, καί δέν μάς ικανοποιεῖ απόλυτα—κι' όχι μόνο ἡμᾶς, αλλά νομίζω πως ζημιώνει καί τόν ίδιο.

Γιατί τὰ τοπία του καί τὰ κομμάτια ἑκείνα, πού μάς παρουσιάζει από τῆς ἑταιρικής χώρας, πού έπεσκέφθη, όπως τὸ Μαρόκο, ἡ 'Ισπανία, ἡ Δαλματία κλπ., εἶναι χαρακτηριστικῶς ἐξελιγμένους τέχνες δημιουργήματα, ικανά νά τόν τοποθετήσουν στη σειρά τών καλλιτέρων ζωγράφων τῆς ἐποχῆς μας.

Τὸ μικρὸ διάστημα τῆς παραμονῆς του ακόμα ἐδῶ, δέν δίνει τὸ δικαίωμα στους φίλους τῆς τέχνης ν' άργοπορήσουν νά ἐπισκεφθῇ τὴν έκθεσί του, γιατί θα εἶναι ζημία τους από αισθητικῆς ἀπόψεως. 'Ο κ. Κομπέ εἶν' ένας δημιουργός, πού πρωτοτυπεῖ καί δ,τι παρουσιάζει από τῆς ἐντυπώσεως του από τ' άλλα μέρη, ἔχουν μία σφραγίδα δική του· κι' ἡ 'Ελλάδα περνά μέσα από τὰ χρώματά του κι' από τὸ χέρι του σταθερά καί σε μίαν αλλοιώτικη ἀνάπτυξη.

Εὐρίσκοναι ἀπὸ 11 μηνῶν ἐδῶ, μὴ λέγει. Αἱ ἐντυπώσεις μου ἐν νεανικῇ γραμμῇ εἶναι ἐξαιρετικαί. Ἀπὸ ζωγράφος ζώων καί πορτραίτων, διὰ τῆς ἐπισκέψεώς μου ἐνταῦθα ἠθάδην τὴν ἀνάγκην ν' ασχοληθῶ καί μετὰ τὴν ζωγραφικὴν τοπίων. Μίαν τοιαύτην θαυμασίαν ἀποστροφήν οὐδαμῶς ἐνῶντο ἡ ἐξῆς αὐτὰ ταξίδια μου ἀνὰ τὸν κόσμον καί οὐ μόνον ἡ φύσις τῆς 'Ελλάδος με ἐνεθούσασε, ἀλλὰ καί οἱ ἄνθρωποι τῆς, τὸσον οἱ ἰθύνοντες, ὅσον καί οἱ χωρικοὶ τῶν νήσων κλπ., με καθυπεκρέμασαν διὰ τῆς εὐγένειας καί φιλοφρονείας των, εἰς βαθμὴν τέτοιαν, πού πουθενά ἄλλου εἰς τὸν κόσμον παρόμοιον τί δέν συναντᾶται, ὅπερ μαρτυρεῖ καταφανῶς τὴν ὑπαρξίν ἀκόμη τοῦ παλαιοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ. Ἡμῶν νὰ εἰπῶ ἀκράδαντος: Τὴν 'Ελλάδα αἰσθάνομαι ὡς μίαν δευτέραν μου πατρίδα καί ἡ ἐπιθυμία μου θά ᾔτο νά ἀποτελέσῃ, ἂν ἤμπορούσε πράγματι, τὴν δευτέραν μου πατρίδα.

Εὐρίσκω τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν ρωτήσω γιὰ τὰ ταξίδια του καί γιὰ τῆς ἐντυπώσεως του απ' αὐτὰ. Τὰ μάτια του παίρνουν μίαν λάμψιν νεανική, ὅπως τὰ θυμάται. Χαίδεσθαι τὰ μαλλιά του καί μὴ ἀπαντᾶ, σὺν νὰ συνεχίξῃ ἀρχνισμένη κουδέντα:

—'Εγὼ εἶσα ὅλας τὰς χώρας τῆς Εὐρώπης, πλὴν τῆς Νορβηγίας, τῆς 'Αγγλίας καί τῆς Φινλανδίας, ἐκτός δὲ τούτου ἐπῆγα εἰς τὴν δυτικὴν καί βορείαν 'Αφρικὴν μέχρι τῆς Τουνεζικῆς Σαχάρας. Αἱ πρώται ἐντυπώσεις, τὰς ὁποίας ἀπεκόμισα ἐξ ὅλων τῶν χωρῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἐταξίδευσα, ἐντελῶς πρωτότυποι, ἦσαν ἀπὲς 'Ισπανίας, Μαρόκου καί αἱ τῶν πό-

Ένα ἔργο τοῦ 'Ι. Κομπέ: 'ΑΝΕΞΩ, — ἡ μικρούλα τῆς Μυκθίου.

λεων τῆς βορειοδυτικῆς 'Αφρικῆς ὡς καί πόλεις Μαζζακῆκ καί ὁ μεγάλος 'Ατλας, ἀπ' ἑτέρου, μετὰ τὴν ὑψηλὰ του φρούρια, ὅπου διοικεῖ τὴν ζωὴν τοῦ ἐκεῖ κόσμου ὁ πολιτισμός, ὅστις ἐκυρίαρχε ἀκόμη καί πρὸ 1000 ἐτῶν. 'Εκεῖ εὐρέθην πρὸ τοῦ τελειότερου τύπου ἀνθρώπου, θεωμένον

σωματικῶς, ὡς ὑποστάσεως καί δυνάμεως.

Πρὸτού κλείσω τὸ σημεῖωμα τοῦτο καί τὸν ἀποκαιρέσω, ἠθέλησα νὰ ἔχω μίαν ἀπάντησιν τοῦ σχετικὰ μετὰ τῆς ζωγραφικῆς καί μετὰ τῆς σχολῆς, πού, κατὰ τὴν γνώμην μου, κυριαρχεῖ σήμερα περισσότερο στὴν Εὐρώπην.

—Τοῖα εἶναι, τὸν ἐρωτῶ, ἡ σχολή, πού κρατεῖ σήμερα ἐξω;

—'Ο Αὐστριακὸς καλλιτέχνης ἀπαντᾷ στὸ ἐρώτημά μου:

—Κυριαρχοῦσα σχολὴ εἶναι σήμερον ἡ γαλλικὴ, ἐάν εἶναι ἐμπρεσιονιστικὴ ἡ τάσις ἡ ἐμπρεσιονιστικὴ ὁπωσδήποτε ξενικὰ σήμερον ἀπὸ τὸ Παρίσι. Γενικῶς παρατηρεῖ τις ὅμως ὅτι ὀλίγον κατ' ὀλίγον στρέφεται πάλιν πρὸς τὸν νατουραλισμόν, ἂν καὶ ὁ ἐμπρεσιονισμός, παρ' ὅλα αὐτὰ, θά ἐξακολουθῇ νὰ διατηρῇ τὴν ὑπεροχὴν του.

Γιὰ νὰ καταλάβουν περισσότερο οἱ ἀναγνώστες μου τὸν καλλιτέχνην, πού τοὺς παρουσιάζω, συμπληρώνω πῶς ο. κ. Κομπέ, σπουδασμένος στὴ Βιέννη, στὸ Μόναχο, στὸ Βερολίνο καί στὸ Παρίσι, ἔχει γεννηθῇ στὸ Κάρνιθ τῆς Αὐστρίας. Περισσότερο Εὐρωπαῖος ἀπὸ κάθε ἄλλου, ἔχει γυρίσει ὅλον τὸν κόσμον, ικανοποιώντας τὴ φιλοδοξία του, νὰ γνωρίσῃ τῆς ξένες χώρας καί νὰ ζωγραφίσῃ, ὅτι ἔχουν καλλίτερο. Εἶναι γνωστὸς πρὸ παντός γιὰ τῆς προσωπογραφίας, πού ἔχει ἐκθέσει κατ' ἐπανάληψιν στὸ 'Γκραν Σαλόν' τοῦ Παρισιῦ καί σὲς μεγαλειότητες Γκαλερί τῆς 'Ολλανδίας, Αὐστρίας καί Γερμανίας. Λίγους μῆνες πρὶν ἔρθῃ ἐδῶ, γύρισε ἀπὸ ἑκείων, πού τοῦ ὥργανώθη στὴν Γιουγκοσλαβία. Ἀντικεῖ δὲ στοὺς ἀνεγνωρισμένους ἀπὸ τὴν Εὐρώπην καλλιτέχνας καί ἡ βιογραφία του συμπεριελήθη στὴν γαλλικὴν ἐκδόσιν τῶν ('Συγχρόνων Καλλιτεχνῶν')....

ΣΤΟ ΤΕΝΝΥΣ: ΤΟ ΩΡΑΙΟ ΣΠΟΡ

Κάθε σπόρ ἔχει τοὺς θαυμαστάς του. Τὸ μπόξ, τὸ κολύμπι, ὁ κλασσικὸς ἀθλητισμός, τὸ ποδόσφαιρον, τὰ ναυτικά σπόρ, τὸ σκι, καί τόσα ἄλλα ἀριθμοῦν τὸ καθένα ἀπὸ χιλιάδας ὁπαδῶν, ἀμφότερων τῶν φύλων. Τὸ τένις ὅμως ξεχωρίζει μεταξὺ ὅλων τῶν σπόρ πού ὑπάρχουν σήμερον. Εἶναι ἴσως τὸ μοναδικὸν ἀθλημα, στὸ ὁποῖο ἡ γυναῖκα ἐπιδιέχεται μετὰ χαρακτηριστικὴ μαγία καί ἐπιτυχία. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι τὸ τένις ἀπευρέθη ἀποκλειστικῶς γιὰ τὴν γυναῖκα. Βέβαια καί τὸ ἀνδρικὸν φύλον ἀσχολεῖται μετὰ τὸ σπόρ αὐτό. Ἀλλὰ ἡ ρακέττα στὰ χέρια ἑνὸς ἀνδρός, ὅσον ἄσους καὶ τὸν ἀνδρῶν, δέν μπορεῖ ποτε νὰ ἔχῃ τὴν χάριτι τῆς γυναίκας. Ὅπως τὸ πιάτο εἶναι μάλλον γιὰ τὸ ἀσθενὲς φύλον, ἔτσι καί τὸ τένις, ταιριάζει περισσότερο στὸ θῆλυ. Ἡ ρακέττα στὰ χέρια, μίαν ἱκανὴν τεννίστριας, μπορεῖ νὰ μάς χάρισῃ τίς πὺ δυνατότες συγκινήσεως. Ἄλλως τὸ τένις, ὑπάρχουν περιπτώσεις πού ἀφαιρᾷ τὴν θεατὴ καί τὸν ἐνθουσιάζει, ὅσο κανένα ἄλλο σπόρ. Ἡ ἐπιστὰς συνάντησις τῆς τένις, γιὰ τὸν τελικόν τοῦ κυκλίου Νταϊεῖς, συγκεντρώνει κάθε χρόνον στὸ Στάδιο τοῦ Ρολάν Κάρρος, στὸ Παρίσι χιλιάδες Γάλλων, πού παρακολουθοῦν θουθεὶ τῆς συγκρούσεως τῶν κολασσῶν τῆς ρακέττας. 'Ενα μάτς τένις μπορεῖ νὰ διαρκέσῃ ὥρες ὁλόκληρες, χωρὶς ποτε νὰ κουράσῃ ἐκείνους πού θὰ τὸ παρακολουθοῦν. Καί ὑπάρχουν πρᾶγματι μερικὲς τέτοιες περιπτώσεις, κατὰ τίς ὁποῖες, οἱ δύο ἀντίπαλοι, τῆς ἰδίας ἱκανότητος, πείρας καί ἀντοχῆς, ἐκτενέσιον τὸν παιγνίδι τῶν ἐπὶ 4 καὶ 5 ὥρας, ὥς ὅπου γένηκε ὁ νικητής.

Κάθε χρόνο τὸ πρωτάθλημα τῆς Μεσογείου μαζεύει στὰ ἐκτὸρ τοῦ τένις Κλουμπ ὅλες τίς τεννίστριες, πού ἀμυλῶνται ἡ μία τὴν ἄλλην σὲ χάρι, ἐκκινήσιαν καί θεαματικότητα. Ὅποιος θελήσῃ νὰ παρακολουθήσῃ τοὺς ἀγῶνας αὐτοὺς ἀσφαλῶς θά γίνῃ ὁ φανατικώτερος ὁπαδὸς τοῦ ὠραίου αὐτοῦ σπόρ. Γιατὶ τὸ τένις, κατὰ τοῦτο ξεχωρίζει ἀπὸ τὴν πληθῆσαν τῶν ἄλλων σπόρ: ὅτι συγκεντρώνει τὴν εὐγένειαν, τὴν ὁραιότητα, τὴν χάριν, τὴν θεαματικότητα καί τὸ τεχνικὸν ἐνδιαφέρον, ὅλα αὐτὰ μαζί στὴν ἐμφάνισιν τῆς τεννίστριας ἢ τοῦ τεννίστου...

ΚΩΝΣΤ. ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΥ

Η ΚΕΡΕΝΙΑ ΚΟΥΚΛΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ
Ο Νίκος, ο επιπλοιστής, ένας νέος με μορφές και δουλειά, παντρεύεται τη Βεργινία, που, ζήλοντας τον, γίνεται φιλική, όρευστο, τότε τη Λιόλια σπιν, για τις δουλειές, παιδί μιας μακρινής θείας της Βεργινίας, επάνω στην άσπρη του. Ο Νίκος, βραμμένος από την άσπρη, την παίει σ' ένα χοροδιδασκαλείο και μόνον άργα. Από κείνο το βράδυ, που τραλάθηκε μαζί της, η Βεργινία το καταλάβαινε και θέλει να περάσει, για να τον άσπρη να χορή τη ζωή. Ακριβώς την εποχή αυτή έρχεται η θεία της Βεργινίας και υπέρτα της Λιόλιας. Πρόσφατα, τότε, πια είναι. Κι η Βεργινία από το κρεβάτι, χλωμή και στα τελευταία της, στέλνει το Νίκο και τη Λιόλια να μείνουν λουλούδια στα χωράφια. Εκεί πια η άσπρη φροντίζει και, γεμάτη πόνο, γυρίζει πίσω μ' άγκυρες λουλουδιών, από τα οποία ο Νίκος δίνει μερικά στη γυναίκα του. Κι αυτή τον αποπνέει:

11ον

—Φύγε από δω, μωριέ! ήλιο! Αυτά κα' μου τα βάζεις όταν θα με θάψεις— και γύρισε το κεφάλι της από την άλλη μεριά.

Ο Νίκος τραβήχτηκε πίσω απότομα. Τα λουλούδια απομείνανε σκόρπια για πολλή ώρα πάνω στο κρεβάτι της Βεργινίας, σαν άπνοια σ' ένα νεκρο-κρεβάτι νεκροστρώματός της ζω-ζωντανή...

Η Λιόλια, μόλις μπήκανε μες την κάμαρη, κατέβηκε στην κουζίνα και δέξανε άσπρη, παρά μόνο σαν έφερε να φαν ψωμί. "Ηρθε με τα μάτια που δεν άνοιγαν στο φως, με τη μύτη προσηνέ, με το στόμα ένα γύρο κατακόκκινο απ' τα κλάμματα, τριαντάφυλλο θυσανό ξεφυλλισμένο, με τα μαλλιά της μέσα στα μουστά, απ' όπου ήταν πεσμένη με το κεφάλι στη γωνία κάποιου τραπεζιού.

—Μας τα λουλούδια απ' το κρεβάτι! της είπε σε λιγάκι ο Νίκος...

Τα μαζέψε η Λιόλια, άμυλητη, τα δ-μορφά λουλούδια της, που τότε κοίτονταν ξέφυγα κι αυτά σαν άπνοια σ' ένα νεκροκρεβάτι... Μά, κι η Βεργινία δεν είπε λέξη ούτε άνοιξε τα μάτια.

—Πέταξε όξω στην αυλή, ξανάπε ο Νίκος...

Αυτήν τη νύχτα κοιμόταν η Βεργινία θαθεία— γιατί είχε πάρει ύπνιστικό από θραύς για πρώτη φορά. "Λέξανε, κατά το έζημενο, ο Νίκος με τον ύπνο του άπλωσε το χέρι του άπνοια στο κορμί της Βεργινίας. Αυτό που τόσο καιρό λυγάρωνε η Βεργινία με καρδιοβόλη: το χέρι του ασχημμένου άνδρος, που παει ιμάνονες, άγγιζε την ποσέρι γυναικεία σάρκα... Κι η Βεργινία, λολοδικιά του, που γι' αυτόν είν' έτσι ά-παλη και πουπουλήνια, για να σούση μέσα της... που γι' αυτόνα ζή κι ανή-ζει για να τον μεθύσει με τη θερμή και μωρημένη ανάσα της— αυτό το χέρι το λυγάρωνε της ήρθε της Βεργινίας—έ-κείνο το πουρνό... "Αχ, μά και που ήρθε δεν ήτανε δικό της! Ξέπνησε η Βεργινία όλοσπιν, πόνισε τα κοκκινιστά στήθος της απ' την άντρητική όρη και δόναμι που έρωτικου χεριού, σπαρ-τάρισε δακρυά και ξεφώνισε άγνα (α-πό τρομάρα η από πόνο η από χαρά!). Κι ο Νίκος, με τα μέλη ακόμα λυμένα απ' τη γλυκεία πρωινή νάρκη, έζηπνε κι αυτός απ' της Βεργινίας το λάγα-μα και το ξεφώνιστο...

Μά σαν έννοιωσε κάτω απ' τα δάχτυλά του το ζυλισμένο στήθος της άσπρης, κρύσε βλος και μαζεύτηκε κου-δάρι και γύρισε απ' την άλλη τη με-ριά...

Την άλλη μέρα το μεσημέρι γύρισε ο Νίκος μαζί μ' ένα λούστορ κουβαλλώντας σ' ένα καρροτσάκι δύο στρίπδοα και κάτι σανίδες κι' ένα στρώμα και ρούχα ύπνου.

—Πήγα και τα πήρα άπνοια φίλο μου, που τότε περιουσιωμένα, είπε της Βεργινίας καθώς τα φέρνανε με το λούστορ μέσα στην κάμαρη. Σε ζήντωα τη νύ-χτα κι' ο γατρός είπε πως πρέπει να κοιμάσαι ήσυχ.

Αυτό ήταν το τελευταίο θανάσιμο χτύ-πημα για της Βεργινίας την ύπαρξη. Ο ήλιος έφεγγε πάλι ήσυχ με την ίδια γλώα σαν και γτές.

Η άπαλη φεγγοβολία του σά χάνει ρευστό σιγά-σιγά μαλάκωσε και την άντράρα σ' την ψυχή της Λιόλιας. Το δελιινό η Λιόλια κατέβηκε στην αυλή.

—Όλα γύρω της όπου έβλεπε το μάτι της, ήτανε χρυσόμειο μ' ένα μάλαμα πορτοκαλί, όριμο, πορτορευστό, σαν κά-ποιων παλιών κρασιών, με κάτι τσιτικούς

βγαλμένους από μέσα του μαθιούς, με-νεξεδένιους, πορφυροπράσιους. "Όλα έ-δειχναν, άπάνω τους, πεσιμένη μιά άν-νέφραστη γαλήνη κι' άνάπαυσι... "Ξί-τι θαμιά! η μυθολογία, η μικρή ζαρω-μένη μυθολογία είχε άνάσσει άξέφανα έκείνην την νύχτα... Η Λιόλια πήγε κον-τά της: δυο άνθρακια ήταν όλο κι' όλο άνοιγμένα, μά είχε κι' άλλα μπουμπου-κία έτοιμα να ξεσκάσουν. "Έλουσε η Λιό-λια το σπιν, που ήταν δεμένο άπάνω στη μυθολογία και την τυραννούσε και το πέραςε πίσω απ' τον σολήνα της όρύ-σης, που ξέβγαυε λιγάκι από τον τοίχο της μάντρας. "Έπειτα έσκυψε να δει τί έ-πόγιναν τα λουλούδια, που τότε ρίξει τάλλο όράδυ μέσα στη γούρνα... Σε λί-γο έφρεθίκανε δυο πιστάκια μ' άνεμώ-νες κόκκινες και γαλάζιες, δυαλμένες με το χόμα, καθώς κι' ένα κλαδί μυθολο-γίας (από κείνες εκεί του καλού του κά-μου) όλοόροσο κι' άνθρα, άπάνω στο κορμίο...

Πέρασ' άλλη μιά μέρα, όρνια και γλυκόζο, σαν τις άλλες. "Ότ' είχαν ά-πορεί. "Η Λιόλια είχε όγη να καθήση στο σκαλοπάτια μπρος στην πόρτα της αυλής. Το φεγγάρι ήτανε γαλμένο νο-ρίς: ήταν πανσέληνος έκείνην τη θρα-δία... Ο Νίκος έδωσε της Βεργινίας το σκονάκι για τον ύπνο, που έκανε δυο-τρεις ώρες ως να ένεργη. "Έξω ήτανε μέρα, απ' το ελάνιομο φεγγαριού τη λάμψη και μύριζε καλοκαίρι— από κείνες τις καλοκαιρικάτες θραδίες, που κάνουν τη ζωή παραμυθένια... Ποιος μπορεί να μείνη μέσα στην κάμαρη τό-σους θραδύς; έτσι κι' ο Νίκος έσδυσε το φως, για ν' άποκοιμηθί πού εύκολα η Βεργινία, κι' άνοιξε την πόρτα της αυ-λής κι' άνοιξε όλο του το στήθος στη φεγγαρή γαλήνη ποτάν έξω και στη δροσερή ανάσα της μυθολογίας της κοιμ-ισμένης πλάσης... "Έπειτα έγευρε πίο-πο του την πόρτα και έβηκε κι' αυτός στο σκαλοπάτι, που καθόταν η Λιόλια. Αυτή πήγε να σηκωθεί από και καθώς τον εί-δε. Μά δεν την άφνεσε... της είπε να κά-τση, γιατί' άλλωώς θαφνευε κι' αυτός κι' έτσι ξανακάθισε στην άλλη άκρη του σκαλοπατιού.

Και το φεγγάρι στρογγυλοπρόσωπο, άσπρο σαν το γάλα, όλοένα άνέσπει, άσπρη σαν τη γαλήνη, άνοιξε άπνοια κόμη του, που όλόγυρο στο πρόσω-πο του ήτανε σαν κόκκινο χρυσάρι, μά καθώς άνοιγε κι' έπεφτε πιο άνάρα κι' από ψηλά, γινόταν ένα πέπλο, μυριοέ-διπλο, όψασμένο απ' άσπμμένα σιγαλιά και θλίψη γλυκεία γλυκιά, που τούλινε όλο τον ούρανό και τη γη μαζί σ' ένα σούσιμο εύτυχίας αάαλητο... Και το φεγγάρι άκούμπησε τα γυάσματα του, τα μαγκούλα στο τζάμι της Βεργινίας, που κοίτάντο έρημη μέρ' τη σκεπτινή την κάμαρη... και χόρηξε ένα φωτοπό-ταμο άργυρογλαυκό άπάνω στο κρεβ-βάτι της... κι' αυτό περνούσε πλατύ και ήρεμο από πάνω απ' την κουβέρτα της Βεργινίας και κατέβαινε, χωρίς να κα-φλάει κάτω στο πάτωμα και κούλταν άμίλητο, άργυστάλαγο, μπρος απ' την

πόρτα πουδύβαινε στην αυλή κι' ίσαμε τον τοίχο κι' άνέβαινε και στον τοίχο ά-κονία, όπως κάνει το νερό του συντρι-βόσου, άσάλευτο πάντα, μά και λαχα-ριστό στην άνθισμένη άφροκροφή του, ός άπάνω στο ταβάνι κι' έκει έσδυσε, χάνονταν κάτω απ' τη σκεπή...

Της Βεργινίας το πρόσωπο έμενε στο σκατόδι... φέγγριζε κι' αυτό με τη γλω-μάδα του σαν κάποιο άλλο φεγγάρι πε-θαμένο. Κύτταζε τη Βεργινία τη γλυκό-υψη κι' άσπμμένα νάρκη του ποταμιού, που κύλούσε απ' τ' άφανταστα δάδη του-ρανού—άναγλασμία μιάς άλλης ζωής που γλυκείας και πιο άλάνιας— που περ-νούσε άπάνω απ' αυτό το κρεβάτι του άνθρώπινου καμίου και πάλι, άμυλώ-νοντας ως τη σκεπή, έφευγε σ' άποια-κρα και στα ούρανια... "Αχ! πόθηκε να πάη μαζί του, η ποδοπλανταμένη, να σούση τη λαγύρα της μέσα σ' αυτής της άναλυστάλαξης φεγγαρίσας λυ-πής το γάλα—το γλαυκοφεγγό— το γλυ-καυτοισμένο...

"Όταν της έδωσε ο Νίκος άπνοια το ύπνιστικό, τη ήπνε με τον ίδιο πόθο να μην έντυνους πεία' ήθελε να του πη να της δώση κι' άλλο ένα σκονάκι για να κοιμηθί καλύτερα, μά έκείνους έφυγε ά-μέσως από κοντά της. Και τώρα αυτός ο πόθος της για να σούση έκαμε μέσα της φέρεα, φερεύσες υπερόδυνας, που άργίνασε να σάλευουν έτσι ποδούσιω-να, τη σηκώσαν όλησπιν στο κρεβάτι. Σά να φούντοσε μιά φλόγα μέσα της από πάλι σπία, που σιγούσινε κάτω απ' τη χόβολη, αίσθάνθηκε μιά πύρινη πνοή μέσα στις φλέδες της, αίσθάνθηκε να νύερα της σίδερο ρευστό... "Ήτανε μο-νάχα πούθελε να πάρη τα σκονάκια απ' τον κομπο; ή μήν ήθελε να δει πού ή-ταν ο Νίκος με τη Λιόλια, οι δυο τους, ποχάνε όγη έξω απ' την πόρτα; "Ε-ξάσφα βρέθηκε όρη έξω απ' το κρεβ-βάτι, αυτή πούγε ένα μήνα να κουνήση χέρι, περπατώντας, αυτή, που νόμισε, πού είχε ξεγάζει το περπάτημα: έκαμε μερικά όήματα γρήγορα τόνα μέσα σ'τάλλο, σαν άέρινα, περνώντας μέσ' απ' τη λουριβία του φεγγαριού που κοι-τότανε στο πάτωμα, μες τάσπρη της το νυχτικό που άσπρη ακόμα απ' τη φε-γγαρία λάμψη—άς και ζωντανέμε το φεγγάρι και σηκώθηκε από γάμιο και περπατάγε... ήρε το κορμί με τα σκον-άκια, σά μέσα σ' όνειρο, κι' έπειτα έ-καμε όάλο ένα όήμα κατά την πόρτα της αυλής, που ήτανε γεμμένη, κι' έσυρε άναλάσφαρ το θυρόφυλλο.

Κύτταζε τώρα η Λιόλια το κεφάλι του άγασμμένου άνδρος, που όράνιζε άπά-νω στο στήθος της: τη μύτη τη δυνατή και με το κόκκαλο λιγάκι πεταχτό στη ρίζα, τα κλειστά ματόφυλλα, σά φύλλα λουλουδιών, που τα γαλάζιανε στις έ-κρες ο ύπνος με της γαλάζιας του φε-ρρούσες την άντιφεγγιά με τα μακριά κροσσάτα τσιγούρα κατά πάνω πούρι-χαν ίσκιό στα μαγκούλα του—κι' η καρ-διά της πλημμυρίε από κάτι άπέραντο κι' υπερόδυνα που τόσο καιρό τάχε κρατημένο μέσα της και της ποδούσε

Τότες η Λιόλια έβγαλε ένα μεγάλο άχ!» και πετάχτηκε όλόρη με τα χέ-ρια στον άέρα. Κι' ο Νίκος ξετινάχτηκε από τον ύπνο κατατρομαγμένος και κα-τρακύλησε απ' το σκαλοπάτι... "Γύριο η Λιόλια να μπή στην κάμαρη. "Η πόρτα ήταν άνοιχτή.

Στο κατώφλι ήτανε πεσμένο κάτι ά-σπρο: το φεγγάρι ήτανε πεσμένο στο κα-τώφλι. Μά μες στην άσπρη λουριβία του φεγγαριού φάνταζε κάτι πιο άσπρο ά-κόμα: ήταν η Βεργινία με το νυχτικό της έσπλωμένη χάμω μπρος στην πόρτα—για να μη κανέι μες την κάμαρη έ-πρεπε να δροσκελίσω το κορμί της. Σά ναχε πέσει το ίδιο το φεγγάρι απ' τον ούρανό και ναχε ξεμυχήσει έκει δά τυ-λιγμένο μες τα πέπλα των άχτίδων του; Έτσι έδειχνε.

Αίκή της ήταν η φωνή, που άκούσε η Λιόλια μες τον ύπνο της η της Βεργινίας πούγε κατέβη από το κρεβάτι της κι' είχε άνοιξει σιγαλιά την άκουσμαμένη πόρτα:

—Παναγιά μου. Κατέβηκε απ' το κρεβ-βάτι... "Έπες απ' το κρεβάτι. Καλέ! καλέ πέθανε άπνοια! "Αχ, κύριε Νίκο! δεν άκούτε; πέθανε κύριε Νίκο! Δέν τη βλέ-πετε, κύριε Νίκο; "Αχ, Θεέ μου, Θεέ μου! τώρα τι να κάνουμε; τώρα τι να κάνουμε;

"Έτσι ξεφώνισε άλαλιάρα, φρενιασμέ-νη απ' την τρομάρα της που την είχε παγώσει όλη ως μέσα στην ψυχή της η Λιόλια, σαν είδε τη Βεργινία πλάγια-ζόμενη έξπνη με το φεγγαριό το άρ-γυρογλαυκό ποτάμι, κι' άρχίνησε να κλαίει, να θρηνη...

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Είς το έπόμενο.

τώρα, όπως πορεύεται το πρώτο γάλα στη μητέρα.

Απ' την ημέρα πουχαν πάει στα λου-λούδια δεν είχε σηκώσει τα μάτια της άπάνω του απ' το φόβο μήπως άπαντή-ση τα φριχτά μάτια της Βεργινίας, που έφάνονταν άλμυρα από καύση κι' άπλε-πία, περισσότερο όμως άκόμα φοβό-τανε μήπως άντίκρυη τα δικά του μά-τια! Τώρα, που σά συνεπαρμένος απ' τη γοητεία της φεγγαρίσας εύτυχίας είχε γείρει στον κόρφο της να κοιμηθί, τώ-ρα τον κύτταζε άφοβα, τώρα τον φιλού-σε όλο με τα πρώτοεμπήματα γυναικεία μάτια της, τον άντρά τον άναπνέμι...

Τι ζεστό, που μύριζαν τα γλυκά μά-λια του! σαν κάτι ζωντανό και δυνατό που της ήτανε φόδος μαζί και λαχά-ρα. "Αχ τα στήθια της ναλύνονταν ήθελε κάτω απ' αυτό το θάρος, που λίγο η της φαίνονταν για την άγάπη της. Κι' όλο-να περισσότερο θυβίζοντανε στην εύδι-αι-πία το γάλα—το γλαυκοφεγγό— το γλυ-καυτοισμένο...

Και τα μάτια της είδαν τότες, πως σηκώθηκαν απ' το σκαλοπάτι και θήη-καν έξω στο όρομο μαζί με το Νίκο— πιασμένοι απ' τα χέρια— και κατέβηκαν απ' το θουνο τους κάτω στον κάμπο με τα λουλούδια, ποχάνε πάλι τις προλά-λες... και πέρασαν όλο τον κάμπο και μπρος απ' της Κκαλιθέας τα στήθια, που ήτανε τυλιγμένα με τ' άσπμμένα μαλλιά του φεγγαριού τα ξεχύντα και πάντα γε-ροπιασμένοι με το Νίκο—άνεθάνε σ' έκείνο τ' όλοσπινύλλο το θυροαλκή— προτού ν' άνοιξη ο κάμπος για τις Τέ-τζιφές— πούχη στην κορφή του την έκ-κληρίσας της "Αγία Σωτήρα... "Έκει στο θουναλάκι άπάνω στεκότανε το φε-γγάρι μά δεν τάβλεπαν καθώς άνέβαινανε, γιατί ήτο κρυμμένο πίσω απ' την έκ-κληρίσας. Μόλις όμως έφθασαν άπάνω στην έκκληρίσας, ξεφρόλασε και τους έ-λαμψε μες το πρόσωπο τόσο, που θά-μωσαν τα μάτια τους...

—Καλωσορίστε! τους είπε το φεγγά-ρι. Τι γινήκατε τόσο καιρό; Κανείς δεν έρχεται να με ίδη έμένα, που είμαι όλο-μάνω παύα στα όδους. Τόσα μάγια κάνα έγω των ανθρώπων: μπάνω στις κάμαρες τους και τους φίλω τα μάτια, πέφτω μες τις στέρνες τους και έσπλω-νομαι σά δρομακία των περιωδιών τους και σκαρφαλώνω μάντρας και γέ-ρω άπάνω στις όξωπορές τους και ξε-νυχτώ στο σκαλοπάτι: μόνο και μόνο για να έθωδινε να με ιδούν! μ' αυτό μ' άφίνωσαν όλοσπινά άπάνω στο θουνο-τόμα. Τώρα που ήρθα! έδω πάνω θά πά-νω. Τώρα που ήρθα! έδω θά πάω μες τα μάτια της Λιόλιας: έγω θά σάς στε-μασώ... Και καθώς μιλάγε! έτσι το φεγγάρι ξεφάνιχκεν η Λιόλια κι' ο Νί-κος κι' άνοιξαν πάλι τα μάτια τους τα θαμπωμένα απ' τη λάμψη του, για να το ιδούν: Τί άσπρο ποτάν το φεγγάρι και τί λυπημένο! — σαν τη Βεργινία. Και καθώς το κύτταζαν ακόμα, είδαν πως ήταν το πρόσωπο της Βεργινίας με το φεγγάρι.

Τότες η Λιόλια έβγαλε ένα μεγάλο άχ!» και πετάχτηκε όλόρη με τα χέ-ρια στον άέρα. Κι' ο Νίκος ξετινάχτηκε από τον ύπνο κατατρομαγμένος και κα-τρακύλησε απ' το σκαλοπάτι... "Γύριο η Λιόλια να μπή στην κάμαρη. "Η πόρτα ήταν άνοιχτή.

Στο κατώφλι ήτανε πεσμένο κάτι ά-σπρο: το φεγγάρι ήτανε πεσμένο στο κα-τώφλι. Μά μες στην άσπρη λουριβία του φεγγαριού φάνταζε κάτι πιο άσπρο ά-κόμα: ήταν η Βεργινία με το νυχτικό της έσπλωμένη χάμω μπρος στην πόρτα—για να μη κανέι μες την κάμαρη έ-πρεπε να δροσκελίσω το κορμί της. Σά ναχε πέσει το ίδιο το φεγγάρι απ' τον ούρανό και ναχε ξεμυχήσει έκει δά τυ-λιγμένο μες τα πέπλα των άχτίδων του; Έτσι έδειχνε.

Αίκή της ήταν η φωνή, που άκούσε η Λιόλια μες τον ύπνο της η της Βεργινίας πούγε κατέβη από το κρεβάτι της κι' είχε άνοιξει σιγαλιά την άκουσμαμένη πόρτα:

—Παναγιά μου. Κατέβηκε απ' το κρεβ-βάτι... "Έπες απ' το κρεβάτι. Καλέ! καλέ πέθανε άπνοια! "Αχ, κύριε Νίκο! δεν άκούτε; πέθανε κύριε Νίκο! Δέν τη βλέ-πετε, κύριε Νίκο; "Αχ, Θεέ μου, Θεέ μου! τώρα τι να κάνουμε; τώρα τι να κάνουμε;

"Έτσι ξεφώνισε άλαλιάρα, φρενιασμέ-νη απ' την τρομάρα της που την είχε παγώσει όλη ως μέσα στην ψυχή της η Λιόλια, σαν είδε τη Βεργινία πλάγια-ζόμενη έξπνη με το φεγγαριό το άρ-γυρογλαυκό ποτάμι, κι' άρχίνησε να κλαίει, να θρηνη...

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Είς το έπόμενο.

Τότες η Λιόλια έβγαλε ένα μεγάλο άχ!» και πετάχτηκε όλόρη με τα χέ-ρια στον άέρα. Κι' ο Νίκος ξετινάχτηκε από τον ύπνο κατατρομαγμένος και κα-τρακύλησε απ' το σκαλοπάτι... "Γύριο η Λιόλια να μπή στην κάμαρη. "Η πόρτα ήταν άνοιχτή.

Στο κατώφλι ήτανε πεσμένο κάτι ά-σπρο: το φεγγάρι ήτανε πεσμένο στο κα-τώφλι. Μά μες στην άσπρη λουριβία του φεγγαριού φάνταζε κάτι πιο άσπρο ά-κόμα: ήταν η Βεργινία με το νυχτικό της έσπλωμένη χάμω μπρος στην πόρτα—για να μη κανέι μες την κάμαρη έ-πρεπε να δροσκελίσω το κορμί της. Σά ναχε πέσει το ίδιο το φεγγάρι απ' τον ούρανό και ναχε ξεμυχήσει έκει δά τυ-λιγμένο μες τα πέπλα των άχτίδων του; Έτσι έδειχνε.

Αίκή της ήταν η φωνή, που άκούσε η Λιόλια μες τον ύπνο της η της Βεργινίας πούγε κατέβη από το κρεβάτι της κι' είχε άνοιξει σιγαλιά την άκουσμαμένη πόρτα:

—Παναγιά μου. Κατέβηκε απ' το κρεβ-βάτι... "Έπες απ' το κρεβάτι. Καλέ! καλέ πέθανε άπνοια! "Αχ, κύριε Νίκο! δεν άκούτε; πέθανε κύριε Νίκο! Δέν τη βλέ-πετε, κύριε Νίκο; "Αχ, Θεέ μου, Θεέ μου! τώρα τι να κάνουμε; τώρα τι να κάνουμε;

"Έτσι ξεφώνισε άλαλιάρα, φρενιασμέ-νη απ' την τρομάρα της που την είχε παγώσει όλη ως μέσα στην ψυχή της η Λιόλια, σαν είδε τη Βεργινία πλάγια-ζόμενη έξπνη με το φεγγαριό το άρ-γυρογλαυκό ποτάμι, κι' άρχίνησε να κλαίει, να θρηνη...

τώρα, όπως πορεύεται το πρώτο γάλα στη μητέρα.

Απ' την ημέρα πουχαν πάει στα λου-λούδια δεν είχε σηκώσει τα μάτια της άπάνω του απ' το φόβο μήπως άπαντή-ση τα φριχτά μάτια της Βεργινίας, που έφάνονταν άλμυρα από καύση κι' άπλε-πία, περισσότερο όμως άκόμα φοβό-τανε μήπως άντίκρυη τα δικά του μά-τια! Τώρα, που σά συνεπαρμένος απ' τη γοητεία της φεγγαρίσας εύτυχίας είχε γείρει στον κόρφο της να κοιμηθί, τώ-ρα τον κύτταζε άφοβα, τώρα τον φιλού-σε όλο με τα πρώτοεμπήματα γυναικεία μάτια της, τον άντρά τον άναπνέμι...

Τι ζεστό, που μύριζαν τα γλυκά μά-λια του! σαν κάτι ζωντανό και δυνατό που της ήτανε φόδος μαζί και λαχά-ρα. "Αχ τα στήθια της ναλύνονταν ήθελε κάτω απ' αυτό το θάρος, που λίγο η της φαίνονταν για την άγάπη της. Κι' όλο-να περισσότερο θυβίζοντανε στην εύδι-αι-πία το γάλα—το γλαυκοφεγγό— το γλυ-καυτοισμένο...

Και τα μάτια της είδαν τότες, πως σηκώθηκαν απ' το σκαλοπάτι και θήη-καν έξω στο όρομο μαζί με το Νίκο— πιασμένοι απ' τα χέρια— και κατέβηκαν απ' το θουνο τους κάτω στον κάμπο με τα λουλούδια, ποχάνε πάλι τις προλά-λες... και πέρασαν όλο τον κάμπο και μπρος απ' της Κκαλιθέας τα στήθια, που ήτανε τυλιγμένα με τ' άσπμμένα μαλλιά του φεγγαριού τα ξεχύντα και πάντα γε-ροπιασμένοι με το Νίκο—άνεθάνε σ' έκείνο τ' όλοσπινύλλο το θυροαλκή— προτού ν' άνοιξη ο κάμπος για τις Τέ-τζιφές— πούχη στην κορφή του την έκ-κληρίσας της "Αγία Σωτήρα... "Έκει στο θουναλάκι άπάνω στεκότανε το φε-γγάρι μά δεν τάβλεπαν καθώς άνέβαινανε, γιατί ήτο κρυμμένο πίσω απ' την έκ-κληρίσας. Μόλις όμως έφθασαν άπάνω στην έκκληρίσας, ξεφρόλασε και τους έ-λαμψε μες το πρόσωπο τόσο, που θά-μωσαν τα μάτια τους...

—Καλωσορίστε! τους είπε το φεγγά-ρι. Τι γινήκατε τόσο καιρό; Κανείς δεν έρχεται να με ίδη έμένα, που είμαι όλο-μάνω παύα στα όδους. Τόσα μάγια κάνα έγω των ανθρώπων: μπάνω στις κάμαρες τους και τους φίλω τα μάτια, πέφτω μες τις στέρνες τους και έσπλω-νομαι σά δρομακία των περιωδιών τους και σκαρφαλώνω μάντρας και γέ-ρω άπάνω στις όξωπορές τους και ξε-νυχτώ στο σκαλοπάτι: μόνο και μόνο για να έθωδινε να με ιδούν! μ' αυτό μ' άφίνωσαν όλοσπινά άπάνω στο θουνο-τόμα. Τώρα που ήρθα! έδω πάνω θά πά-νω. Τώρα που ήρθα! έδω θά πάω μες τα μάτια της Λιόλιας: έγω θά σάς στε-μασώ... Και καθώς μιλάγε! έτσι το φεγγάρι ξεφάνιχκεν η Λιόλια κι' ο Νί-κος κι' άνοιξαν πάλι τα μάτια τους τα θαμπωμένα απ' τη λάμψη του, για να το ιδούν: Τί άσπρο ποτάν το φεγγάρι και τί λυπημένο! — σαν τη Βεργινία. Και καθώς το κύτταζαν ακόμα, είδαν πως ήταν το πρόσωπο της Βεργινίας με το φεγγάρι.

Τότες η Λιόλια έβγαλε ένα μεγάλο άχ!» και πετάχτηκε όλόρη με τα χέ-ρια στον άέρα. Κι' ο Νίκος ξετινάχτηκε από τον ύπνο κατατρομαγμένος και κα-τρακύλησε απ' το σκαλοπάτι... "Γύριο η Λιόλια να μπή στην κάμαρη. "Η πόρτα ήταν άνοιχτή.

Στο κατώφλι ήτανε πεσμένο κάτι ά-σπρο: το φεγγάρι ήτανε πεσμένο στο κα-τώφλι. Μά μες στην άσπρη λουριβία του φεγγαριού φάνταζε κάτι πιο άσπρο ά-κόμα: ήταν η Βεργινία με το νυχτικό της έσπλωμένη χάμω μπρος στην πόρτα—για να μη κανέι μες την κάμαρη έ-πρεπε να δροσκελίσω το κορμί της. Σά ναχε πέσει το ίδιο το φεγγάρι απ' τον ούρανό και ναχε ξεμυχήσει έκει δά τυ-λιγμένο μες τα πέπλα των άχτίδων του; Έτσι έδειχνε.

Αίκή της ήταν η φωνή, που άκούσε η Λιόλια μες τον ύπνο της η της Βεργινίας πούγε κατέβη από το κρεβάτι της κι' είχε άνοιξει σιγαλιά την άκουσμαμένη πόρτα:

—Παναγιά μου. Κατέβηκε απ' το κρεβ-βάτι... "Έπες απ' το κρεβάτι. Καλέ! καλέ πέθανε άπνοια! "Αχ, κύριε Νίκο! δεν άκούτε; πέθανε κύριε Νίκο! Δέν τη βλέ-πετε, κύριε Νίκο; "Αχ, Θεέ μου, Θεέ μου! τώρα τι να κάνουμε; τώρα τι να κάνουμε;

"Έτσι ξεφώνισε άλαλιάρα, φρενιασμέ-νη απ' την τρομάρα της που την είχε παγώσει όλη ως μέσα στην ψυχή της η Λιόλια, σαν είδε τη Βεργινία πλάγια-ζόμενη έξπνη με το φεγγαριό το άρ-γυρογλαυκό ποτάμι, κι' άρχίνησε να κλαίει, να θρηνη...

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Είς το έπόμενο.

Τότες η Λιόλια έβγαλε ένα μεγάλο άχ!» και πετάχτηκε όλόρη με τα χέ-ρια στον άέρα. Κι' ο Νίκος ξετινάχτηκε από τον ύπνο κατατρομαγμένος και κα-τρακύλησε απ' το σκαλοπάτι... "Γύριο η Λιόλια να μπή στην κάμαρη. "Η πόρτα ήταν άνοιχτή.

Στο κατώφλι ήτανε πεσμένο κάτι ά-σπρο: το φεγγάρι ήτανε πεσμένο στο κα-τώφλι. Μά μες στην άσπρη λουριβία του φεγγαριού φάνταζε κάτι πιο άσπρο ά-κόμα: ήταν η Βεργινία με το νυχτικό της έσπλωμένη χάμω μπρος στην πόρτα—για να μη κανέι μες την κάμαρη έ-πρεπε να δροσκελίσω το κορμί της. Σά ναχε πέσει το ίδιο το φεγγάρι απ' τον ούρανό και ναχε ξεμυχήσει έκει δά τυ-λιγμένο μες τα πέπλα των άχτίδων του; Έτσι έδειχνε.

Αίκή της ήταν η φωνή, που άκούσε η Λιόλια μες τον ύπνο της η της Βεργινίας πούγε κατέβη από το κρεβάτι της κι' είχε άνοιξει σιγαλιά την άκουσμαμένη πόρτα:

—Παναγιά μου. Κατέβηκε απ' το κρεβ-βάτι... "Έπες απ' το κρεβάτι. Καλέ! καλέ πέθανε άπνοια! "Αχ, κύριε Νίκο! δεν άκούτε; πέθανε κύριε Νίκο! Δέν τη βλέ-πετε, κύριε Νίκο; "Αχ, Θεέ μου, Θεέ μου! τώρα τι να κάνουμε; τώρα τι να κάνουμε;

"Έτσι ξεφώνισε άλαλιάρα, φρενιασμέ-νη απ' την τρομάρα της που την είχε παγώσει όλη ως μέσα στην ψυχή της η Λιόλια, σαν είδε τη Βεργινία πλάγια-ζόμενη έξπνη με το φεγγαριό το άρ-γυρογλαυκό ποτάμι, κι' άρχίνησε να κλαίει, να θρηνη...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΗΔΗΜΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

ΤΟΥ ΝΤΕΝΤΕΚΤΙΒ ΡΑΛΦ ΠΛΟΥΜΕΡ

ΚΙΩΠΩΠ ΤΟΥ

Ο χοντρο-Σουάτ θέλησε κάτι να πη, αλλά κανένας ήκος δεν μπόρεσε να βγί από τον στεγνωμένο λάρυγγά του. Το θέμα του Κλέγκ που άνοιγε το χρη-ματοκιβώτιό του τον έτρώαζε. Στην πραγματικότητα ο Κλέγκ είχε κιάλα γε-μιασε τις τσέπες του.

Ο Μπάρναμπι Σουάτ έέντωσε το χοντρό χέρι του, με τον σκοπό να άρ-πάξη το πλεόφωνο, που βρισκότανε δι-πλα στην πόρτα της βιβλιοθήκης. "Αλλά ο Κλέγκ πετάχθηκε επάνω και μόλις ο Σουάτ έπρόλαβε να σπύσει, το άκου-στικό, αυτός έκτύπησε Γρήγορα. Μά ο κρείβια. Πίσω άκριβας από το αμά, με το χοντρό σίδερο. Ο Κλέγκ προτιμού-σε πάντα, άνη για το περιστροφό του, να μεταχειρίζεται αυτό το σίδερο. Γιατί το περιστροφό μοιάζει με σκυλί, που έχει μέν θανατηφόρο δάγκωμα, αλλά που το γαϊνισμό του είναι πάντα πολύ έπικίνδυνο.

Ο Σλίμ, συγκρατώντας την άναπνοή του, άκουγκράσθηκε. Ο Μπάρναμπι Σουάτ, αυτός ο βαρύς άνθρωπος είχε καταπέσει μ' ένα κτύπημα. Είναι αλή-θεια, ότι ο Σλίμ δεν είχε τίποτε να φο-βηθί. Το σπινί ήταν άδειο, για κεινη τη στιγμή. Δέν είχε παρά να θνή από το διαίτημα και να πηδύση μέσα σ' αυ-τοκίνητο του, που τον περιέμενε, καλά κρυμμένο, έκει σιμά. Οι τσέπες του ή-ταν γεμάτες από χαρτονομίσματα, από κρεώγραφα κι' από διαμάντια.

Ο Σλίμ έκτυπαε τον παχύν άνθρω-πον, που δεν κουνιότανε πιά καθόλου.

—Νά, που ήσυχασε.

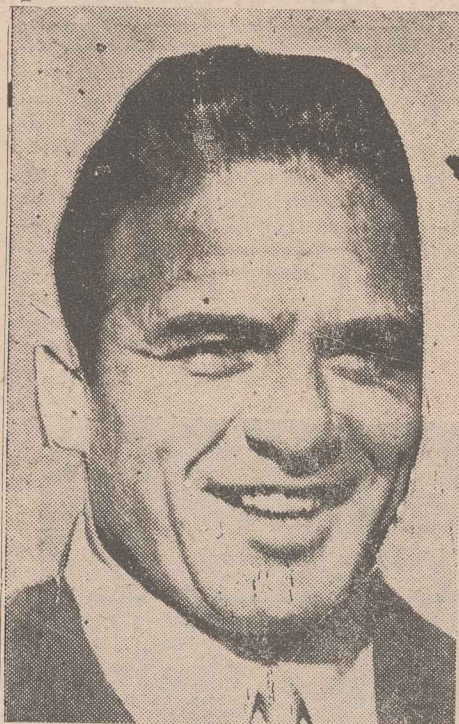
Ευθύρισε, αλλά έξαρνα επήδησε, γιατί ο Σουάτ κρατούσε άκόμη μέσα στο περσμένο χέρι του το άκουστικό του πλεόφωνο. Στην άλλη άκρη του σύρμα-τος είδαν ίσως άκούσιμα... Γρήγορα, πη-ρε το άκουστικό, το έβησε στη θέση του, βήκε σιγά, με βήματα άλεποδα, από το ασιμπάλο αυτό σπιν και διευσύνθηκε προς την πόρτα του κήπου.

Ο δρόμος ήταν άδειος. Βρήκε χωρίς δυσκολία μέσα στο σκοτάδι το αυτοκίνη-το του και μερικά δευτερόλεπτα κατό-πιν ο Σλίμ έτρεξε για πίν άλλη άκρη του κόμου.

Το τιμόνι της ημιούζινας του ο Σλί

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΑΙ Ο

Ο ΤΖΙΜ ΛΟΝΤΟΣ
ΣΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ:

Από ημερών βρίσκεται στας Αθήνας ο δημοφιλής Έλληνας πρωταθλητής στην ελεύθερα πάλη Τζιμ Λόντος.

Το ποδόσφαιρο

Η ΦΑΒΟΡΙΤΝΕΡ

Διατί ήττησαν οι Βιεννέζοι
και εις τους 4 άγνας των.

Να έρθη Αυστριακή επαγγελματική ομάδα εις την Ελλάδα, και να πηδή από ούλας τας Αθηναϊκας ομάδας μετά των οποίων συντηθή, αποτελεί άσφαλως μοναδικόν γεγονός εις την ιστορίαν του ποδοσφαίρου μας... Η Βιεννέζικη «Φαβορίτνερ» έδωσε τέσσαρας άγνας εις τας Αθήνας, αντιμετώπισαν τον Όλυμπιακόν και Παναθηναϊκόν. Ήττηθη δις από τον τελευταίον με 1-0 και 2-0, ήττηθη όμως από τον Όλυμπιακόν με 4-2, και μόνον εις την συνάντησιν «Φαβορίτνερ» μετά του τελευταίου απέφυγε την ήτταν, με το ισόπαλον αποτέλεσμα 1-1. Συνολικώς η «Φαβορίτνερ» έδэхη 3 τέρματα και έδωσε μόνον 3, και άσφαλως θα άνευχε ανότις από την Αθήνα, άποκομίζουσα δυσάρεστον άναμνήσιν από την Χριστουγεννιάτικην άθλητικην δράσιν της... Και όμως η ζέση όμως, είναι άναμφισβήτητος καλλιτέρας από τας Έλληνικας, κατέχουσα την άπν θέσιν εις τα πρωταθλήματα της Αυστρίας, με ιδιότητα επαγγελματικόν. Έαν ήττηθη εις τας Αθήνας, αυτό δεν όρείεται στην τεχνικην ανωτερότητα των Έλληνικών ομάδων, όπως ίσως αποδώσουν τινές. Δεν κατάρθισαν οι Βιεννέζοι να προσαρμοσθόν με το γήπεδον, άλλα ούτε και με την τακτικην των Έλλήνων πασαριστών, οι οποίοι και εις τας τέσσαρας συναντήσεις των, έπεζητήσαν την διά παντός τρόπον νίκην, μέχρι σημείου, ώστε να παρανοήθω ή πραγματικός σκοπός της μετακλήσεως των Βιεννέζων. Θα ήτο λοιπόν καλλιτέρας, εάν οι παίκται μας, άφιναν κατά μέρος την βίαν και προσεπάθουν να μάθουν από τους Αυστριακούς πώς παίζουν το ποδόσφαιρον...

ΣΥΝΤΟΜΑ ΝΕΑ

Επειτα από την «Φαβορίτνερ» θα μετέλθω την άλλην εβδομάδα, η περίφημος πρωταθλήτρια της Αυστρίας, «Αττίνα», η οποία ένίκησε την Μικτήν Εγγύπτιον με το καταπληκτικόν αποτέλεσμα 10-2 ! Ο άγων ήρθε διά την 24ην Ιανουαρίαν, με αντιμετώπιον την εθνικην μας ομάδα.

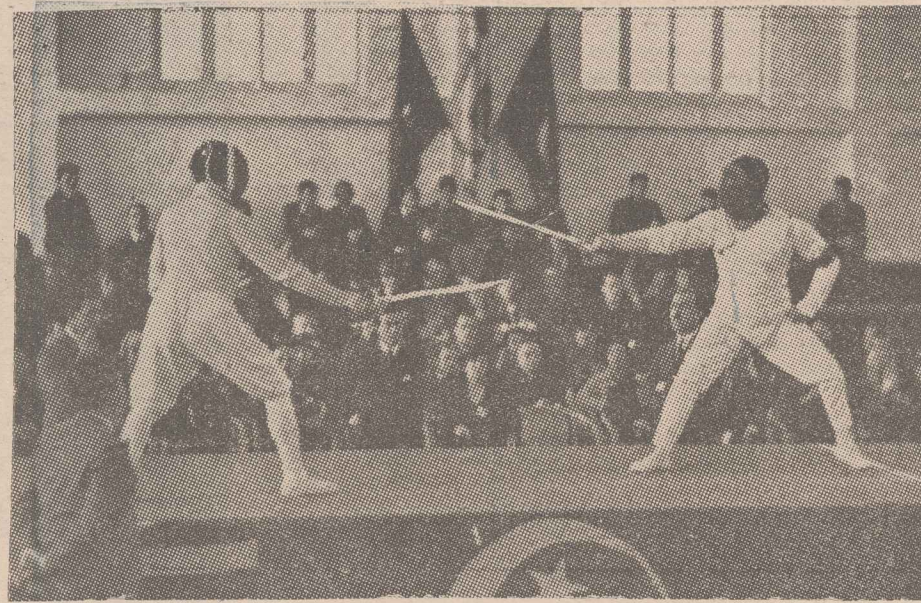
Ο προπονητής της εθνικής ομάδος κ. Όττο Σμιτσκο, θα παραμείνη επί τριετίας ακόμη εις την Ελλάδα, έναντι μισθιας αποζημιώσεως 8.000 δραχμών. Την άπόφασιν αυτήν έλαβε το τελευταίον συμβούλιον του ΣΕΓΑΣ, διά ψηφοφορίας.

Εντός του μήνος θα τελεσθού εις άλλην την Ελλάδα από πάν κατά τόπους σωματείαν λαϊκά άγνματικά δρώμενα. Ο ΣΕΓΑΣ θα βραβεύση διά διπλώματος τον καλύτερον έκείνον που θα έπαιγνυκε τα ικανοποιητικότερα αποτελέσματα διά την διάδοσιν του άγνιγματος.

ΟΙ ΞΙΦΟΜΑΧΟΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Οι Αθηναίοι πρωταθληταί στο εύγενέστερο
και ίπποτικώτερο σπόρ, την Ξιφασκία.

Οι Ξιφομάχοι δεν άνήκουν μόνο στην παλαιά εποχή, ούτε και στην ιστορία των ίππων του μεσαίωκος. Συνεχίζουν την δράσιν των εν πλήρει εικόσῳ αιώνι και διασταυρώνουσι το Ξιφος των εν μεσεία Αθηνάις. Αν νομίζετε αυτό άμφοδύον, δεν έχετε παρά να περάσετε από την όδον Πανεπιστημίου κανένα βράδυ, και να ρίξετε μία ματιά στο υπόγειο της Αθηναικής Λέσχης. Θα όπτε τους Ξιφομάχους του 1937 να συμπλέκουν τα Ξιφα των με άληθινόν πολεμοχαρές μένος και

Ο Ξιφομάχος μας κ. Μπότσης (άριστερά) σε μίαν συνάντησίν του με Αγγλόν πρωταθλητήν.

παρά το σκεπασμένο πρόσωπό των με τη μάσκα, να κινούνται με χαρακτηριστική ευκίνησιν. Με την διαφορά ότι οι Ξιφομάχοι του 1937 συμπλέκονται από άπλην ευχαρίστησιν διά το σπόρ και όχι διά λόγους τιμής ή ευθείας. Αυτή είναι η διαφορά μεταξύ των σύγχρονων Ξιφομάχων και έκείνων της περασμένης εποχής. Ποσ ήμεραν οι Αθηναίοι Ξιφομάχοι μας έκαμαν έπιδείξιν της ικανότητος των στο σπόρ, εις τους Πανελληνίους άγνας, οι οποίοι πρόκειται να τελεσώσυν το άλλο Σάββατον. Όσοι παρηκολούθησαν τους άγνας αυτούς, άσφαλως θα έφίλοσθησαν γιά το ώραίο αυτό σπόρ, που ξεχωρίζει από όλα τα άλλα και έχει-έπι τελεσώσυν καίτοι πρακτικό σκοπόν! Αγωνία καθόλου άναόκον, άναόκον, έστω και άν χορομοιοποιούνται Ξιφα, κατέκτησε τα τελευταία έτη μίαν μεγάλην μερίδα της άθλητικής κοινωνίας, που άσκειται στο σπόρ με όσον θέλουν και επιτυχία παίζει το τένις ή χειρίζεται το πιστόλι.

Την ισχυροτέραν ομάδα Ξιφασκίας έχει εις τας Αθήνας η Αθηναική Λέσχη. Έκεί θα συναντήσετε τους άσους στο έλληνικό σπόρ ή προπονούνται και να δύνουν το ραντεβού τους κάθε βράδυ. Άλλως τε η Αθηναική Λέσχη είναι έκείνη, που έγολούκνη ανέκαθεν στο... σκεπτόν υπόγειον της τούς καλλιτέρας Ξιφομάχους μας, που άνήκουν άλοι στο «Ξιφος». Το είδικόν όπλομαχικόν τμήμα της Αθηναικής Λέσχης διαθέτει μίαν τελειοτάτην όδον προπονήσεως, άποδύτην, λουτήρας, έντεκτικόν, γραφείον, άκουσέ και είδικόν προπονητήν, ο οποίος επί σειράν έτών προσφέρει τας υπηρεσίας του εις τον Σύλλογον. Είναι ο... τάλος κ.Τορένκο.Το «Ξιφος»άδειξε τους περισσότερους πρωταθλάτας της Ελλάδος και έχει κερδίσει σωρεία νικών εις τα διάφορα έλληνικά πρωταθλήματα και τους ξένους άγνας. Ο κ. Κώστας Μπότσης, ο κ. Χρ. Ζαλοκώστας, ο ώφυμουργός των Τ.Τ.Τ. κ. Κ. Νικολάου, ο ύπολοχαγός Μανυλέας, ο ύπολοχαγός Παπαρόδου, ο ταγματάρχης Τριανταφυλάκος, ο πρώην ύπουργός κ. Βαλιωρίτης, ο κ. Β. Κασσάνδρας έχουν δώσει πληθύναν νικών εις το «Ξιφος» του οποίου τα χρώματα ύποστηρίζουν από έτών. Τακτικό Ξιφομάχο της Αθηναικής Λέσχης είναι άκόμη ο στρατηγός Π. Μαυρομαλάς και η Μηνώπις, ο ναύαρχος Πανός, ο πομπάρχης του Έμπορικου Έπιμελητηρίου κ. Α. Πολυδόπουλος, ο καθηγητής του Πολυτεχνείου κ. Θ. Θεοδώρης, θα άνασείωμεν άκόμη τους κ. κ. Άν. Σκοτίδαν, Κ. Μπέμπιν, Θ. Ρουσσόπουλον, Δ. Δούμαν,

Αι έπαρχία μας

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΑΓΡΙΝΙΟΝ

ΑΓΡΙΝΙΟΝ. (Τού άναποκριτού μας) — Η άθλητική κίνησις στη πόλι μας έλαβε τον τελευταίον καιρόν εξαιρετικην έντασιν. Η δράσις του λαμπρού σωματείου μας «Κεραυνός» και η έργασία των φιλοπροόδων νέων που τον άποτελούν, συνετέλεσαν ώστε άλοι οι νέοι της πόλεως μας να κατακλύσουν τα γυμναστήρια και το Άγρινιον να μην ύστερή διόλου εις το κεφάλαιον των σπόρ. Ο «Κεραυνός» πρόκειται λίαν συντόμως να διοργανώση λαϊκούς ποδοσφαιρικούς και ποδηλατικούς άγνας, και η ιδέα του αυτή έγένετο δεκτή με χαράν από όλους. Άτυχώς, το άθλητικόν αυτό Σωματείον δεν έτυχε μέχρι τούδε της έπιθαλλομένης ένισχύσεως που έπρεπε. Τούτο ήναγκασεν τους διευθύνοντας αυτό να ζητήσουν την ένίσχυσιν του ύπουργού της Παιδείας κ. Γεωργακόπουλου, καθώς και των άλλων άρμοδίων, όπως του προμηθεύσαν τα άπαραίτητα διά την λειτουργίαν του γυμναστικού και άθλητικού άγνμα. Έλπίζομεν άλοι μας στη παράκλησιν αυτή βασίζομενη άποκλειστικώς και μόνον εις την φιλαθλον ιδεάν, θα γίνει άποδεκτή, εις τρόπον ώστε ο «Κεραυνός» να δύνηθ άποσκοπτικώς να συνεχίση την δράσιν του.

ΑΓ-ΝΗΣ

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΑΚΥΝΘΟΝ

ΖΑΚΥΝΘΟΣ. (Τού άναποκριτού μας). — Ο άθλητισμός εις την νήσον μας ευρίσκει τον τελευταίον καιρόν εις πραγματικην κατάπτωσιν, σε άληθινόν μαρμαρό παρά την επιθυμίαν πολλών νέων να δημιουργήσουν άθλητικόν πυρηνόν. Προτείνονται πολλai λύσεις διά την θεραπείαν του κακού, άλλα 3 είναι τα άμέσως άπαραίτητα. Η ίδρυσις γυμναστηρίου, η παροχή των άπαιτούμενων άθλητικών όργάνων και η ύπαρξις ένός γυμναστού. Μία νήσος με πληθυσμόν άνω των 50 χιλιάδων κατοίκων, και με ένδοξούδη άθλον τικην νεολαίαν, στερείται γυμναστηρίου! Έλπίζομεν άλοι μας ότι ο φιλάθλος ύπουργός της Παιδείας κ. Γεωργακόπουλος, θα ένδιαφερθή γιά το νησι μας και τον άθλητισμόν του και άκόμη ότι θα δώσῃ τα μέσα της άναπτύξεώς του.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Γ. Χ. Πάτρης. — Δύνασθε να άποταθίτε εις τον ΣΕΓΑΣ (Καθάλην 4). ΦΙΛΑΘΛΟΝ Μεσολογγίον. — Το ρεκόρ άνήκει από του 1935 εις τον άθλητικν κ. Χρ. Συμεωνίδην με 14 μ. 64.

Κον ΚΑΛ. Έντ... — Η σωματική σας διάπλασις — όπως μάς γραφέτε, — είναι τοιαύτη, ώστε σας διδωμεν την γνώμην να έπιδώθητε εις τας ρίψεις, πάντοτε έννοείται με πρόγραμμα και σύστημα.

Κον Π. Α. Σ. Πειραιά. — Σας άποστέλλομεν ταχυδρομικώς τον αιτηθέντα κανονισμόν.

Δίδα ΕΛ. ΝΑΤ. — Με όλίγας καθημερινάς άσκήσεις κάθε πρωί, θα άποκτήσετε εκ του άσφαλούς σιλουέτταν. Τέτοιες άσκήσεις κατ' επανάληψιν έδρυσόμηνusen ο «Έσπερος» σε περασμένα ώλλα.

ΑΘΛΗΤΗΝ Θεσσαλονικιν. — Έξετέαστε την κατάστασιν της καρδιάς σας, πριν έπαναλάβετε τας προπονήσεις σας. Άποφύγετε δε την υπερέκπνσιν και έντατικην προπόνησιν.

Κον Κ. ΠΑΠ. Καβάλλαν. — Σας εύχαριστούμε γιά τα κακά σας λόγια. Έχομεν ύπ' όψη την παρατήρησιν σας.

Κον ΧΡΑΣ. Βόλον. — Δεχόμεθα εύχαρίστως την συνεργασίαν σας.

Εις την είδικήν αίθουσαν Πανεπιστημιακής Λέσχης. Έκεί προπονούνται επίσημα και αι φοιτήτρια, που διακρίνονται ιδιαίτερως στο σπόρ! Δέν πρέπει να σας φανή αυτό περίεργον. Τα κορίτσια μας διασταυρώνουν τα... Ξιφα των, με όσον ψυχραιμίαν και χωρίς βάφον τα χείλη των ! Τον Άπρίλιον, μάλιστα, θα γίνουν και οι πρώτοι γυναικείοι άγνας Ξιφασκίας, στους οποίους θα λάβουν μέρος πολλai φοιτήτρια. Έτσι θα μάς δοθή η εύκαιρία να θαυμάσωμε και ένα άλλο σύγχρονο όπλο της σημερινής γυναικας : το σπόρ !

Σ-ς

ΞΕΝΟΣ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

ΕΝΙΚΗΣΕ ΤΟΝ ΟΥΣΕΝΣ

Με την σειράν του ο πολύς Όουενς, ο ταχύτερος άνθρωπος του κόσμου έγνώρισε την ήτταν, εις τελευταίους άγνας που έγιναν στο Σικάγον. Ο μαύρος Όλυμπιονίκης του Βερολίνου ήττηθη έντελειότες από έναν νεόν φουτμπέρ, ο οποίος έκάλυψε τα 100 μέτρα σε 10,2 δηλαδή με χρόνον ίσον προς το παγκόσμιον ρεκόρ! Ο Όουενς έμεινε πέντε δλοκλήρα μέτρα πίσω, μη δύνηθεις να παρακολουθήσῃ τον λευκόν δρομέα στον

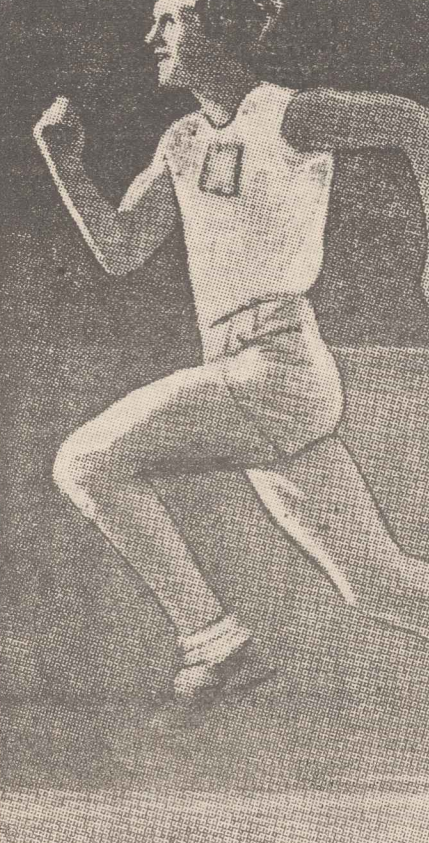
ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΚΑΚΟΠΟΙΩΝ

Αν κάποιος θέλει να σάς έπιτεθή με πιστόλι, πηδήστε γρήγορα στα δεξιά του πιάοντας με το δεξί σας χέρι τον καρπό του, ενώ με το άριστερόν άσπάζετε το μπράτσο του έχοντες το μεγάλο δάκτυλο άπ' επάνω, κατέβατε το μπράτσο του και περάστε το πίσω από την δεξιά του γάμπαν, άναγκάζοντες τον να νειρή προς το μέρος σας άκουμπάτε τον δεξί σας ώμο στον δικόν του, βάλετε το κεφάλι σας στην πλάτη του και ο' αυτή τη θεία πιέσει με το μεγάλο δάκτυλο τον σφυγμό του. Το πιστόλι πέφτει.

ΕΜΠΟΔΙΑ 110 μ.:
1) Μάντικας 14,8
2) Σκιαδάς 15,5
3) Μασουλάκης (Κύπρ.) 16,4.

ΕΜΠΟΔΙΑ 400 μ.:
1) Μάντικας 53,5
2) Σκιαδάς 55,0
3) Οικονόμου 59,9.

ΑΛΜΑΤΑ:
ΕΙΣ ΜΗΚΟΣ:
1) Λαμπράκης (Πειρ.) 7 μ. 06
2) Κομάσος (Πανελ.) 7 μ. 00
3) Έλευθεριάδης (Κοιστ.) 6 μ. 97.

ΕΝΑ ΕΤΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΥ

ΟΙ ΚΑΛΥΤΕΡΟΙ ΑΘΛΗΤΑΙ ΤΟΥ 1936

ΕΙΣ 100 μ.:
1) Όρανκούδης (Πανελ.) 10,7.
2) Σακελλαρίου (Έλευσ.) 11
3) Λαμπρός (Έβν.) 11.

ΕΙΣ 200 μ.:
1) Όρανκούδης (Πανελ.) 21,8
2) Σακελλαρίου (Έλευσ.) 22,5
3) Άδραμης (Κυπρου) 24,2.

ΕΙΣ 400 μ.:
1) Μάντικας (ΑΕΚ) 50,1
2) Γεωργακόπουλος (ΑΕΚ) 51,3
3) Μισοηλίδης (Πανιν.) 51,5.

ΕΙΣ 800 μ.:
1) Γεωργακόπουλος (ΑΕΚ) 1,57,3
2) Βελκόπουλος (Πανελ.) 2,0,7
3) Κορρές (Παν.) 2,3,5.

ΕΙΣ 1500 μ.:
1) Γεωργακόπουλος (ΑΕΚ) 4,14
2) Βελκόπουλος (Πανελ.) 4,8,7
3) Τσοκαλάς (Πανελ.) 4,11,9.

ΕΙΣ 5000 μ.:
1) Γούτης (Πειρ.) 15,41,7
2) Κυριακίδης (Κυπρ.) 15,49,6
3) Τσοκαλάς (Πανελ.) 15,55,0.

ΕΙΣ 10.000 μ.:
1) Κυριακίδης (Κυπρ.) 32,17,0
2) Βορτζάκης (Πειρ.) 33,17,0
3) Βλαχός (ΑΕΚ) 33,20,8.

ΕΙΣ 20.000 μ.:
1) Κυριακίδης (Κυπρ.) 2 ώρ. 43' 20"
2) Ραγάζος (Βόλου) 3 ώρ 4' 28"
3) Σάφρας (Έβν.) 3 ώρ 14' 34".

ΕΙΣ 50.000 μ.:
1) Μάντικας 14,8
2) Σκιαδάς 15,5
3) Μασουλάκης (Κύπρ.) 16,4.

ΕΙΣ 100.000 μ.:
1) Μάντικας 53,5
2) Σκιαδάς 55,0
3) Οικονόμου 59,9.

ΕΙΣ 200.000 μ.:
1) Μάντικας 53,5
2) Σκιαδάς 55,0
3) Οικονόμου 59,9.

ΕΙΣ 400.000 μ.:
1) Μάντικας 53,5
2) Σκιαδάς 55,0
3) Οικονόμου 59,9.

ΕΙΣ 800.000 μ.:
1) Μάντικας 53,5
2) Σκιαδάς 55,0
3) Οικονόμου 59,9.

ΕΙΣ 1.600.000 μ.:
1) Μάντικας 53,5
2) Σκιαδάς 55,0
3) Οικονόμου 59,9.

ΕΙΣ 3.200.000 μ.:
1) Μάντικας 53,5
2) Σκιαδάς 55,0
3) Οικονόμου 59,9.

ΕΙΣ 6.400.000 μ.:
1) Μάντικας 53,5
2) Σκιαδάς 55,0
3) Οικονόμου 59,9.

ΕΙΣ 12.800.000 μ.:
1) Μάντικας 53,5
2) Σκιαδάς 55,0
3) Οικονόμου 59,9.

ΕΙΣ 25.600.000 μ.:
1) Μάντικας 53,5
2) Σκιαδάς 55,0
3) Οικονόμου 59,9.

ΕΙΣ 51.200.000 μ.:
1) Μάντικας 53,5
2) Σκιαδάς 55,0
3) Οικονόμου 59,9.

ΕΙΣ 102.400.000 μ.:
1) Μάντικας 53,5
2) Σκιαδάς 55,0
3) Οικονόμου 59,9.

ΕΙΣ 204.800.000 μ.:
1) Μάντικας 53,5
2) Σκιαδάς 55,0
3) Οικονόμου 59,9.

ΕΙΣ 409.600.000 μ.:
1) Μάντικας 53,5
2) Σκιαδάς 55,0
3) Οικονόμου 59,9.

ΕΙΣ 819.200.000 μ.:
1) Μάντικας 53,5
2) Σκιαδάς 55,0
3) Οικονόμου 59,9.

ΕΙΣ 1.638.400.000 μ.:
1) Μάντικας 53,5
2) Σκιαδάς 55,0
3) Οικονόμου 59,9.

ΕΙΣ 3.276.800.000 μ.:
1) Μάντικας 53,5
2) Σκιαδάς 55,0
3) Οικονόμου 59,9.

ΕΙΣ 6.553.600.000 μ.:
1) Μάντικας 53,5
2) Σκιαδάς 55,0
3) Οικονόμου 59,9.

ΕΙΣ 13.107.200.000 μ.:
1) Μάντικας 53,5
2) Σκιαδάς 55,0
3) Οικονόμου 59,9.

ΤΟ ΜΠΟΞ ΣΤΙΣ ΔΟΞΕΣ ΤΟΥ

Ο Φίλοι του μπόξ θα ξαναθυμούν πάλιν... ώραίους παλαιούς καιρούς. Οι Αμερικανοί συναδελφοί των ήρχων κιάς να ζούν την περίοδο Ντέμσον-Καρναντί ! άνοιχούσιν !

Μπορούμε να πούμε ότι τα τελευταία χρόνια το μπόξ έζησε η «έπικη» περίοδος της πυγμαχίας τελεμένης ίσως με την ήπια του Ντέμσον από τον Τζέν Τζον νεύ. Ύστερα σειρά πρωταθλητών. Συνεκινούν στην λοχή, μία γρήγορα σκυρπούν την άπογοήτευσι. Κανένας μετά τον Ντέμσον, τον θρυλικό μαχητή, δεν έγινε είδωλο. Οι Αμερικανοί έσυνήσαν «ς «καντρίλις» αυτές των πρωταθλητών άλλα συνήθισαν κι ένα άλλο : να βλέπουν Αμερικανόν πρωταθλητή του κόσμου. Άφου ή εμφανισίς του νέγρου Τζος Λούις τους έξενωσεν άρκετα. Άλλα δεν άνησυχούσαν. Άποσώκουν έναν Ένας Έλκας, ο «άριστος» του μπόξ, ζωρ Καρναντί — ο μετέπειτα ήθονος της «Παραμάουσι» — έζήτησε να διεκδικήσῃ τον τίτλο του πρωταθλητού του κόσμου, όλων των κατηγοριών, από τον Τζακ Ντέμσον ! Άλλα η καρδιά τους έπληνε στον τόπο της...

Σήμερα πάλι, άνοιχούσιν και πολύ περισσότερον μάστιγα, διότι ενώ στην Αμερικη έπαυσαν να φυτρώνουν σαν τα μαυτάρια οι «μεγάλης κλάσεως» πυγμαχοί και τον τίτλον τον έχει ο Μπράντοκ, Εως «άρρωστος» πρωταθλητής — έμεις θα γαμε ένας «διπλωματής» του πρωταθλητής Γερμανός Σμέλινγκ, διεκδικήσῃς του τίτλου. Την άξισαν του τελευταίου έξέτισσαν οι Αμερικανοί, περισσότερον από κάθε άλλη φορά, στο μεγάλο του μάς προς το Τζος Λούις.

Οι καλώς πληροφορημένοι και οι εκ του ήλπιον παρακολουθούσιν τα της Πυγμαχικής Όμοσπονδίας της Νέας Υόρκης διεθέλεπον μίαν διάθεσιν φυγομαχίας εκ μέρους του Τζίμυ Μπράντοκ. Υπάρχει και εκείνον οι οποίοι έπεθύμουν προς της συναντήσεως Σμέλινγκ — Μπράντοκ, μίαν συνάντησιν του τελευταίου με τα του Τζος Λούις, ύπολογίζοντες περισσότερον εις τον νεόν Μπράντοκ, παρά εις τον πρωταθλητήν Μπράντοκ. Η συνάντησις αυτή διά τον Μπράντοκ θα ήτο, σημειώσωμεν πολύ σύμφερα, από χρηματικής άπόψεως...

Η δὴν αυτή κατάσταση εκτός του ότι έμεινε το κύρος της «γρηναίας» Πυγμαχικής Όμοσπονδίας της Νέας Υόρκης, ύποστικώς έδωκεν ύπνοι εις την κινήσιν γνήσιν την πεποιθήσιν ότι πρωταθλητής πραγματικός δεν ύπαρχει ! Η Όμοσπονδία σπεύδουσα ν' άναστήσῃ το κύρος της εκάλεσε τους Έξοκούς άθλητάς των Μπράντοκ και τον Σμέλινγκ να παρουσιασθούσιν άποπροσώπως ένώπιον της, πρώην το όποιον και έγένετο πάλιν, πρέρχοντες, όποτε και άπεραιώσῃ από κοινού όπως δοθῇ ο άγνς την 3ην Ιουνίου του 1937.

ΔΥΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Η Κούμκοδα και ο Ταζίμα

Έχουν και τα σπόρ τα περίεργα φαινόμενα των, που άποτελούν το άντικείμενον της νενικής προσοχής. Χθεσιναι είδησεις από την Παρίαν άνεσσαν ότι ο Τσεχοσλοβάκος Κουμκόδα κατέριψε το έθνικόν ρεκόρ εις τον δρόμον των 800 μέτρων, κατόπιν άραιστώτων άγνων προς τον πρωταθλητή της Πυγμαχολογίας. Το πράγμα δεν θα είχε ήτοσε το έδιότατον, εάν ο Κουμκόδα μέχρι πρότινος δεν ήτο... γυναικα. Όπως θα ένθυμώσε, ο σημερινός πρωταθλητής πρόοιγαν μόλις μινών ήτο μία ώραιότατη, δεσπονίσ, που διεκρίνετο εις τον άθλον τικόν της χώρας της διά τας ώρας έπιδόσεις της. Άλλα η Κουμκόδα βρήε ότι άρκετα έξησε ως γυναικα. Και άπεφάσισε να γίνει άντρας ! Έτσι μίαν ώραιαν πρινών το χειρουργικό μαχαίρι μετέβαλε την Κουμκόδα από γυναικα σε άνδρα ! Άλλα το καταπληκτικόν γεγονός δεν έσταμάτησε μέχρις εδώ ! Ο Κουμκόδα συνέχισε την δράσιν του, ως άθλητης πλέον, κατορθώσας με την μεταμόρφωσιν αυτήν να επιβλήθῃ όλων των πρωταθλητών της Τσεχοσλοβακίας !

Το περισσότερο άκόμη είναι ότι Κουμκόδα προδύνισθη με μίαν... ύπαισιν, που άποσώκῃς της πατρίδος του και πρόκειται κατ' αυτές να τελέσῃ τους γάμους του ! Στην παρασκευασμένη γρασίον ύπορείη νη θαυμάσετε το φαινόμενον αυτό, όταν άκούμ ήταν γυναικα !

Ο Ισπανός Ταζίμα θεωρείται και αυτός ένα από τα φαινόμενα του 20ού αιώνος. Η έλαστικότητα και η δύναμις του σώματός του είναι κάτι το εκπληκτικόν. Είναι ολυμπιονίκης του Βερολίνου εις το άλμα τριπλούν, όπου έφθασε την φανταστικην έπιδοσιν των 17 μέτρων ! Τώρα νένεται από το Τόκιο ότι ο περίφημος αυτός άθλητής ξεπεράσε και πόλιν το ρεκόρ του αυτό. Έφθασε 17 μ. 82 εις το άλμα τριπλούν ! Εάν εφασθε ότι το έλληνικόν ρεκόρ είναι 14 μ. 63, μπορείτε να σχηματίσετε μίαν ιδεάν του πραγματικού ρεκόρ του Ισπανού.

ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ
— ΤΡΑΓΟΥΔΙ —
— ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟ
— ΡΩΜΑΝΤΖΟ —
— ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Βέρθερος άναγει τή Σαρλότα—μία υπέροχη ψυχή, παντρεμένη με τόν Άλν-θερτο—πού τόν θεωρεί σαν αδελφό της. Κι άφού τράβηξε, μένοντας μαζί τους, κίλα δάσος, από τό αίσθημα του, πού δέν πρόκειται νάχη άπάνται, φεύγει γιά τή διπλωματική του θέσι, μέ δάκρυα στό μυστα καί μέ πονεμένη καρδιά. Έκει έκει νά κρύβη μ' ένα προσδεντή λεπτολόγη καί οκοαστικό καί γραφέι στό φίλο του: Είναι θάσος νάχη κανείς νά κρύβη μέ τέ-τοια άνθρωπο. Κι ά μπορούσαν νά υποπεί-το περίελλαν, υποδάλει τήν παρρησία του, ή οποία γίνεται δεκτική, καί γυρίζον-τας πέρα από τήν πόλη, πού γεννιήθηκε,

11 nov

Είδα μπροστά μου τό θούνο πού τόσες χιλιάδες φορές υπήρξε ό στόχος τών πόθων μου. Όρες αλόκαλρες θά μπορούσα νά κάθαιμαι εκεί καί νοσταλγι-κά νά ταξιδεύω, μέ άλη μου τή ψυχή νά χάνωμαι πέρα στις κοιλιάδες, στό δάση, πού πίσω από μία λεπτοτάτη κα-τακνιά παρουσιάζονταν στό μάτια μου. Κι' όταν τήν ώριμωσαν άρα υποκρέθηκε νά κινήσει γιά γυρισμό, μέ πόση λύ-πη δέν άφίκα τήν άναμμένη τοποθε-σία ή Πλαιοσία πρós τήν πόλη, άλες οι παλιές γνωστές, άλλες χαιρετηθήκαν από έμέ, οι νέες μου ήταν άντισπαθικές, άπως κι' άλες οι μεταβολές πού είχαν γίνει. Μήνικα μέσα από τήν πόλη καί ζα-ναδρήκα έντελώς κι' αμέσως τό εαυτό μου. Άγαπητέ μου, θέλω νά μιλώ σέ λεπτομέρειες όσο μου ήταν γονιμ-τικό τόσο στή διήγησή θά γινόταν μονό-τονο. Άποφάσιζα νά κατοικήσω στήν Άγορά, ακριβώς πλάι στό παλιό μα-σπιτι. Καθώς πληγίναια είδα πώς τό οκο-λειο, όπου μία σεδαστή γερωνότινα μάς συμμαζώνε μικρά παιδιά, έκει γίνει τώρα παντοπωλείο. Ξαναθυμήθηκα τήν ά-νιουχία, τό δάκρυα, τό σκότιομα μου μισού, τήν τρομάρα τής καρδιάς πού είχα υποφέρει σέ κείνη τήν τρύπα. Δέν έκανα ένα όήμα χωρίς κάποι νά δά. Έ-νας προσκυνήτης τών Άγίων Τόπων δέν άπάνταει τόσα πολλά, κερσι άρνηκεν-κάν άναμνήσιον καί δύσκολα ή ψυχή του γεμίζει από συγκίνησιό τόσο ίερή.

Ακόμα ένα άπό τό παλλά : πήρα τόν κατήφορο τό ποταμιού έξω ίσαμε κά-ποιο κτήμα' αυτός ήταν κι' άλλοτε ό δρό-μος μου καί τό μέρη όπου μικρά παι-διά άγωνίζομασε ποιάς θά κάνει στο νερό περοότερες πεταλίδες. θυμήθηκα τόσο ζωηρά, όταν σταματούσα καί κύ-ταζα τό νερό, μέ τί αλλόκοτους διαλο-γισμούς τό παρακολούθουσα, πόσο περι-πέτειώδεις φανταζόμουν τις Χώρες πού θά περνούσε καί πώς είρσικα έκει εύ-θους τό όρια τής φαντασίας μου' κι' έ-μως έπειτα τραβούσα πειό πέρα, άλο καί πειό πέρα, ώςότου χανόμουν στή θέσι ένώς άπέραντο ορίζοντα. Κόττα, άνα-γιπτέ μου, πόσο περιωρισμένοι καί πό-σο εύτυχεις ήταν οι θαυμάσιοι πρόγο-νοι μας πόσο παιδιαίστικα τό αισθημά-τα τους, ή ποιοί τους ! Όταν ό Όδυσσε-ας μιλάει γιά τήν άκαταμνηστή θάλασα καί γιά τήν άπέραντη γή, αυτό είναι τόσο αληθινό, άνθρωπινο, εγκάρδιο, στε-νό καί μυστηριώδες ! Τι μ' ώφελεί πώς μπορού τάρα νά παπαγαλίζω μαζί με κάθε μαθητοδίδι πώς ή Γη είναι στρογγυ-λή ; Ό άνθρωπος χρειάζεται μόνον λί-γους σφάλους γής γιά ν' άπολαύση ά-πάνω τους κι' άκόμα λιγώτερους γιά ν' άναπαύη από κόπο.

Τώρα βρίσκομαι στόν πρίγκιπικό πύ-ργο. Μπορεί κανείς νά περάση πολύ κα-λά μέ τόν κύριο αυτό, είναι άπλός καί είλικρινής. Άλλόκοτοι άνθρωποι τόν πε-ριοσιολογούν πού έγώ δέν τούς καταλα-βαίνω. Δέ φαίνονται κατεργαριστοι κι' ό-μως δέν έχουν έξωτερικό τιλιών ανθρώ-πων. Πότε-πότε μου φαίνονται τιμιοι κι' όμως δέ μπορώ νά τούς έμπιστευτώ. Ό,τι με λυπεί έπίσης είναι πώς ό πρίν-κιπας ουκνά μιλεί γιά πράγματα πού μόνον άκούεις ή τό διάδασα καί μάλι-στα άπ' τήν άποψη πού άλλοι θά τού παροστήσαν.

Εξάλλου εκτιμάει τό μυαλό καί τά ταλέντα μου περοότερο παρ' αυτή τήν καρδιά, πού μ' άλα ταύτα είναι τό κα-μύρι μου, πού μόνο αυτή είναι ή πηγή κάθε δύναμης, κάθε εύτυχίας καί κα-θέ κακομοιρίας. Ό ! ό,τι ξέρω μπορεί ό καθένας νά τό ξέρη—τήν καρδιά μου τήν έχω μόνος.

25 Μάϊου

Είκα κάτι στό νού μου πού δέν ήθελα νά όσά τό πώ ώςότου τηλεόιση' τώρα πού δέν γίνεται τίποτε, δέ με μέλει νά όσά τό μαρτυρήσω. Ήθελα νά πώ στόν πόλεμο' από καιρό τώκα στήν

καρδιά μου. Γι' αυτό κυρίως ακολουθή-σα έδώ τόν πρίγκιπα πού είναι στρα-τηγός στήν ύπηρεσία της..... Σ' είναι περίπατο τού άπεκάλυψα τό σκέδια μου' με συμβούλεψε νά μνήν τό κάνω αυτό καί θάπρεπε νά ύπόαρη μέσα μου περ-οότερο πάθος παρ' καηρίσιο, γιά νά μνήν άκούσω τό έπικειρήματα τού.

Πες ό,τι θέλεις, δέ μπορώ νά μείνω περοότερο. Τι γυρεύω έδώ ; Βορέθη-κα. Ό πρίγκιπας μέ περιποιείται όσο παίρνει καλλίτερα κι' όμως δέν είμαι ό-πως ήθελα. Δέν έχουμε κατά βάθος τί-ποτε κοινό μεταξύ μας. Είναι άνθρωπος μέ μυαλό, άλλά έντελώς κοινό μυαλό' ή συναναστροφή του δέ μ' εύκαιρείται περοότερο από τό διάδασμα ένος καλο-γραμμένου διδάλου. Όχιτώ μέρες θά μεί-νω άκόμα κι' ύστερα θ' άρχίσω πάλι τήν περιπλάνησί μου. Τό καλλίτερο πούκανα έδώ είναι πώς ζωγράφισα. Ό πρίγκιπας αισθάνεται τήν τέχνη καί θά τήν αισθα-νόσταν περοότερο, άν δέν ήταν περι-ωρισμένος άπ' τούς άπαιούσις έπιστομο-νικούς καί τις συννητιόμένες τερμινολο-γίες. Πολλές φορές τρίζω τό δόντια μου από θυμό, όταν έγώ μέ θερμή φαντα-σία τόν μπάζω στή φύση καί τήν Τέχνη κι' εκείνος νομίζει πως τακτοποιεί τά πράγματα στήν έντέλεια, ξεφουρνίζον-τας κανένα σταμπιρισμένο τεχνικόν όρο.

16 Ιουνίου

Ναι, μάλιστα είμαι είμαι ένας όδοιπό-πος μονάχα, ένας περιπλανώμενος ά-πάνω στή γή ! Μήπως όσεις είστε τίπο-τε περοότερο.

18 Ιουνίου

Πού θέλω νά πάω ; Θά σού τό μαρτυ-ρήσω έμπιστευτικά. Δυσ όδομάδες πρέ-πει νά μείνω άκόμα έδώ κι' ύστερα έ-πεισα τόν εαυτό μου όπι θέλω νά έπι-σευτώ τό μεταλλείο του..... Κατά έθ-ος όμως δέν είναι τίποτε άπ' αυτό, θέ-λω μόνον νά ρθώ πάλι πειό κοντά στή Σαρλότα, αυτό είναι άλο. Γελώ γιά τήν

Έργα τέχνης

Η ΧΩΡΙΚΗ, από τήν έκθεσι τών κ. κ. Γερολή—Χριστόφ

καρδιά μου—καί τής κάνω τό κατήρι της. 29 Ιουλίου
"Οχι, είναι καλά, άλα είναι καλά ! Έγώ... άντρας της ! "Ό ! Θεέ, σού πού μ' έπίλασες, άν μουξες όσηρ αυτή τήν εύτυχία, άλη μου ή ζωή θάταν αδιάκοπη προσευχή ! Δέ θέλω νά φιλονεικήσω καί συγκώρησέ μου αυτά τό δάκρυα, συγκώρησε μου τούς μάταιους πόθους μου ! Αυτή γυναίκα μου ! Άν είχα κλειση στήν άγκαλιά μου τό πειό άνα-πημένο πλάσμα τής Γής !—Γουλιέλμε, μία άνατριχίλα μου περνά όλο τό σωμα, όταν ό Άλδέρτος άγκαλιάζει τό λυγρό της κορμί.

Και μπορώ νά τό πώ : Γιατί όχι, Γου-λιέλμε ! θά ήτουν πειό εύτυχισμένη μα-ζύ μου παρ' μέ κείνον ! "Ό ! δέν έκ-πνέ ά άνθρωπος πού μπορούς νά εί-ναι πληρώση όλους τούς πόθους τής καρ-διάς της. Κάποια έλλειψη εύαισθησίας, έλλειψη—πάρτο όπως θέλεις' τό ό,τι ή καρδιά του δέ χτυπά μέ τόν ίδιο νόνο —ώ !—σπή σεάδία ένός άναπημένου δι-δάλου, όπου ή καρδιά μου κι' ή καρδιά τής Σαρλότας άναμνώνονται' σέ χιλίες άλλες περιπτώσεις, κάθε φορά πού εκ-πληρώνεται τό αισθημάτ μου γιά μία πράξη ένός τρίτου. Άγαπητέ Γουλιέλ-με ! Τήν άναγιά έως τόσο μέ άλη του τήν ψυχή καί μία τέτοια άγάπη ! δέν άξίζει !

4 Αυγούστου

Δέν τό παθαίνω μόνον έγώ. Όλοι οι άνθρωποι πέφτουν έξω στις έληπίδες τους, γελιόντασι στήν άπαντοχή τους. Πήγα κι' είδα τήν καλή γυναίκα κάτω άπ' τή φίλτρα. Τό μεγαλύτερο παιδί της έτρεξε πρós έμένα, τά χαρούμε-να ξεφουντά τόν τραβήξαν έξω καί τή μίπτερα' φαίνονται πολύ καταδλημένη.

Η πρώτη κουβέντα της ήταν : Καλέ μου κύριε, άχ ! ό Γιαννάκης μου πέθανε ! Ήταν τό μικρότερό της. Ξτεκόμουν βούδρες. Κι' ό άντρας μου είπε, γύρισε άπ' τήν Έλβετία καί δέν ήξερε τίποτε καί μή ή βοήθεια τών καλών ανθρώ-πων θάδυνανε ζήπνια, άρπαζε πυρε-τόν από τό όρόμο.

Δέ μπορούσα τίποτε νά τής πώ, «έ-δωσα στό μικρό καί, έκτεινή μέ παρα-κάλεσε νά δεχτώ λίγα μίλα, τά πήρα κι' άπασα τό μέρος μέ τις θλιμένες ά-ναμνήσεις.

21 Αυγούστου

Μέ μιάς αλλάζουν άλα γιά μένα. Κά-ποτε ένα χαρούμενο βλέμμα τής ζωής πάει νά γλυκοχαράξει πάλι, άχ γιά μία μόνο στιγμή ! Όταν χάνομαι δέ όνειρα, δέν μπορώ νά ξεφύγω άπ' τή σκέψη : τί θά γινόταν άν ό Άλδέρτος πέθαινε ; θά γινόταν, ναι, αυτή θά γινόσταν.....κι' ύστερα τρέχω από κον-τά στό φάντασμα ώςότου μέ φέρνει στό γκρεμό, άπ' όπου τρέμοντας πεισοδρ-μίζω.

Όταν θγαίνω άπ' τήν πόλη καί παίρ-νω τό δρόμο, πού νά πρτήν φορά πέ-ρσασ μ' άμάς γιά νά πάω τή Σαρ-λότα στό χορό—πόσο άλλοτιώτικα ήταν τότε ! Όλα περάσαν ! Κανένα νυνψι-μο τό προπτερινό κόσμου, κανένας παλμός άπ' τ' αλλοτινό μου αίσθημα. Έχω μία έντύπωση, όπως τό φάντασμα πού θά ξαναγυρίζε στό πυρπολημένο κι' έρεπιπμένο παλάτι, πού άλλοτε τήν άκήμι του ως ήγεμόνας είχε κτίσει καί τώκε μ' άλα τό όωρα τής άρχοντιάς σολιόμωνο κι' έτσι τό άφικε πεθαίνον-τας γεμάτος έλπίδες, στόν άναπημένο του γιό.

3 Σεπτεμβρίου

Καμιά φορά δέν καταλαβαίνω πώς μπορεί νά τήν άναγιά ένω άλλος πώς τολμά, όταν έγώ τόσο άδύστελα μόνος, τόσο θάρα, τόσο μεστή τήν άγοστή, τί-ποτε άλλο δέ νυνήριζω, ούτε ξέρω, ούτε έχω παρ' αυτή !

4 Σεπτεμβρίου

Ναι, έτσι είναι. Καθώς ή φύση γέννει στό θνήντονο, μέσα μου καί γύρω μου κινωποιαρίζει. Τά φύλλα μου κινιρίζουν καί τά φύλλα τών παινών δέντνων έ-χουν πέσει. Δέ σούγγαφα κάποτε γιά ένα χωριόπόουλο, στήν άρχή όταν εί-χα έρθει : Τώρα ρώπασα πάλι γι' αυτό στό Βαλχάκι' μου είπαν, τόν έδιωξαν άπ' τήν ύπηρεσία κι' άλοι κάνουν πώς δέν ήξεραν τίποτ' άλλο γι' αυτόν. Χτες τόν άντάμωσα τυχαίως στό όρομο ένός άλλου χωριού, τούπιασα κουβέντα καί μου διηγήθηκε τήν ιστορία του πού μέ συγκίνησε διπλά καί τριπλά, άπως θά καταλάθεις εύκολα όταν σού τί διηγη-θώ καί σένα. Άλλά γιατί όλ' αυτό ; γιάτι δέν κρατάω τόν τόν εαυτό μου ό,τι με ταραξή καί μέ κακοκαρδίζει ; γιάτι νά μέ πικραίνω καί σένα ; γιάτι σού δίνω πάντοτε άφορημ νά μέ λυπά-σαι καί νά μέ μιλώνης ; "Ας είναι κι' αυτό τής τύχης μου ! Με σγαλιά έλιψι, όπου μου φάνηκε πώς ξεχώρισα λίγη ντροπή, μου άποκρίθηκε στήν άρχή ό άνθρωπος στίς έρωτήσεις μου' άλλά σέ λίγο, σά ν' άναγνώρισε έξαφνα τόν ε-αυτό του καί μένα μου μαρτύρησε πειό ανοικτά τό σφάλματά του, μου κλυτύ-θεσε γιά τή δυστυχία του. "Αν μπορούσα καί εγώ, νά υποδάλω στή κρίσι σου κάθε του λέξι ! Μου ξεμολώνθήθηκε, ναι, μου διηγήθηκε μέ κάποια εύκαί-ρησσι κι' εύτυχία τής μνήμης πώς τό πάθος του γιά τή κυρά του, μέρα τή μέ-ρα μεγάλωνε, πώς στό τέλος δέν ήξερε τί νά κάνει, δέν ήξερε, όπως είπες, πού νά βάλη τό κεφάλι του, δέ μπορούσε ού-τε νά φάη, ούτε νά πιή, ούτε νά κοιμη-θρή τού στεκόσταν στό λαμό, έκανε πρά-γματα πού δέν έπρεπε νά κανη, όσα τόν προσάσαν νά ξεκυνόσε, ήταν σά νά τόν κυνηγούσε. Ένας κακός δαιμονας, ώςότου μία μέρα πού ήξερε πώς έκτεινή ήτουν σ' ένα όωμάτιο στό άπάνω πάτω-μα, άνέθηκε, μάλλον ούρθηκε πρós τίς κείς κι' έπειδή δέν έδινε προσοχή τίς ικεσίες του, θέλανε νά τήν κινή δική του διά τής βίας. Δέν ξέρει, λέει, πώς τούρθε καί μαρτύρησε τό ό θεός πώς ό σκοποί του άπέναντί τήν ήταν πάντα τιμιοι καί πώς τίποτι δέν έπόθεσε φλο-γερώτερα παρ' νά τόν παντρευόταν, νά περνούσε μαζί του τή ζωή.

Άφού μίλησε κόμποση ώρα, άρχισε νά κοντοστέκεται, σάν ένας πού κάτι έχει άκόμα νά πρή καί δέν τολμάει νά τό εκ-φράση ! Τέλος μου μαρτύρησε, πάντα ντροπαλά, πιά μικρά ξεδωρημένα τού, έπέτρεψε καί γιά ποιά πληροφορία τού, κανε τή χάρι. Έκοψε τήν κουβέντα δύ-οτρεις φορές καί ξανάρχισε τις ζυμώτε-ρες διαμαρτυρίες πώς δέν τό λέει νά τήν κατηγόρηση, πώς τήν άναγιάει καί τήν εκτιμάει όπως πρώτα, πώς αυτό δέ θγίκε άπ' τό στόμα του καί πώς έμένα πού τό λέει μόνο γιά νά μέ πείρη όπi δέν είναι κανένας διωστραμμένος κι' ά-νόητος άνθρωπος.

Άφού μίλησε κόμποση ώρα, άρχισε νά κοντοστέκεται, σάν ένας πού κάτι έχει άκόμα νά πρή καί δέν τολμάει νά τό εκ-φράση ! Τέλος μου μαρτύρησε, πάντα ντροπαλά, πιά μικρά ξεδωρημένα τού, έπέτρεψε καί γιά ποιά πληροφορία τού, κανε τή χάρι. Έκοψε τήν κουβέντα δύ-οτρεις φορές καί ξανάρχισε τις ζυμώτε-ρες διαμαρτυρίες πώς δέν τό λέει νά τήν κατηγόρηση, πώς τήν άναγιάει καί τήν εκτιμάει όπως πρώτα, πώς αυτό δέ θγίκε άπ' τό στόμα του καί πώς έμένα πού τό λέει μόνο γιά νά μέ πείρη όπi δέν είναι κανένας διωστραμμένος κι' ά-νόητος άνθρωπος.

Άφού μίλησε κόμποση ώρα, άρχισε νά κοντοστέκεται, σάν ένας πού κάτι έχει άκόμα νά πρή καί δέν τολμάει νά τό εκ-φράση ! Τέλος μου μαρτύρησε, πάντα ντροπαλά, πιά μικρά ξεδωρημένα τού, έπέτρεψε καί γιά ποιά πληροφορία τού, κανε τή χάρι. Έκοψε τήν κουβέντα δύ-οτρεις φορές καί ξανάρχισε τις ζυμώτε-ρες διαμαρτυρίες πώς δέν τό λέει νά τήν κατηγόρηση, πώς τήν άναγιάει καί τήν εκτιμάει όπως πρώτα, πώς αυτό δέ θγίκε άπ' τό στόμα του καί πώς έμένα πού τό λέει μόνο γιά νά μέ πείρη όπi δέν είναι κανένας διωστραμμένος κι' ά-νόητος άνθρωπος.

Άφού μίλησε κόμποση ώρα, άρχισε νά κοντοστέκεται, σάν ένας πού κάτι έχει άκόμα νά πρή καί δέν τολμάει νά τό εκ-φράση ! Τέλος μου μαρτύρησε, πάντα ντροπαλά, πιά μικρά ξεδωρημένα τού, έπέτρεψε καί γιά ποιά πληροφορία τού, κανε τή χάρι. Έκοψε τήν κουβέντα δύ-οτρεις φορές καί ξανάρχισε τις ζυμώτε-ρες διαμαρτυρίες πώς δέν τό λέει νά τήν κατηγόρηση, πώς τήν άναγιάει καί τήν εκτιμάει όπως πρώτα, πώς αυτό δέ θγίκε άπ' τό στόμα του καί πώς έμένα πού τό λέει μόνο γιά νά μέ πείρη όπi δέν είναι κανένας διωστραμμένος κι' ά-νόητος άνθρωπος.

Άφού μίλησε κόμποση ώρα, άρχισε νά κοντοστέκεται, σάν ένας πού κάτι έχει άκόμα νά πρή καί δέν τολμάει νά τό εκ-φράση ! Τέλος μου μαρτύρησε, πάντα ντροπαλά, πιά μικρά ξεδωρημένα τού, έπέτρεψε καί γιά ποιά πληροφορία τού, κανε τή χάρι. Έκοψε τήν κουβέντα δύ-οτρεις φορές καί ξανάρχισε τις ζυμώτε-ρες διαμαρτυρίες πώς δέν τό λέει νά τήν κατηγόρηση, πώς τήν άναγιάει καί τήν εκτιμάει όπως πρώτα, πώς αυτό δέ θγίκε άπ' τό στόμα του καί πώς έμένα πού τό λέει μόνο γιά νά μέ πείρη όπi δέν είναι κανένας διωστραμμένος κι' ά-νόητος άνθρωπος.

Άφού μίλησε κόμποση ώρα, άρχισε νά κοντοστέκεται, σάν ένας πού κάτι έχει άκόμα νά πρή καί δέν τολμάει νά τό εκ-φράση ! Τέλος μου μαρτύρησε, πάντα ντροπαλά, πιά μικρά ξεδωρημένα τού, έπέτρεψε καί γιά ποιά πληροφορία τού, κανε τή χάρι. Έκοψε τήν κουβέντα δύ-οτρεις φορές καί ξανάρχισε τις ζυμώτε-ρες διαμαρτυρίες πώς δέν τό λέει νά τήν κατηγόρηση, πώς τήν άναγιάει καί τήν εκτιμάει όπως πρώτα, πώς αυτό δέ θγίκε άπ' τό στόμα του καί πώς έμένα πού τό λέει μόνο γιά νά μέ πείρη όπi δέν είναι κανένας διωστραμμένος κι' ά-νόητος άνθρωπος.

Άφού μίλησε κόμποση ώρα, άρχισε νά κοντοστέκεται, σάν ένας πού κάτι έχει άκόμα νά πρή καί δέν τολμάει νά τό εκ-φράση ! Τέλος μου μαρτύρησε, πάντα ντροπαλά, πιά μικρά ξεδωρημένα τού, έπέτρεψε καί γιά ποιά πληροφορία τού, κανε τή χάρι. Έκοψε τήν κουβέντα δύ-οτρεις φορές καί ξανάρχισε τις ζυμώτε-ρες διαμαρτυρίες πώς δέν τό λέει νά τήν κατηγόρηση, πώς τήν άναγιάει καί τήν εκτιμάει όπως πρώτα, πώς αυτό δέ θγίκε άπ' τό στόμα του καί πώς έμένα πού τό λέει μόνο γιά νά μέ πείρη όπi δέν είναι κανένας διωστραμμένος κι' ά-νόητος άνθρωπος.

Άφού μίλησε κόμποση ώρα, άρχισε νά κοντοστέκεται, σάν ένας πού κάτι έχει άκόμα νά πρή καί δέν τολμάει νά τό εκ-φράση ! Τέλος μου μαρτύρησε, πάντα ντροπαλά, πιά μικρά ξεδωρημένα τού, έπέτρεψε καί γιά ποιά πληροφορία τού, κανε τή χάρι. Έκοψε τήν κουβέντα δύ-οτρεις φορές καί ξανάρχισε τις ζυμώτε-ρες διαμαρτυρίες πώς δέν τό λέει νά τήν κατηγόρηση, πώς τήν άναγιάει καί τήν εκτιμάει όπως πρώτα, πώς αυτό δέ θγίκε άπ' τό στόμα του καί πώς έμένα πού τό λέει μόνο γιά νά μέ πείρη όπi δέν είναι κανένας διωστραμμένος κι' ά-νόητος άνθρωπος.

Άφού μίλησε κόμποση ώρα, άρχισε νά κοντοστέκεται, σάν ένας πού κάτι έχει άκόμα νά πρή καί δέν τολμάει νά τό εκ-φράση ! Τέλος μου μαρτύρησε, πάντα ντροπαλά, πιά μικρά ξεδωρημένα τού, έπέτρεψε καί γιά ποιά πληροφορία τού, κανε τή χάρι. Έκοψε τήν κουβέντα δύ-οτρεις φορές καί ξανάρχισε τις ζυμώτε-ρες διαμαρτυρίες πώς δέν τό λέει νά τήν κατηγόρηση, πώς τήν άναγιάει καί τήν εκτιμάει όπως πρώτα, πώς αυτό δέ θγίκε άπ' τό στόμα του καί πώς έμένα πού τό λέει μόνο γιά νά μέ πείρη όπi δέν είναι κανένας διωστραμμένος κι' ά-νόητος άνθρωπος.

Άφού μίλησε κόμποση ώρα, άρχισε νά κοντοστέκεται, σάν ένας πού κάτι έχει άκόμα νά πρή καί δέν τολμάει νά τό εκ-φράση ! Τέλος μου μαρτύρησε, πάντα ντροπαλά, πιά μικρά ξεδωρημένα τού, έπέτρεψε καί γιά ποιά πληροφορία τού, κανε τή χάρι. Έκοψε τήν κουβέντα δύ-οτρεις φορές καί ξανάρχισε τις ζυμώτε-ρες διαμαρτυρίες πώς δέν τό λέει νά τήν κατηγόρηση, πώς τήν άναγιάει καί τήν εκτιμάει όπως πρώτα, πώς αυτό δέ θγίκε άπ' τό στόμα του καί πώς έμένα πού τό λέει μόνο γιά νά μέ πείρη όπi δέν είναι κανένας διωστραμμένος κι' ά-νόητος άνθρωπος.

Άφού μίλησε κόμποση ώρα, άρχισε νά κοντοστέκεται, σάν ένας πού κάτι έχει άκόμα νά πρή καί δέν τολμάει νά τό εκ-φράση ! Τέλος μου μαρτύρησε, πάντα ντροπαλά, πιά μικρά ξεδωρημένα τού, έπέτρεψε καί γιά ποιά πληροφορία τού, κανε τή χάρι. Έκοψε τήν κουβέντα δύ-οτρεις φορές καί ξανάρχισε τις ζυμώτε-ρες διαμαρτυρίες πώς δέν τό λέει νά τήν κατηγόρηση, πώς τήν άναγιάει καί τήν εκτιμάει όπως πρώτα, πώς αυτό δέ θγίκε άπ' τό στόμα του καί πώς έμένα πού τό λέει μόνο γιά νά μέ πείρη όπi δέν είναι κανένας διωστραμμένος κι' ά-νόητος άνθρωπος.

Άφού μίλησε κόμποση ώρα, άρχισε νά κοντοστέκεται, σάν ένας πού κάτι έχει άκόμα νά πρή καί δέν τολμάει νά τό εκ-φράση ! Τέλος μου μαρτύρησε, πάντα ντροπαλά, πιά μικρά ξεδωρημένα τού, έπέτρεψε καί γιά ποιά πληροφορία τού, κανε τή χάρι. Έκοψε τήν κουβέντα δύ-οτρεις φορές καί ξανάρχισε τις ζυμώτε-ρες διαμαρτυρίες πώς δέν τό λέει νά τήν κατηγόρηση, πώς τήν άναγιάει καί τήν εκτιμάει όπως πρώτα, πώς αυτό δέ θγίκε άπ' τό στόμα του καί πώς έμένα πού τό λέει μόνο γιά νά μέ πείρη όπi δέν είναι κανένας διωστραμμένος κι' ά-νόητος άνθρωπος.

Άφού μίλησε κόμποση ώρα, άρχισε νά κοντοστέκεται, σάν ένας πού κάτι έχει άκόμα νά πρή καί δέν τολμάει νά τό εκ-φράση ! Τέλος μου μαρτύρησε, πάντα ντροπαλά, πιά μικρά ξεδωρημένα τού, έπέτρεψε καί γιά ποιά πληροφορία τού, κανε τή χάρι. Έκοψε τήν κουβέντα δύ-οτρεις φορές καί ξανάρχισε τις ζυμώτε-ρες διαμαρτυρίες πώς δέν τό λέει νά τήν κατηγόρηση, πώς τήν άναγιάει καί τήν εκτιμάει όπως πρώτα, πώς αυτό δέ θγίκε άπ' τό στόμα του καί πώς έμένα πού τό λέει μόνο γιά νά μέ πείρη όπi δέν είναι κανένας διωστραμμένος κι' ά-νόητος άνθρωπος.

Άφού μίλησε κόμποση ώρα, άρχισε νά κοντοστέκεται, σάν ένας πού κάτι έχει άκόμα νά πρή καί δέν τολμάει νά τό εκ-φράση ! Τέλος μου μαρτύρησε, πάντα ντροπαλά, πιά μικρά ξεδωρημένα τού, έπέτρεψε καί γιά ποιά πληροφορία τού, κανε τή χάρι. Έκοψε τήν κουβέντα δύ-οτρεις φορές καί ξανάρχισε τις ζυμώτε-ρες διαμαρτυρίες πώς δέν τό λέει νά τήν κατηγόρηση, πώς τήν άναγιάει καί τήν εκτιμάει όπως πρώτα, πώς αυτό δέ θγίκε άπ' τό στόμα του καί πώς έμένα πού τό λέει μόνο γιά νά μέ πείρη όπi δέν είναι κανένας διωστραμμένος κι' ά-νόητος άνθρωπος.

Άφού μίλησε κόμποση ώρα, άρχισε νά κοντοστέκεται, σάν ένας πού κάτι έχει άκόμα νά πρή καί δέν τολμάει νά τό εκ-φράση ! Τέλος μου μαρτύρησε, πάντα ντροπαλά, πιά μικρά ξεδωρημένα τού, έπέτρεψε καί γιά ποιά πληροφορία τού, κανε τή χάρι. Έκοψε τήν κουβέντα δύ-οτρεις φορές καί ξανάρχισε τις ζυμώτε-ρες διαμαρτυρίες πώς δέν τό λέει νά τήν κατηγόρηση, πώς τήν άναγιάει καί τήν εκτιμάει όπως πρώτα, πώς αυτό δέ θγίκε άπ' τό στόμα του καί πώς έμένα πού τό λέει μόνο γιά νά μέ πείρη όπi δέν είναι κανένας διωστραμμένος κι' ά-νόητος άνθρωπος.

Άφού μίλησε κόμποση ώρα, άρχισε νά κοντοστέκεται, σάν ένας πού κάτι έχει άκόμα νά πρή καί δέν τολμάει νά τό εκ-φράση ! Τέλος μου μαρτύρησε, πάντα ντροπαλά, πιά μικρά ξεδωρημένα τού, έπέτρεψε καί γιά ποιά πληροφορία τού, κανε τή χάρι. Έκοψε τήν κουβέντα δύ-οτρεις φορές καί ξανάρχισε τις ζυμώτε-ρες διαμαρτυρίες πώς δέν τό λέει νά τήν κατηγόρηση, πώς τήν άναγιάει καί τήν εκτιμάει όπως πρώτα, πώς αυτό δέ θγίκε άπ' τό στόμα του καί πώς έμένα πού τό λέει μόνο γιά νά μέ πείρη όπi δέν είναι κανένας διωστραμμένος κι' ά-νόητος άνθρωπος.

Άφού μίλησε κόμποση ώρα, άρχισε νά κοντοστέκεται, σάν ένας πού κάτι έχει άκόμα νά πρή καί δέν τολμάει νά τό εκ-φράση ! Τέλος μου μαρτύρησε, πάντα ντροπαλά, πιά μικρά ξεδωρημένα τού, έπέτρεψε καί γιά ποιά πληροφορία τού, κανε τή χάρι. Έκοψε τήν κουβέντα δύ-οτρεις φορές καί ξανάρχισε τις ζυμώτε-ρες διαμαρτυρίες πώς δέν τό λέει νά τήν κατηγόρηση, πώς τήν άναγιάει καί τήν εκτιμάει όπως πρώτα, πώς αυτό δέ θγίκε άπ' τό στόμα του καί πώς έμένα πού τό λέει μόνο γιά νά μέ πείρη όπi δέν είναι κανένας διωστραμμένος κι' ά-νόητος άνθρωπος.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ : Είς τό επόμενο

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

ΕΙΝΑΙ ΖΩΟ ===

ΨΑΡΙΑ
.....ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ !

Ό θεός έδωκεν εις άλα τά όντα, τά όποια έδουλούργησε, καί ένα όπλον, διά νά υπερασπιστείται τό καθένα από τά ά-λα. Έτσι έδωκεν εις τά βώδια τό κέρατο, εις τόν έλέφαντα τήν προδοσικίδα, εις τόν λέοντα τήν νυνναιότητα, εις τήν άλώπε-κα τήν πονηρίαν, εις τόν λαγόν τήν τα-χύτητα καί έν γενεί εις κάθε ζώον έκά-ρισε καί από τήν άνα όντα.

Αι λοιπές, κοπτά εις τά άλλα άλλα, πού έχάρισεν εις άλα τά όντα ό θεός, τό πλέ-ον παράδοξον όπλον είναι έκείνο, πού έχάρισεν εις μερικά ψάρια' είναι ό ηλε-κτρισμός, καί δι' αυτό τά ψάρια αυτά λέ-γονται ηλεκτρικά ψάρια.

Ηλεκτρικά ψάρια είναι ή τορπιλλη (ά-πό τήν όποίαν έπήραν τό όνομα α' έ-θερα έκκριτική ύποδερμική όδός, πού καταστρέφουν τά θωρηκτά), ό γυμνωμά-τος ή γυμνωτός, ό όποιος είναι καί τό πλέον παράξενον ηλεκτρικών ψάρι, καί τίνια άλλα.

Ό γυμνωτός όμοιάει πολύ μέ τό χέλι' τό δέρμα του είναι λείον καί γυαλιστε-ρόν. Πολλάκις τό μήκος του φθάνει εις δύο μέτρα. Κατοικεί εις τά μικρά ποτά-μια καί εις τούς βάτους της Νοτίου Α-μερικής.

Ένας περιήσιμος περιηγητής, ό Ουί-νολδ, παρακολούθησεν από κοντά κυνή-γι γυμνωτών. Άκούσατέ τόν πώς τούς πε-ριγράφει :

"Εθώσαμεν τό πρωί εις τό μικρόν χω-ρίον Ράσορ Αδάς. Έκει οι Ίνδοι μάς ά-δήγησαν εις ένα ποταμύκι, περιτριγυρί-σμενον από άκακίας καί στολιόμενον ά-πό τά δύο μέρη μέ άνηθ έλώδι. Πρós μεγαλειότατον εύκολαν, οι Ίνδοι μάς έ-παν όπι θά κυνηγήσουν τούς γυμνωτούς μέ άλωνα.

"Είδομεν τότε μέ μεγάλην μας περιέ-ργειαν τούς Ίνδους νά όδονυν ένα κο-πάδι άγρια άλογα καί μουλάρια, τά όποια ήνώγκασαν νά μπουν μέσα εις τόν βόλ-τον.

Ό θόρυβος, πού έκαιμαν τά άλογα καί τά μουλάρια, έξήντησε τά ψάρια καί τά έκάμα νά βγούν έξω, διά νά πολεμή-σουν. Τά ψάρια αυτά ήμολοσαν μέ κίτρι-να καί γυαλιστερά χέλια ή νεροφείδα. Μόλις έμπήκαν τά άλογα μέσα εις τόν βάτον, οι γυμνωτοί άρχισαν νά κολυμ-βούν επάνω στό νερό καί νά σπινγύνται στις κοιλίες τών ζώων. Άμέσως τότε άρ-χισε καί μάχη παράξενη μεταξύ τών γυ-μνωτών καί τών άλόγων.

Οι Ίνδοι, μέ τά καλάμια εις τό χέρι, έτοιμασαν τόν βάτον. Μερικοί ανέβη-καν εις τά δένδρα καί μέ άγρίας φωνάς ήμολοδών τά ζώα νά βγούν από τό νερό.

Οι γυμνωτοί, συγχωμένοι από τόν θό-ρυβον, υπερασπίζοντο μέ τάς ηλεκτρι-κάς εκκενώσεις των.

"Ηλεκτρικά εκκένωσις είναι σάν νά ποίμε ηλεκτρικός πυροβολισμός, τόν τόν όποιον, άντι νά βγούνη σφαίρα, βγαίνει τό ηλεκτρικό νευστόν πού ήμωρε καί αυτό έπίσης νά σκοτώνη, όπως καί ή σφαίρα.

"Επι πολλόν καιρόν ή νίκη φαίνεται όπι άνήκει εις τούς γυμνωτούς. Πολλά άλο-γα πίπτουν κάτω, κυττωμένα από δόρα-τά βώδια. Ζαλιόμενα από τάς συνεχείς ηλεκτρικάς εκκενώσεις, πολλά άλογα έ-φανερώνονται επάνω στό νερό' άλλα άλο-γα, λαχανισομένα, μέ τήν καίτην άνωρ-θωμένην, μέ τά μάτια θολωμένα καί πο-ν

Η ΓΑΛΛΙΚΗ ΧΩΡΙΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΝ

ΚΑΤΑ ΝΕΩΤΑΤΗΝ ΜΕΘΟΔΟΝ ΤΟΥ „ΕΣΠΕΡΟΥ“

ΜΑΘΗΜΑ ΙΑ'ον

‘Ο Παύλος είναι τώσον ωραίος όσον και ό Ιωάννης=Paul est aussi beau que Jean Πάλ-έ-τ-όσ μπά και Ζάν.) ‘Ο Παύλος είναι διλιώτερον εύφυος από τον Ιωάννην=Paul est moins intelligent que Jean Πάλ-έ-μων έντελιζόν και Ζάν.)

‘Εξάρεσιν του ανωτέρω κανόνος αποτελούν τά έξης τρία έπιθετα: Bon μπόν=καλός. Το καλλίτερον δέν λέγεται plus bon πλου μπόν αλλά με μίαν λέξιν meilleur μεγέρ.

Τό petit πετι μικρός. Το μικρότερον δέν λέγεται plus petit πλου πετι, αλλά moindre μούντρ. Δ ν είναι όμος λάθος νά είπωμεν και plus petit.

Τό mauvais μοβε=κακός ζη κατά δύο τρόπους τό συγκριτικόν του plus mauvais πλου μοβέ και pire πέρ.

Υτάρχουν και έπιθετα τα οποία άπαντούν μόνον εις συγκριτικόν βαθμόν, δέν έχουν, δηλαδή, θετικόν. Ταυτα είναι:

inférieur	ένφεριέρ	κατώτερος
supérieur	σουπεριέρ	άνώτερος
antérieur	άντεριέρ	προγενέστερος
postérieur	ποστεριέρ	μεταγενέστερος
intérieur	έντεριέρ	εσωτερικός
extérieur	έξτεριέρ	εξωτερικός
ultérieur	ούλτεριέρ	επόμενος μεταγενέστερος
préférable	προφερόμπλ	προτιμότερος

Είς τα έπιθετα αυτά ή σύγκρισις (δ δεύτερος όρος γίνεται όχι δια το que και, αλλά δια το ά ά.)

Παραθέτομεν κατωτέρω μερικούς λίαν εύχρηστους όρους εις την γαλλικήν

plus que	πλους και	πλεον ή
moins que	μωέν και	όλιγώτερον ή
autant que	ότάν και	τόσον όσον
tant que	τάν και	τόσον όσον

Παραδειγματα: Μωέν ντ’ ό (moins d’eau=ολιγώτερον νερόν. Πλους κέ σπριτουέλ (plus que spirituel) περισσότερον ή πνευματώδης. ‘Οτάν ντ’έν πέν και... (autant de pain que) τόσον ψωμί όσον...

Φράσεις: “Έχω τόσους φίλους όσους και σεις = J’ai autant d’amis que vous ‘Z’ έ ότάν ντ’ άμί και βοθ.

Je suis aussi beau que vous ‘Z’ έ σου όσι μπά και βοθ.=Είμαι τόσον ωραίος όσον και σεις.

Jean est aussi bon que son frère Georges Ζάν-έ-τ-όσ μπόν και σόν φρέρ Ζωζ=‘Ο Ιωάννης είναι τόσον καλός όσον και ό άδελφός του Γεώργιος.

ΑΡΘΗΜΤΙΚΑ ΕΠΙΘΕΤΑ ADJECTIFS NUMÉRIQUES

(άτζεκτιφ νομερός)

Τά αριθμητικά έπιθετα της γαλλικής γλώσσης διακρίνονται εις δύο Τά άπόλυτα cardinaux=καρντινό και τά τοις κα’ ordinalux=όρντινό

Τά άπόλυτα	Τά τακτικά
un (θηλ. une) έν	premier πρεμιέ πρώτος
deux ντ’έ	second ζκον δεύτερος
trois τρούά	troisième τρουαζιέμ τρίτος
quatre κάτρ	quatrième κατριέμ τέταρτος
cinq σένκ	cinquième σενκιέμ πέμπτος
six σις	sexième σεξιέμ έκτος
sept σέτ	septième σετιέμ έβδομος
huit ούτ	huitième ούτιέμ όγδοος
neux νεφ	neuvième νεβιέμ έννατος
dix ντις	dixième ντιξιέμ δεκάτος
onze όνζ	onzième όνζιέμ ένδεκάτος
douze ντούζ	douzième ντουζιέμ δώδεκατος
treize τριζ	treizième τρεζιέμ δέκατος τριτος
quatorze κατόρζ	quatorzième κατορζιέμ δέκατος τέτατος

quinze κένζ	decapente	quinzième κενζιέμ	δέκατος πέμπτος
seize σέζ	δεκαέξ	seizième σεξιέμ	δέκατος έκτος
dix-sept ντισέτ	δεκαεπτά	dix-septième ντισεπτιέμ	10-ος έβδομος
dix-huit ντιζουίτ	δεκαοκτώ	dix-huitième ντιζουίτιέμ	10-ος όγδοος
dix-neux ντινεφ	δεκαεννεα	dix-neuvième ντινεβιέμ	10-ος έννατος
vingt βν	είκοσι	vingtième βεντιέμ	εικοστός
vingt et un βν-τ-έν	εικοσιένα	vingt-et-unième βεντ-ε-ουνιέμ	εικοστός πρώτος

vingt-deux βεντ’έ	εικοσιδύο	vingt-deuxième βεντεζιέμ	εικοστός δεύτερος
vingt-trois βέντροισ	εικοσιτρία	vingt-troisième βεντρουαζιέμ	εικοστός τρίτος

vingt quatre βετκάτρ 20-έσσαρα vingt-quatième βενκκατριέμ είκοστός τέταρτος

vingt-cinq	βεντσένκ	είκοσι πέντε
vingt-six	βεντσίς	είκοσι έξ
vingt-sept	βεντσέτ	είκοσιν έπτά
vingt-huit	βεντουίτ	είκοσιν όκτώ
vingt-neuf	βεντνεφ	είκοσιν έννιά
trente	τράντ	τρίαντα
trente-et-un	τράντ-έ-έν	τρίαντα ένα
trente-deux	τράντε	τρίαντα δύο
κλπ.	κλπ.	κλπ.
trente-neuf	τράντνεφ	τρίαντα έννέα
quarante	καράντ	σαράντα
quarante-et-un	καράντ-έ-έν	σαράντα ένα
quarant-deux	καράντε	σαράντα δύο
κλπ.	κλπ.	κλπ.

quarante-neuf	καράντνεφ	σαράντα έννέα
cinquante	σενκάντ	πενήντα
cinquante-et-un	σ-κοντ-έ-έν	πενήντα ένα
κλπ.	κλπ.	κλπ.
soixante	σουασοντ	έξήντα
soixant-et-une	σουασάντ-έ-έν	έξήντα ένα
κλπ.	κλπ.	κλπ.
soixante-dix	σουασαντίς	έβδομηντα
soixante-et-onze	σουασαντ-έ-όνζ	έβδομηντα ένα
soixante-douze	σουασαντούζ	έβδομηντα δύο
soixante-treize	σουασ-τρεζ	έβδομηντα τρία
soixante-quatorze	σουασαντκατόρζ	έβδομηντάσσαρα
soixante-quinze	σουασαντκνζ	έβδομηνταπέντε
soixante-seize	σουασαντσέζ	έβδομηνταέξ
soixante-dix-sept	σουασαντσίς-τ	έβδομηνταέπτά
soixante-dix-huit	σουασαντσίζουίτ	έβδομηνταόκτώ
soixante-dix-neuf	σουασαντινέφ	έβδομηνταέννέα
κλπ.	κλπ.	κλπ.

quatre-vingt	κατρεβ-ν	όγδοήντα
quatre-vingt-un	κατρεβ-ν	όγδοήντα ένα
quatre-vingt-deux	κατρεβ-ν	όγδοήντα δύο
κλπ.	κλπ.	κλπ.
quatre-vingt-dix	κατρεβ-ν	έννιήντα
quatre-vingt-onze	κατρεβ-ν	έννιήντα ένα
quatre-vingt-douze	κατρεβ-ν	έννιήντα δύο
quatre-vingt-treize	κατρεβ-ν	έννιήντα τρία
quatre-vingt-quatorze	κατρεβ-ν	έννιήντα τέσσαρα
quatre-vingt-quinze	κατρεβ-ν	έννιήντα πέντε
quatre-vingt-seize	κατρεβ-ν	έννιήντα έξ
quatre-vingt-dix-sept	κατρεβ-ν	έννιήντα έπτά
quatre-vingt-dix-huit	κατρεβ-ν	έννιήντα όκτώ
quatre-vingt-dix-neuf	κατρεβ-ν	έννιήντα έννέα
cent	σόν	έκατόν
cent-ix	σόν ντις	έκατόν δέκα
cent-treize	σόν ντις	έκατόν δεκάτρία
cent-trente	σόν ντις	έκατόν τριάντα
cent-trente-trois	σόν ντις	έκατόν τριάντα τρία
cent-trente-quatre	σόν ντις	έκατόν τριάντα τέσσαρα
cent-trente-cinq	σόν ντις	έκατόν τριάντα πέντε
cent-trente-six	σόν ντις	έκατόν τριάντα έξ
cent-trente-sept	σόν ντις	έκατόν τριάντα έπτά
cent-trente-huit	σόν ντις	έκατόν τριάντα όκτώ
cent-trente-neuf	σόν ντις	έκατόν τριάντα έννέα
κλπ.	κλπ.	κλπ.

deux cents	ντ’έ σόν	διακόσια
trois cents	τρουά σόν	τριακόσια
quatre cent	κατρεβ-ν	τετρακόσια
κλπ.	κλπ.	κλπ.
cinq cents	σέν σόν	πεντακόσια
mille	μίλ	χιλία
deux mille	ντε μιλ	δύο χιλιάδες
trois mille	τρουά μιλ	τρεις χιλιάδες
dix mille	ντι μιλ	δέκα χιλιάδες
cent mille	σόν μιλ	έκατον χιλιάδες
deux cent mille	ντ’έ σόν μιλ	διακόσι χιλιάδες
un million	έν μιλιον	έν εκατομμύριον
un milliard	έν μιλιαρ	έν δις εκατομμύριον
un trillion	έν τριλιόν	έν τρις εκατομμύριον

Τά αριθμητικά άπόλυτα μένουσιν πάντοτε άμετάβλητα. Έξαρσιν ντε-λεί το un έν ένα τό όπο ον εις τό θηλυκόν (μία γίνεται une ούν). Έπιση εις την φράσιν: οί μιν και οί δ.—les uns et les autres λείν έ-λεζότρ). Έξάρσιν έπίσης ντε-λεί το vingt βν=είκοσι, τό όποϊον ταν-ντιν μόνον του γράφεται χωρίς τελικόν σ-σιγμα, όταν όμος προ-νέται αύτού άλλο αριθμητικόν λαμβάνει τό τελικόν σ-σιγμα π. χ. quatre-vingts κατρεβ-ν όγδοήντα. Το ιδιον γίνεται καί με τό cent σόν=έκατόν. Καί αύτό όταν είναι μόνον του γράφεται cent χωρίς σ-τελικόν. ‘Οταν όμως προ-νέται άλλο αριθμητικόν τότε θέλει τ-λικόν σ-π. χ. deux cents ντ’έσσον διακόσια. ‘Οταν όμως μετό τό vingt-καί τό cent έκολουθόν άλλα αριθμητικά, τότε καί άν προ-νέται αύτών έτερον αριθμητικόν ήν λαμβάνει ν-ν τ-τελικόν σ-π. χ. deux cent trois ντ’έσσον τρούά=τριάκοσια τρία. Quatre-vingt-deux κατρεβ-ντ’έ, όγδοήντα δύο.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ Η ΜΟΔΑ

Οί κανόνες της εποχής

ΜΟΝΤΕΛΛΑ ΓΙΑ ΒΡΑΔΥΝΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

‘Η εποχή των κορών

‘Οταν θα διαβάσετε αυτές τις γραμμές, άγαπητές άναγνώστριες, ή έρεβ-νίον των Χριστουγέννων και της Πρωτο-

τέλλο από ταφτά έμπριμέ. Θυμάσιν εις τό κόψιμο των μανικιών και της φού-στας. ‘Ο καθάλλικός σας θα εις ύπε-

χρονιας δέν θα εις παιά παρά μία γλυ-κειά θύμησι για σας. Πρέπει όμως να σκεφθήτε καί λίγο για τους μεθαρρια-νούς χορούς.

‘Ολες θα θέλετε να περάσετε μία νύ-χτα χορού σ’ ένα από τα μεγάλα μας ξενοδοχεία. ‘Αρχίσετε να έτοιμάζετε ή θραυτή σας τουαλέτα. Πρέπει να δά-λετε τά δυνατό σας για να καταφέρετε καί. Πρέπει με την ωραία σας τουα-λέτα να δείξετε την αξία σας.

Φορέστε π. χ. δελουβια φορέματα που ταιριάζουν σε όλες τις σιλουέτες, τα-πεκλειμένα που δίνουν τόση χάρι στις λε-ποκαμωμένες, μάλλινα και βαρυσ «σα-τέν». Έάν θέλετε να έχετε καί τό πρω-τότυπο φτιάξτε ένα φόρεμα έμπνευσμένο από άρχαιο πίνακα... Σας άρέσει τό «ειοτέλ»; Είς ό χρωματισμός της μόδας για τον χειμώνα.

Πλάι σ’ αύτν υπάρχουν και άλλα που μαγεύουν, που θαμπώνουν. Τό «ρόζ», τό άσπρο, τό μπλε, τό πράσινο, τό μαρ-ρόν, τό άσημένιο, τό χρυσό και τό μαύ-ρο (είκων ή).

Τό πρώτο μοντέλλο μιμείται θαυμάσια τό άρχαιο «ατύλ». Γίνεται από ταφτά. Με μανίκια καί μπρετέλλες φαρδύ κάτω και λίγο σουρωτό στη μέση.

Τό δεύτερο μοντέλλο εις κατάλληλο για μικρή δεσποινίδα που δέν έχει άκό-μα περάσει τά 20. Γίνεται από άσπρο ταφτά. Φόρμα «πρενσέε» πολύ φαρδιά κάτω. Τά μανίκια εις κοντά και φου-σκοτά.

Αυτό τό θαυμάσιο (είκων 3) θραυτό φόρεμα από ταφτά τρού-σοϊόν» κομ-μένο «ν μπνιέ» κάνει σπουδαίο έμφέ-Τό κορσάζ κάνει μερικές σουρές στο στήθος. ‘Η φούστα εις λοξή και μπρο-στά έχει ένα χαριτωμένο γκοτέ.

Για σας, κυρία μου, ένα έξαισιο μόν-

Για την όμορφιά σας

ΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΓΗΣ ΓΚΡΕΪΣ ΜΟΥΡ

‘Οσον τό δυνατόν φυσικώτερες

Στην Ριέιρα, όλοι έξέρουν καλά την όπερχη έπαυλι που όνομάζεται «Κάα-Λορέτα».

Μόλις έρθη ή άνοιξη, όλοι οι κάτοικοι της Ριέιρας έξέρουν ότι ή χαριτωμένη ιδιοκτητρια θα έρθη και θα γεμίση τό μέρος με εύτυχία και χαρά.

Γιατί την Γκρέϊς Μούρ την άδονόλα-λη τη λατρεύουν όλοι που βρίσκονται στη χαριτωμένη αυτή γωνία της «Κότ ντ’ Ά-ζόρ».

‘Οταν τό 1931 παντρεύθηκε στάς Κάν-νας με τον Βαλεντινό Παρέρα, διάσημο συγγραφέα, ό γάμος της ήταν πραγμα-τικά πρωτότυπος. Μέσα στο πλήθος των διασημών προσκαλεσμένων ήσαν και οι περιβολήριδες, οι χασάπιδες, οι ύπηρέ-ται της ωραίας στάς.

Πήρατε μία ιδέα για την ωραία αυτή ήθοσά.

‘Η Γκρέϊς Μούρ εις μία χαριτωμένη ξανθή χρυσή κοπέλλα. Τά μάτια της εις σέλετο καί φρέσκο, νά τρώτε σιγά-σιγά. Κί αυτό από τά μπάνια.

‘Η ωραία δεντέτα της έδωσε μερικές

Πρέπει να περπατάτε! Να περπατά-τε συχνά. ‘Αν είναι δυνατόν άφήστε τό ταξί, τό αυτοκίνητο, τό λεωφορείο, τό τραί και πηγαίνετε με τά πόδια στο μέ-ρος που θέλετε. ‘Ετσι όα μόνο θα κά-νετε οικονομία, αλλά θα γυμνάσετε και τό σωμα σας.

Έσχεστε τελειώς τά «άσωνέρ». Δέν υπάρχει τίποτα πιο άσχημο από το νά βλέπη κανείς νέες γυναίκες νά άνεβαί-νουν και νά κατεβαίνουν με τό «άσων-έρ».

Γενικά πρέπει να περπατάτε τούλα-χις τον μία ώρα την ήμέρα.

Προτιμώτερον είναι να γίνεται αύτός ό περίπατος τό πρωί, όταν ή άτμόσφαι-ρα έχει καθαριστή από τη νύκτα.

Μπορείτε επίσης να περπατάτε ύστε-ρα από τό γεύμα για να χωνέψετε.

Τέλος για ένα περίπατο που θα σας καλύψει τά νεύρα σας διαλέξτε τό φ-πνεύμα. Περπατάτε με ήλιο έλαφρό.

Περπατάτε όπi ώρα και νάναι. Ντυθήτε μόνο όπi και πρακτικά.

Για τό πρωί

Πρέπει να περπατάτε τούλα-χις τον μία ώρα την ήμέρα.

Προτιμώτερον είναι να γίνεται αύτός ό περίπατος τό πρωί, όταν ή άτμόσφαι-ρα έχει καθαριστή από τη νύκτα.

Μπορείτε επίσης να περπατάτε ύστε-ρα από τό γεύμα για να χωνέψετε.

Τέλος για ένα περίπατο που θα σας καλύψει τά νεύρα σας διαλέξτε τό φ-πνεύμα. Περπατάτε με ήλιο έλαφρό.

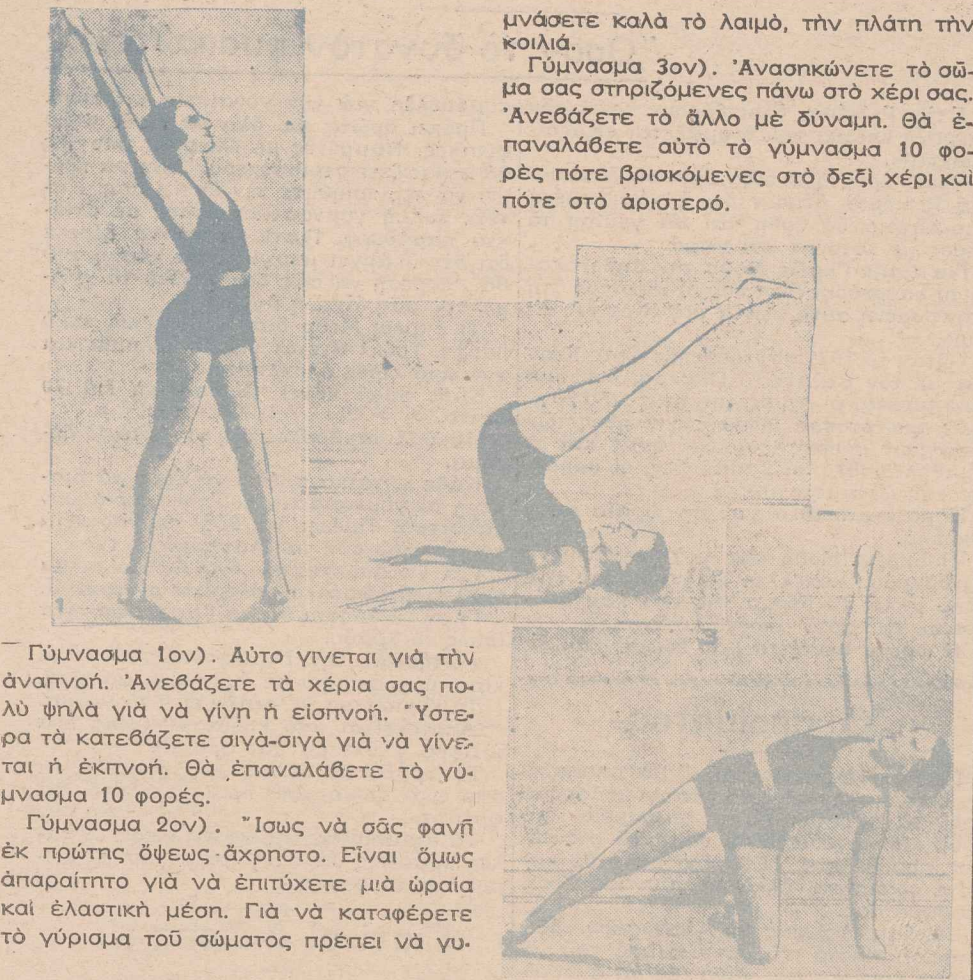
Περπατάτε όπi ώρα και νάναι. Ντυθήτε μόνο όπi και πρακτικά.

ΤΟ ΣΠΗΤΙ ΣΑΣ

ΑΙ ΔΑΣΚΗΣΕΙΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΩΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Ο ΕΦΙΟΛΤΗΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΟΙ ΧΙΟΝΙΣΤΡΕΣ

Και η θεραπεία των

Ασφαλές, αγαπητές ανανγνώστριές μου και ανανγνώσται μου, θα έχετε το βάσανο των χιονιστρών. Τι καμώς, τι λαχτάρα! Και τι φαγούρα ανυπόφορος που τρελαίνεται!

Μπορούμε λοιπόν να κάμουμε κάτι, για να ανακουφιστούμε; Ασφαλώς ναι, όπως και διά να προφυλαχθούμε. Αλλά σήμερον δεν θα μάς άσχολησθω το προφυλάγμα, που θα το πραγματοποιήσουμε στο επόμενο φύλλο του «Εσπερού». Στο σημερινό φύλλο, θα δώσουμε απάντη στο S.O.S. των πασχουσών και πασχόντων, που ζερούμε τι υποφέρουν.

Λοιπόν οι χιονίστρες (ξαναγιάσματα) διακρίνονται σε δύο είδη. Είς τις άπλες και είς τις σκαμμένες ή πληγασμένες.

Οι άπλες χιονίστρες (χωρίς πληγή) παρουσιάζουν ευρυρότητα, πρίζμου, φανόρα και πόνους.

Γι' αυτές πρέπει να γίνεται χρήσις νερού ζεστού, διά την καθαριότητα.

Κατόπιν κάθε πρωί, θα δουτάμε τα ξαναγιάσματα πόνια ή χέρια μερικά λεπτά πέντε έως έξι σε αέθλια κορυφοβύλων, (10 δράμια φύλλα σε μία λίτρα νερό), όπου θα τ' αφήσουμε να βράση ή ευκαλύπτου ή διαλύσεως βόρακος (2 επί τοις 100). Κατόπιν τα πόνια ή χέρια θα σκουπίζονται καλά, θα τρίβονται με καμφορούχον οινόπνευμα και θα πουδρίζονται με την έξης πούδρα.

Σαλυσιλάτ ντε μπιουθόρ γρ. 10
Αμιντόν γρ. 50
Τό βράδυ, θα κάμνουμε νέον ποδόλουτρο ή χειρόλουτρο, με καρυδοφύλλο ή βόρακα, έπειτα επαλείφει με την διάλυση του βανιλίνου, που απομακρύνει το φαγούρα της νυκτός.

Τανίνα γρ. 0,10
Γλυκερίνη γρ. 50—
Ροδόχρο γρ. 50—

Μετά την επάλειψη με το υγρό αυτό, θα γίνη πάλι πούδρωση, με τη σκόνη, που σας έχωγραφά παραπάνω.

Πρέπει επίσης, να προφυλαχθώμεν τα ξαναγιάσματα μερπά από το κρύο και την υγρασία (γάντια μάλλινα, κάλτσες μάλλινας).

Και αυτά μέν για τις άπλες χιονίστρες, που δεν έχουν σκάσει. Κάποτε όμως, σκαμμένες, αγαπητές ανανγνώστριές μου και ανανγνώσται μου, θα έχετε το βάσανο των χιονιστρών. Τι καμώς, τι λαχτάρα! Και τι φαγούρα ανυπόφορος που τρελαίνεται!

Μπορούμε λοιπόν να κάμουμε κάτι, για να ανακουφιστούμε; Ασφαλώς ναι, όπως και διά να προφυλαχθούμε. Αλλά σήμερον δεν θα μάς άσχολησθω το προφυλάγμα, που θα το πραγματοποιήσουμε στο επόμενο φύλλο του «Εσπερού». Στο σημερινό φύλλο, θα δώσουμε απάντη στο S.O.S. των πασχουσών και πασχόντων, που ζερούμε τι υποφέρουν.

Λοιπόν οι χιονίστρες (ξαναγιάσματα) διακρίνονται σε δύο είδη. Είς τις άπλες και είς τις σκαμμένες ή πληγασμένες.

Οι άπλες χιονίστρες (χωρίς πληγή) παρουσιάζουν ευρυρότητα, πρίζμου, φανόρα και πόνους.

Γι' αυτές πρέπει να γίνεται χρήσις νερού ζεστού, διά την καθαριότητα.

Κατόπιν κάθε πρωί, θα δουτάμε τα ξαναγιάσματα πόνια ή χέρια μερικά λεπτά πέντε έως έξι σε αέθλια κορυφοβύλων, (10 δράμια φύλλα σε μία λίτρα νερό), όπου θα τ' αφήσουμε να βράση ή ευκαλύπτου ή διαλύσεως βόρακος (2 επί τοις 100). Κατόπιν τα πόνια ή χέρια θα σκουπίζονται καλά, θα τρίβονται με καμφορούχον οινόπνευμα και θα πουδρίζονται με την έξης πούδρα.

Σαλυσιλάτ ντε μπιουθόρ γρ. 10
Αμιντόν γρ. 50
Τό βράδυ, θα κάμνουμε νέον ποδόλουτρο ή χειρόλουτρο, με καρυδοφύλλο ή βόρακα, έπειτα επαλείφει με την διάλυση του βανιλίνου, που απομακρύνει το φαγούρα της νυκτός.

Τανίνα γρ. 0,10
Γλυκερίνη γρ. 50—
Ροδόχρο γρ. 50—

Μετά την επάλειψη με το υγρό αυτό, θα γίνη πάλι πούδρωση, με τη σκόνη, που σας έχωγραφά παραπάνω.

Πρέπει επίσης, να προφυλαχθώμεν τα ξαναγιάσματα μερπά από το κρύο και την υγρασία (γάντια μάλλινα, κάλτσες μάλλινας).

Και αυτά μέν για τις άπλες χιονίστρες, που δεν έχουν σκάσει. Κάποτε όμως, σκαμμένες, αγαπητές ανανγνώστριές μου και ανανγνώσται μου, θα έχετε το βάσανο των χιονιστρών. Τι καμώς, τι λαχτάρα! Και τι φαγούρα ανυπόφορος που τρελαίνεται!

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑΤΕ

ΑΙ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΜΑΝΤΕΥΕΤΕ ΤΟΥΣ ΑΡΙΘΜΟΥΣ

Εύκολη νοομαντία

Ίδου μία μέθοδος κάπως περίπλοκη, η οποία όμως γι' αυτό είναι πιο ενδιαφέρουσα και πιο καταπληκτική γι' να καταπλήξετε τους θεατάς σας.

Παρακαλέστε έναν να σκεφθή ένα αριθμό. Κατόπιν πητέ του να κάμη τις έξης πράξεις:

1. Να πολλαπλασιάσῃ τὸν ἀριθμὸν αὐτὸν μὲ ἓνα ὅποιονδήποτε ἀριθμὸν α, πού θὰ τοῦ πητέ σείς.

2. Να διακείρῃ τὸ γινόμενον μὲ ἓνα ὅποιονδήποτε ἀριθμὸν β, πού θὰ τοῦ πητέ σείς.

3. Να πολλαπλασιάσῃ τὸ πηλίκον μὲ ἓνα ὅποιονδήποτε ἀριθμὸν γ, πού θὰ τοῦ πητέ σείς.

4. Να διακείρῃ τὸ γινόμενον μὲ ἓνα τέταρτον ὅποιονδήποτε ἀριθμὸν δ, πού θὰ τοῦ πητέ σείς.

5. Να διακείρῃ τὸ πηλίκον μὲ τὸν ἀριθμὸν πού ἐσκέφθη.

6. Να προσθήῃ τὸν νέον πηλίκον τὸν ἀριθμὸν πού ἐσκέφθη καὶ νὰ σὰς πῇ τὸ ἀποτέλεσμα.

7. Ἄν ἀφαίρεσετε ἀπ' αὐτὸν τὸν ἀριθμὸν, τὸν ἀριθμὸν:

α χ γ ἔχετε τὸν ἀριθμὸν πού ἐσκέφθη.

δ χ β Προστοιμάζετε προηγουμένως τοὺς ἀριθμοὺς α, β, γ, δ, δίνοντας π. χ. τὴν ἀξίαν: α=δ, β=4, γ=10 καὶ δ=5. ἔτσι ὡστε νὰ ζερέτε ἐκ τῶν προτέρων ὅτι:

α χ γ = 4

δ χ β

Παράδειγμα: Ἄν ὁ ἄλλος ἐσκέφθη τὸν ἀριθμὸν 7, αὐτὸν ἀποδοχὴν πρᾶξις μὲ α=8, β=4, γ=10, δ=5, θὰ εἴνε οἱ ἐξῆς:

7 χ 8 = 56, 56 : 4 = 14, 14 χ 10 = 140, 140 : 5 = 28, 28 : 4 = 7, 7 + 7 = 14. Τότε ἀφαιρέτε ἀπὸ τὸ 14 τὴν ἀξίαν:

α χ γ ἔστω, 4. Μένει ὁ ἀρ. 7 πού ἐσκέφθη.

δ χ β ἢ ἐντόπως εἴνε τόσο μεγαλύτερη, ὅταν κάνεν. πὺς σκέπτεσθε στὴν ἐκλογὴ τῶν ἀριθμῶν α, β, γ, δ.

Μαγικὴ εἰκὼν

Τὰ χαρακώματα

Εἶνα σύμπλεγμα χαρακωμάτων τῆς Μαδρίτης, ὅπου πρέπει νὰ μπητὲ ἀπὸ τὴν ἐξοδὸν Α καὶ νὰ θυγίτε ἀπὸ τὴν ἐξοδὸν Β, ἀφοῦ περάσετε ἀπὸ τοὺς τοὺς δρόμους μόνον μὴ φορᾶ.

Τρίγωνον

***** = Μεγάλῃ Ἑλληνικῇ νῆος.
**** = Εὐσομα ἀνθ.
*** = Χρονικὸν ἐπιρρημα.
** = Ἀρθρον.
* = Φωνήεν.

Καὶ καθέτως διαβάσσονται τὰ ἴδια (Ἐστᾶλη ὑπὸ Γ. Ν. Πανίου)

Τὸ ρολοῖ

Ἐνα ρολοῖ λόγιον μεταβολῆς τῆς θερμότητος τρέχει τὴν ἡμέραν μίον ἑπτα, ἀλλὰ τὴ νύκτα πᾶσι πῶς ἔνα τρίτον τοῦ λεπτου.

Ἄν υποθέσωμεν ὅτι τὴν αὐγὴν τῆς ἡμέρας ἰσχυροῦ ἐδείκνυν τὸ σωστὴν ὥρα ποῖα στιγμή ἀκριβῶς θὰ ἔχη προχωρήσει 5 λεπτά :

Προσοχὴ, εἶναι λιγώτερον εὐκόλο παρ' ὅσον φαίνεται.

(Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Πιπέρον)

(Ἐστᾶλη ὑπὸ Π. Β. Δ.)

HELLENIC BANK TRUST COMPANY

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΤΗΣ

ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΔΟΛΛΑΡΙΑ 1.350.000

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ καὶ ἐκτελεῖ πάσης φύσεως τραπεζικὰς ἐργασίας ὑπὸ λίαν εὐνοϊκοῦ δρους.

Οἱ ἔχοντες συναλλαγὰς καὶ συμφέροντα ἐν Ἀμερικῇ δύνανται ν' ἀποτείνωνται εἴτε ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν **HELLINIC BANK TRUST CO.** 51 Maiden Lane, New York U. S. A., εἴτε πρὸς τὴν **ΕΘΝΙΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ**, ἐν Ἀθῆναις μὲν εἰς τὸ Κεντρικὸν Κατάστημα (Ἰ. ἡπρεσία Ἑργασιῶν Ἀμερικῆς), ἐν ταῖς Ἑπαρχίαις δὲ εἰς τὰ κατὰ τόπους Ὑποκαταστήματα αὐτῆς.

ΤΙΣ ΩΡΕΣ ΣΑΣ

Τὸ παινίδι τῆς μόδας

ΑΙ ΣΤΑΥΡΩΤΑΙ ΛΕΞΕΙΣ

Διασκεδαστικὸ καὶ μορφωτικὸ

1.-Ἡ μεγαλειότης φυσικὴ δύναμις.
2.-Τὴν ἐξόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς.
3.-Βιβλικὸν πρόσωπον.-Οἱ πρόγονοι ἐν Ῥώσῳ.
4.-Πρόθεσις.-Αἰσθησις.-Τραγουδοῦ.
5.-Κτηνικὴ ἀντινομία. - Παρατακτικὸς οὐκτικὸς ῥήματος.
6.-Πόλις τῆς Σερβίας.
7.-Τὸ μισὸ ρόδο.-Ἄνθυμια.
8.-Αἰπολογικὸς σύνδεσμος.-Ὁ ἀνακαλύψας τὸ μικρόβιον τῆς φυματώσεως.-Συμπερασματικὸς σύνδεσμος.
9.-Κορίτσι.-Πόλις τῆς Γαλλίας.
10.-Γνωστὴ Γερμανικὴ περιφέρεια.
11.-Ἐπίθετον τῶν Μουσῶν.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1.-Ἀθηναῖος γλύπτης, διδάσκαλος τοῦ Φειδίου.-Μέγας Γερμανὸς ἱστορικός.
2.-Τοπικὸν ἐπιρρημα (ἀναπόδα).-Χρονικὸς σύνδεσμος.
3.-Τόπος ἐξορίας τοῦ Ναπολέοντος.-Ἐποχὴ εἰς τὴν τοκίτην.
4.-Φθόγγος τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς.-Δύο γράμματα ἀπὸ τὴν λέξιν «θήκη».
5.-Ἀριθμὸς.-Ῥῆμα κινήσεως.
6.-Δύο γράμματα ἀπὸ τὴν λέξιν «ἄρρεν».-Βασιλικὸς τίτλος τῆς Αἰγύπτου.-Ὑποθετικὸς σύνδεσμος.

ΟΡΙΖΩΝΤΙΩΣ

1.-Ἡ μεγαλειότης φυσικὴ δύναμις.
2.-Τὴν ἐξόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς.
3.-Βιβλικὸν πρόσωπον.-Οἱ πρόγονοι ἐν Ῥώσῳ.
4.-Πρόθεσις.-Αἰσθησις.-Τραγουδοῦ.
5.-Κτηνικὴ ἀντινομία. - Παρατακτικὸς οὐκτικὸς ῥήματος.
6.-Πόλις τῆς Σερβίας.
7.-Τὸ μισὸ ρόδο.-Ἄνθυμια.
8.-Αἰπολογικὸς σύνδεσμος.-Ὁ ἀνακαλύψας τὸ μικρόβιον τῆς φυματώσεως.-Συμπερασματικὸς σύνδεσμος.
9.-Κορίτσι.-Πόλις τῆς Γαλλίας.
10.-Γνωστὴ Γερμανικὴ περιφέρεια.
11.-Ἐπίθετον τῶν Μουσῶν.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1.-Ἀθηναῖος γλύπτης, διδάσκαλος τοῦ Φειδίου.-Μέγας Γερμανὸς ἱστορικός.
2.-Τοπικὸν ἐπιρρημα (ἀναπόδα).-Χρονικὸς σύνδεσμος.
3.-Τόπος ἐξορίας τοῦ Ναπολέοντος.-Ἐποχὴ εἰς τὴν τοκίτην.
4.-Φθόγγος τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς.-Δύο γράμματα ἀπὸ τὴν λέξιν «θήκη».
5.-Ἀριθμὸς.-Ῥῆμα κινήσεως.
6.-Δύο γράμματα ἀπὸ τὴν λέξιν «ἄρρεν».-Βασιλικὸς τίτλος τῆς Αἰγύπτου.-Ὑποθετικὸς σύνδεσμος.

ΟΡΙΖΩΝΤΙΩΣ

1.-Ἡ μεγαλειότης φυσικὴ δύναμις.
2.-Τὴν ἐξόνευσεν ὁ Ἡρακλῆς.
3.-Βιβλικὸν πρόσωπον.-Οἱ πρόγονοι ἐν Ῥώσῳ.
4.-Πρόθεσις.-Αἰσθησις.-Τραγουδοῦ.
5.-Κτηνικὴ ἀντινομία. - Παρατακτικὸς οὐκτικὸς ῥήματος.
6.-Πόλις τῆς Σερβίας.
7.-Τὸ μισὸ ρόδο.-Ἄνθυμια.
8.-Αἰπολογικὸς σύνδεσμος.-Ὁ ἀνακαλύψας τὸ μικρόβιον τῆς φυματώσεως.-Συμπερασματικὸς σύνδεσμος.
9.-Κορίτσι.-Πόλις τῆς Γαλλίας.
10.-Γνωστὴ Γερμανικὴ περιφέρεια.
11.-Ἐπίθετον τῶν Μουσῶν.

Αἱ λύσεις

Σταυρωταὶ λέξεις

Τ Η Ν Ο Σ Α Ι Μ Ο Σ
Ι Α Τ Α Λ Α Ν Τ Η Ι
Γ Ι Σ Ο Τ Η Σ Π
Π Α Σ Α Ε Ι Α Ε Ο Σ
Α Ρ Α Ψ Α Κ Ε Π Τ Α
Ρ Λ Ο Τ Κ Τ Ε Χ
Ν Ε Α Ρ Α Σ Α Ι Τ Α
Η Τ Τ Α Μ Ν Μ Π Α Ρ
Σ Α Κ Α Ι Ν Ο Τ Α
Ν Σ Α Ρ Κ Ι Α Α
Α Θ Ε Σ Σ Α Λ Ι Α Ο
Σ Π Α Τ Α Α Ε Ι Ο Σ

Παγίδα

Πρό ημερῶν ἓνας νέος με μία νέα περπατούσαν σε ένα εξοχικό δρόμο ἀγκαλιασμένοι. Μία φίλη τῆς νέας πού τοὺς συνάντησε τοὺς λέγει :

Δὲν ντρέπεσαι νὰ περπατᾷς ἀγκαλιασμένοι με ἓνα ξένον ;

Δὲν ντρέπομαι καθόλου, ἀπάντησε ἡ νέα, γιατί δὲν εἶναι ξένος. Ἢ μπερὰ τοῦ εἶναι πεθερὰ τῆς δικῆς μου μητέρας ;

Τί συγγένεια εἶχαν ;

(Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Βασιλάδου)

Συναρμολόγησις εἰκόνος

Ίδου πὺς θὰ μοιρασθῇ ἡ πῆλη.

Στὸ Σιδηρόκαστο

Μὰς γράφουν ἀπὸ τὸ Σιδηρόκαστο, ὅτι δόθηκε με ἐπιτυχία, ὁ ἔφημος χορὸς τῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων προσφύγων ἡ «Μέριμον». Παρὰ τὴν κοκκοκρίαν, ἔπηγε πολὺς κόσμος. Διεκρίθησαν ὁ Ἰαχρὸς κ. Λίδας, ὁ συνταγματάρχης κ. Κωκωνέσης, οἱ οἰκονόμοι Μεσιτῆ, Καρολίδη, Δρακοπούλου, Κορμῆ, Μαντζουρίδη, Μώραλη κλπ. Αἱ δεσποινίδες Μουσιτῆ εἰς τὸν Καταματιανὸν Μανούση εἰς τὸν βουσιακὸν ἀπέσπασαν τὰ συγχαρητήρια τῶν παρευρέτων. Κατὰ τὴν κλήρωσιν ἠνωσθῇ ὁ ἱατρὸς κ. Μόσχος Μοσχάκης, κερδίσας ἓνα σερβιτόρο ταχυοῖ, ὁ κ. Χρ. Καρολῆς κλπ. Ἀξίζουν πολλὰ εὐχαριστῆ τὰ μέλη τοῦ λαμπροῦ τούτου Σωματείου.

Αἰνίγμα

Ἡ εἰκὼν ἦταν τοῦ γιοῦ του.

Μαγικὴ εἰκὼν

Ἡ εὐρωπαϊκὴ ἐπιβάτης τῆς κομῆλας

Ὁ Ἐσπερος ἀπαντᾷ...

«Κι' ἐλπίδα πάντα ἔχω—
σὲ μία ματιά σου, μία καὶ μόνη

ὁδὸς σὲ νύκτα κρῶς, σκετινὴ,
ἢ οἱ λύπες μὲ σκεπάζουν—κῦμα μῦρα—
σὺν μὲ φωτίζῃ σὲ μία στιγμή
στερεῶν οἱ λύπες κι' οἱ στεναγμοί,
λακκὰ γύρω, ὁ βόρρας γίνετ' αὐρὰ
κι' ἡ νύκτα!! τί γλυκερὰ τί φωτεινὴ!

Τὸ σκότος διεβίδων στὸν ἀρμόδιο συντάκτη καὶ θὰ τὸ ὅπτε στὸν «Ἐσπερον», ἐν ἑκρίθ.

Π. Γιαν. Ν. Παρίσην, Σκιάθου. Ὁ μολὺς, γινώριζε ὅμως δι' ἐφθάρων καθύστερ ὁμῆνα.

Γερ. Γιαννῶπουλον, Μεσολόγγι. Πρῶτα ἐλπίθων ἀνὰ τὰ τραγούδια σας, δευτέρου πρῆναι νὰ τὰ δοκίμασθε. Γιὰ διαβάσετε ἓνα τετράστιχο καὶ θὰ ὅπτε ὅτι σὰς συμβουλεύουμε ἐλπινοῦναι:

Ἐθὰ τὴν ἀγαπᾷ παντοτεινῶς μὲ πῶτι καὶ ἐλπίδῃ, καὶ δὲν ἀφῆτε, γὰρ ὅπτε (ἡδὲ, ἡδὲ) καὶ μοῦπε ὁλοφάνερα γιὰ σὲνα μὲν στὸ γυνῆμα.

Δ. ε. π. Παπαγι. Ἀθήνας. Ἐδῆμοις ἡδὲ τῆς εὐκαρίστου, Συμπεριεπαιστανόμην, ὅπως καὶ οἱ ἀγαπᾶται μᾶς, γιὰ τὸν «Ἐσπερον».

Σ. φ. Ὁραγ. Ὁμοῖος. Ἄνισον Ἄνισον Χαλκίδος. Ἄν δὲν ἀπαμύεθα, τὸ τραγῶδι σὰς ἀποτελεῖται ἀπὸ λαϊκὰ μαντινάδες, ὅπως λέγε στὴν Κρήτη. Γιατὶ λοιπὸν τὸ στέλεχος σὰς ἀπὸ σὰς. Ἀλλὰ σὰς, μπε σείς, μπε ἄλλος ἀνώνυμος, μὴ στείλετε ξένο ἔργο, γιατί εἶναι ντροπὴ.

Α. Κ. Καίσαρη, ἑνταῦθα. Πολλὰ εὐχαριστῶ, πού φροντίζεις γιὰ τὴν διάδοσιν τοῦ «Ἐσπερού». Τὸ πρῶτο, ὡς βλέπετε, δημοσιεύεται. Καὶ τὸ δεύτερο καλὸ καὶ ἀξίζει νὰ σὰς συγχωρήσῃ.

Γ. Ν. Παπ. Τρίκαλα. Θὰ δημοσιεύσω μετὰ τὴν σειράν σου.

Χρ. Γ. Κ. σάραν. Ὁμοῖος. Καὶ πολλὰ εὐκαρίστου. Συμπεριεπαιστανόμην, ὅπως καὶ οἱ ἀγαπᾶται μᾶς, γιὰ τὸν «Ἐσπερον».

Σ. φ. Ὁραγ. Ὁμοῖος. Ἄνισον Ἄνισον Χαλκίδος. Ἄν δὲν ἀπαμύεθα, τὸ τραγῶδι σὰς ἀποτελεῖται ἀπὸ λαϊκὰ μαντινάδες, ὅπως λέγε στὴν Κρήτη. Γιατὶ λοιπὸν τὸ στέλεχος σὰς ἀπὸ σὰς. Ἀλλὰ σὰς, μπε σείς, μπε ἄλλος ἀνώνυμος, μὴ στείλετε ξένο ἔργο, γιατί εἶναι ντροπὴ.

Α. Κ. Καίσαρη, ἑνταῦθα. Πολλὰ εὐχαριστῶ, πού φροντίζεις γιὰ τὴν διάδοσιν τοῦ «Ἐσπερού». Τὸ πρῶτο, ὡς βλέπετε, δημοσιεύεται. Καὶ τὸ δεύτερο καλὸ καὶ ἀξίζει νὰ σὰς συγχωρήσῃ.

Γ. Ν. Παπ. Τρίκαλα. Θὰ δημοσιεύσω μετὰ τὴν σειράν σου.

Χρ. Γ. Κ. σάραν. Ὁμοῖος. Καὶ πολλὰ εὐκαρίστου. Συμπεριεπαιστανόμην, ὅπως καὶ οἱ ἀγαπᾶται μᾶς, γιὰ τὸν «Ἐσπερον».

Σ. φ. Ὁραγ. Ὁμοῖος. Ἄνισον Ἄνισον Χαλκίδος. Ἄν δὲν ἀπαμύεθα, τὸ τραγῶδι σὰς ἀποτελεῖται ἀπὸ λαϊκὰ μαντινάδες, ὅπως λέγε στὴν Κρήτη. Γιατὶ λοιπὸν τὸ στέλεχος σὰς ἀπὸ σὰς. Ἀλλὰ σὰς, μπε σείς, μπε ἄλλος ἀνώνυμος, μὴ στείλετε ξένο ἔργο, γιατί εἶναι ντροπὴ.

Α. Κ. Καίσαρη, ἑνταῦθα. Πολλὰ εὐχαριστῶ, πού φροντίζεις γιὰ τὴν διάδοσιν τοῦ «Ἐσπερού». Τὸ πρῶτο, ὡς βλέπετε, δημοσιεύεται. Καὶ τὸ δεύτερο καλὸ καὶ ἀξίζει νὰ σὰς συγχωρήσῃ.

Γ. Ν. Παπ. Τρίκαλα. Θὰ δημοσιεύσω μετὰ τὴν σειράν σου.

Χρ. Γ. Κ. σάραν. Ὁμοῖος. Καὶ πολλὰ εὐκαρίστου. Συμπεριεπαιστανόμην, ὅπως καὶ οἱ ἀγαπᾶται μᾶς, γιὰ τὸν «Ἐσπερον».

Σ. φ. Ὁραγ. Ὁμοῖος. Ἄνισον Ἄνισον Χαλκίδος. Ἄν δὲν ἀπαμύεθα, τὸ τραγῶδι σὰς ἀποτελεῖται ἀπὸ λαϊκὰ μαντινάδες, ὅπως λέγε στὴν Κρήτη. Γιατὶ λοιπὸν τὸ στέλεχος σὰς ἀπὸ σὰς. Ἀλλὰ σὰς, μπε σείς, μπε ἄλλος ἀνώνυμος, μὴ στείλετε ξένο ἔργο, γιατί εἶναι ντροπὴ.

Α. Κ. Καίσαρη, ἑνταῦθα. Πολλὰ εὐχαριστῶ, πού φροντίζεις γιὰ τὴν διάδοσιν τοῦ «Ἐσπερού». Τὸ πρῶτο, ὡς βλέπετε, δημοσιεύεται. Καὶ τὸ δεύτερο καλὸ καὶ ἀξίζει νὰ σὰς συγχωρήσῃ.

Γ. Ν. Παπ. Τρίκαλα. Θὰ δημοσιεύσω μετὰ τὴν σειράν σου.

Χρ. Γ. Κ. σάραν. Ὁμοῖος. Καὶ πολλὰ εὐκαρίστου. Συμπεριεπαιστανόμην, ὅπως καὶ οἱ ἀγαπᾶται μᾶς, γιὰ τὸν «Ἐσπερον».

Σ. φ. Ὁραγ. Ὁμοῖος. Ἄνισον Ἄνισον Χαλκίδος. Ἄν δὲν ἀπαμύεθα, τὸ τραγῶδι σὰς ἀποτελεῖται ἀπὸ λαϊκὰ μαντινάδες, ὅπως λέγε στὴν Κρήτη. Γιατὶ λοιπὸν τὸ στέλεχος σὰς ἀπὸ σὰς. Ἀλλὰ σὰς, μπε σείς, μπε ἄλλος ἀνώνυμος, μὴ στείλετε ξένο ἔργο, γιατί εἶναι ντροπὴ.

Α. Κ. Καίσαρη, ἑνταῦθα. Πολλὰ εὐχαριστῶ, πού φροντίζεις γιὰ τὴν διάδοσιν τοῦ «Ἐσπερού». Τὸ πρῶτο, ὡς βλέπετε, δημοσιεύεται. Καὶ τὸ δεύτερο καλὸ καὶ ἀξίζει νὰ σὰς συγχωρήσῃ.

Γ. Ν. Παπ. Τρίκαλα. Θὰ δημοσιεύσω μετὰ τὴν σειράν σου.

Χρ. Γ. Κ. σάραν. Ὁμοῖος. Καὶ πολλὰ εὐκαρίστου. Συμπεριεπαιστανόμην, ὅπως καὶ οἱ ἀγαπᾶται μᾶς, γιὰ τὸν «Ἐσπερον».

Σ. φ. Ὁραγ. Ὁμοῖος. Ἄνισον Ἄνισον Χαλκίδος. Ἄν δὲν ἀπαμύεθα, τὸ τραγῶδι σὰς ἀποτελεῖται ἀπὸ λαϊκὰ μαντινάδες, ὅπως λέγε στὴν Κρήτη. Γιατὶ λοιπὸν τὸ στέλεχος σὰς ἀπὸ σὰς. Ἀλλὰ σὰς, μπε σείς, μπε ἄλλος ἀνώνυμος, μὴ στείλετε ξένο ἔργο, γιατί εἶναι ντροπὴ.

Α. Κ. Καίσαρη, ἑνταῦθα. Πολλὰ εὐχαριστῶ, πού φροντίζεις γιὰ τὴν διάδοσιν τοῦ «Ἐσπερού». Τὸ πρῶτο, ὡς βλέπετε, δημοσιεύεται. Καὶ τὸ δεύτερο καλὸ καὶ ἀξίζει νὰ σὰς συγχωρήσῃ.

Γ. Ν. Παπ. Τρίκαλα. Θὰ δημοσιεύσω μετὰ τὴν σειράν σου.

Χρ. Γ. Κ. σάραν. Ὁμοῖος. Καὶ πολλὰ εὐκαρίστου. Συμπεριεπαιστανόμην, ὅπως καὶ οἱ ἀγαπᾶται μᾶς, γιὰ τὸν «Ἐσπερον».

Σ. φ. Ὁραγ. Ὁμοῖος. Ἄνισον Ἄνισον Χαλκίδος. Ἄν δὲν ἀπαμύεθα, τὸ τραγῶδι σὰς ἀποτελεῖται ἀπὸ λαϊκὰ μαντινάδες, ὅπως λέγε στὴν Κρήτη. Γιατὶ λοιπὸν τὸ στέλεχος σὰς ἀπὸ σὰς. Ἀλλὰ σὰς, μπε σείς, μπε ἄλλος ἀνώνυμος, μὴ στείλετε ξένο ἔργο, γιατί εἶναι ντροπὴ.

Α. Κ. Καίσαρη, ἑνταῦθα. Πολλὰ εὐχαριστῶ, πού φροντίζεις γιὰ τὴν διάδοσιν τοῦ «Ἐσπερού». Τὸ πρῶτο, ὡς βλέπετε, δημοσιεύεται. Καὶ τὸ δεύτερο καλὸ καὶ ἀξίζει νὰ σὰς συγχωρήσῃ.

Γ. Ν. Παπ. Τρίκαλα. Θὰ δημοσιεύσω μετὰ τὴν σειράν σου.

Χρ. Γ. Κ. σάραν. Ὁμοῖος. Καὶ πολλὰ εὐκαρίστου. Συμπεριεπαιστανόμην, ὅπως καὶ οἱ ἀγαπᾶται μᾶς, γιὰ τὸν «Ἐσπερον».

Σ. φ. Ὁραγ. Ὁμοῖος. Ἄνισον Ἄνισον Χαλκίδος. Ἄν δὲν ἀπαμύεθα, τὸ τραγῶδι σὰς ἀποτελεῖται ἀπὸ λαϊκὰ μαντινάδες, ὅπως λέγε στὴν Κρήτη. Γιατὶ λοιπὸν τὸ στέλεχος σὰς ἀπὸ σὰς. Ἀλλὰ σὰς, μπε σείς, μπε ἄλλος ἀνώνυμος, μὴ στείλετε ξένο ἔργο, γιατί εἶναι ντροπὴ.

Α. Κ. Καίσαρη, ἑνταῦθα. Πολλὰ εὐχαριστῶ, πού φροντίζεις γιὰ τὴν διάδοσιν τοῦ «Ἐσπερού». Τὸ πρῶτο, ὡς βλέπετε, δημοσιεύεται. Καὶ τὸ δεύτερο καλὸ καὶ ἀξίζει νὰ σὰς συγχωρήσῃ.

Γ. Ν. Παπ. Τρίκαλα. Θὰ δημοσιεύσω μετὰ τὴν σειράν σου.

Χρ. Γ. Κ. σάραν. Ὁμοῖος. Καὶ πολλὰ εὐκαρίστου. Συμπεριεπαιστανόμην, ὅπως καὶ οἱ ἀγαπᾶται μᾶς, γιὰ τὸν «Ἐσπερον».

Σ. φ. Ὁραγ. Ὁμοῖος. Ἄνισον Ἄνισον Χαλκίδος. Ἄν δὲν ἀπαμύεθα, τὸ τραγῶδι σὰς ἀποτελεῖται ἀπὸ λαϊκὰ μαντινάδες, ὅπως λέγε στὴν Κρήτη. Γιατὶ λοιπὸν τὸ στέλεχος σὰς ἀπὸ σὰς. Ἀλλὰ σὰς, μπε σείς, μπε ἄλλος ἀνώνυμος, μὴ στείλετε ξένο ἔργο, γιατί εἶναι ντροπὴ.

Α. Κ. Καίσαρη, ἑνταῦθα. Πολλὰ εὐχαριστῶ, πού φροντίζεις γιὰ τὴν διάδοσιν τοῦ «Ἐσπερού». Τὸ πρῶτο, ὡς βλέπετε, δημοσιεύεται. Καὶ τὸ δεύτερο καλὸ καὶ ἀξίζει νὰ σὰς συγχωρήσῃ.

Γ. Ν. Παπ. Τρίκαλα. Θὰ δημοσιεύσω μετὰ τὴν σειράν σου.

Χρ. Γ. Κ. σάραν. Ὁμοῖος. Καὶ πολλὰ εὐκαρίστου. Συμπεριεπαιστανόμην, ὅπως καὶ οἱ ἀγαπᾶται μᾶς, γιὰ τὸν «Ἐσπερον».

Σ. φ. Ὁραγ. Ὁμοῖος. Ἄνισον Ἄνισον Χαλκίδος. Ἄν δὲν ἀπαμύεθα, τὸ τραγῶδι σὰς ἀποτελεῖται ἀπὸ λαϊκὰ μαντινάδες, ὅπως λέγε στὴν Κρήτη. Γιατὶ λοιπὸν τὸ στέλεχος σὰς ἀπὸ σὰς. Ἀλλὰ σὰς, μπε σείς, μπε ἄλλος ἀνώνυμος, μὴ στείλετε ξένο ἔργο, γιατί εἶναι ντροπὴ.

Α. Κ. Καίσαρη, ἑνταῦθα. Πολλὰ εὐχαριστῶ, πού φροντίζεις γιὰ τὴν διάδοσιν τοῦ «Ἐσπερού». Τὸ πρῶτο, ὡς βλέπετε, δημοσιεύεται. Καὶ τὸ δεύτερο καλὸ καὶ ἀξίζει νὰ σὰς συγχωρήσῃ.

Γ. Ν. Παπ. Τρίκαλα. Θὰ δημοσιεύσω μετὰ τὴν σειράν σου.

Χρ. Γ. Κ. σάραν. Ὁμοῖος. Καὶ πολλὰ εὐκαρίστου. Συμπεριεπαιστανόμην, ὅπως καὶ οἱ ἀγαπᾶται μᾶς, γιὰ τὸν «Ἐσπερον».

Σ. φ. Ὁραγ. Ὁμοῖος. Ἄνισον Ἄνισον Χαλκίδος. Ἄν δὲν ἀπαμύεθα, τὸ τραγῶδι σὰς ἀποτελεῖται ἀπὸ λαϊκὰ μαντινάδες, ὅπως λέγε στὴν Κρήτη. Γιατὶ λοιπὸν τὸ στέλεχος σὰς ἀπὸ σὰς. Ἀλλὰ σὰς, μπε σείς, μπε ἄλλος ἀνώνυμος, μὴ στείλετε ξένο ἔργο, γιατί εἶναι ντροπὴ.

Α. Κ. Καίσαρη, ἑνταῦθα. Πολλὰ εὐχαριστῶ, πού φροντίζεις γιὰ τὴν διάδοσιν τοῦ «Ἐσπερού». Τὸ πρῶτο, ὡς βλέπετε, δημοσιεύεται. Καὶ τὸ δεύτερο καλὸ καὶ ἀξίζει νὰ σὰς συγχωρήσῃ.

Γ. Ν. Παπ. Τρίκαλα. Θὰ δημοσιεύσω μετὰ τὴν σειράν σου.

Χρ. Γ. Κ. σάραν. Ὁμοῖος. Καὶ πολλὰ εὐκαρίστου. Συμπεριεπαιστανόμην, ὅπως καὶ οἱ ἀγαπᾶται μᾶς, γιὰ τὸν «Ἐσπερον».

Σ. φ. Ὁραγ. Ὁμοῖος. Ἄνισον Ἄνισον Χαλκίδος. Ἄν δὲν ἀπαμύεθα, τὸ τραγῶδι σὰς ἀποτελεῖται ἀπὸ λαϊκὰ μαντινάδες, ὅπως λέγε στὴν Κρήτη. Γιατὶ λοιπὸν τὸ στέλεχος σὰς ἀπὸ σὰς. Ἀλλὰ σὰς, μπε σεί